„O cercetare serioasă a unui fenomen modern remarcabil, cu implicații enorme pentru «povestea» noastră științifică actuală și pentru actualul nostru simț al posibilului."

—**Lynne McTaggart**, autoarea bestsellerurilor *Câmpul* și *Experimentul Intenție*

Proiectul Sfera

Studiu asupra entităților spirituale sferice

Míċeál Ledwith, doctor în teologie și drept
& Klaus Heinemann, doctor în fizică

Proiectul Sfera explorează domeniul spiritual care poate fi văzut în uimitoarele fotografii digitale făcute de Mićeál Ledwith şi Klaus Heinemann. Sferele de diferite forme, mărimi, cantităţi şi culori plutesc, alunecă şi planează în fiecare fotografie. Ledwith şi Heinemann ne oferă expertiza lor în domeniul sferelor, dovedindu-ne că nu sunt nici particule de praf, nici picături de apă. Ei caută să comunice cu sferele, văzându-le cu ochiul liber şi încercând să desluşească ce înseamnă existenţa lor pentru vieţile noastre.

După ce a descoperit cu uimire sferele care apăreau strălucitoare ca nişte becuri în fotografiile pe care le făcuse într-un loc de recolegere spirituală, Klaus Heinemann a simţit imediat că era vorba de ceva mult mai profund. Heinemann a cercetat din nou mii de fotografii pe care le făcuse anterior şi a făcut alte mii pentru a testa ipoteza că aceste cercuri luminoase nu sunt altceva decât emanaţii ale unor fiinţe spirituale.

Mićeál Ledwith a avut o experienţă asemănătoare după ce a aflat pentru prima dată despre fenomenul Sfera. Pentru a descoperi tot ce se putea despre natura lor, despre situaţiile în care prezenţa lor poate fi cel mai uşor detectată şi ce implicaţii ar putea avea ele pentru înţelegerea locului nostru în cosmos, el a început studierea intensă şi sistematică a sferelor, zi şi noapte, în diferite condiţii atmosferice. Până acum, el a adunat o colecţie de peste o sută de mii de imagini.

Proiectul SFERA

Studiu asupra entităților spirituale sferice

Mícéál Ledwith, doctor în teologie şi drept
&
Klaus Heinemann, doctor în fizică

Cuvânt înainte de William A. Tiller, doctor în fizică

Traducere din limba engleză
americană: prof. dr. Mihai Popescu

ADEVĂR DIVIN
Braşov, 2010

Dedicație

Celor care caută o înțelegere a realității și a locului nostru în această realitate

Editura ADEVĂR DIVIN

Braşov, Str. Zizinului, nr. 48, parter, ap. 7,
cod 500414, O.P. 12
Mobil: 0722.148.983 *sau* 0727.275.877;
Telefon / Fax: 0268.324.970 *sau* 0368.462.076
E-mail: contact@divin.ro *sau* contact@secretul.tv
Pe site-ul editurii găsiţi şi alte cărţi pentru suflet:
www.divin.ro
Site: **www.secretul.tv**
Yahoo! Group: **adevardivin**

Copyright © 2008 *Editura* ADEVĂR DIVIN.
Originally published as „The Orb Project" by Klaus Heinemann & Míċeál Ledwith.
Originally published by Atria Books / Beyond Words.
Copyright © 2007 by Míceál Ledwith & Klaus Heinemann.
Toate drepturile asupra prezentei ediţii în limba română aparţin în exclusivitate *Editurii* ADEVĂR DIVIN.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LEDWITH, MÍĊEÁL
Proiectul Sfera / Míceál Ledwith, Klaus Heinemann; trad.: prof. dr. Mihai Popescu; cuvânt înainte: William A. Tiller. - Braşov: Adevăr Divin, 2010
ISBN 978-606-8080-18-5

I. Heinemann, Klaus
II. Popescu, Mihai, trad (trad.)
II. Tiller, William A. (pref.)

159.961

Editor: Cătălin PARFENE
Tehnoredactare şi copertă: Florin DRUŢU
Corectură: Elena MĂLNAI

Tipar: S.C. Gridsolo Print Company S.R.L.
Tel. / Fax: 0268.313.355 | www.gsprint.ro

Cuprins

Cuvânt înainte de William A. Tiller.....7
Prefață.....27

• • •

Partea I: Fenomenul Sfera.....31
Míceál Ledwith, doctor în teologie și drept

Cuvânt înainte la Partea I, de J. Z. Knight.....33

Introducere:
„Există mai multe lucruri în Cer și pe Pământ...".....37

1. Călătorie fotografică de descoperire.....45
2. Semnificația culorilor Sferelor.....59
3. Enorma diversitate
   a manifestărilor sferice.....107
4. Vârtejuri și câmpuri de torsiune:
   sfere care ar putea să nu fie electromagnetice...117
5. Sugestii pentru fotografierea sferelor.....127
6. Să deosebim imaginile false cu sfere
   de cele reale.....139
7. Sferele și locul nostru în cosmos.....145

Partea a II-a – Sferele – Dovada prezenței divine?.....153
Klaus Heinemann, doctor în fizică

Mulțumiri.....155
Introducere: Suntem înconjurați de un nor de martori.....157

8. Dovada.....165
9. Să privim mai de aproape.....189
10. Să înțelegem ce am descoperit.....245

Postfață: Emanații spirituale și vindecare dirijată de spirite.....263

Bibliografie.....277

• • •

Concluzia autorilor.....281

Cuvânt înainte

Am fost rugat să scriu această prefață de către doi domni pe care îi respect foarte mult, atât ca oameni, cât și pentru multele realizări în domeniile lor profesionale. În această carte, ei s-au întâlnit și ne-au împărtășit studiile personale, făcute în timpul liber, și fotografiile privind un fenomen foarte recent apărut în lume, numit „sfere". Aceste sfere au fost fotografiate noaptea, cu bliț (sau flash), și la lumina zilei, cu sau fără bliț, majoritatea cu camere digitale, de sute de mii de oameni.

Mulți oameni cred că sferele sunt entități fizice, alții cred că sunt entități spirituale, iar alții cred că sunt pur și simplu artefacte, creații omenești asociate cu lumina, răspândite de particule din aer.

Sunt un bun cunoscător atât al științelor tradiționale, cât și al științei psihoenergetice, și am „dansat" un deceniu, în anii 1970, cu fotografii ale fenomenelor anormale (fotografia Kirlan și Stanislav O'Jack), deci poate că este rezonabil să „îmi arunc pălăria în ring" în fața acestei abordări și să adaug propria mea perspectivă privind această aventură în curs de desfășurare.

După ce am citit cu atenție materialul pus la dispoziție de Míceál Ledwith, doctor în teologie și drept, și Klaus Heinemann, doctor în fizică, sunt deosebit de impresionat. După ce am reflectat, timp de mai multe luni, asupra datelor și asupra propriului meu model științific psihoenergetic al naturii, am ajuns la concluzia că apariția „sferelor" pe și în jurul planetei Pământ, în această perioadă, nu este *accidentală*. Punctul meu de vedere intuitiv este că ele constituie o parte din conștientizarea crescândă determinată parțial de elevarea gândirii umane și parțial de creșterea energiilor

îndreptate către această planetă de forme de viață în cea mai mare parte benefice, care există atât în dimensiunile tradiționale, cât și în cele netradiționale (nevăzute). Ipoteza mea de lucru este că fenomenul „sfera" ar trebui privit ca o experiență pozitivă pentru omenire, fiind doar prima dintre diversele manifestări de comunicare ce vor apărea în aventura în curs de desfășurare a viitorului nostru.

Cred că ar fi benefic pentru oricine să citească această carte. Dacă publicul dorește să fie îngăduitor cu perspectiva mea tehnică, vă voi spune de ce.

Perspectiva Tiller

În primul rând, trebuie să ne întrebăm, „Prin ce se deosebește știința psihoenergetică de știința tradițională?" În ultimele patru sute de ani, știința tradițională nu a considerat conștiința umană ca variabilă termodinamică semnificativă în studiul fenomenelor naturale. Mai degrabă, investigațiile s-au învârtit în jurul ecuației metaforice a reacției

$$\text{MASĂ} \leftrightarrow \text{ENERGIE} \qquad (1)$$

cu legătura majoritar cantitativă dintre cele două elemente, conform ecuației lui Einstein $E = MC^2$ (în care E=energie, M=masă și C=viteza luminii electromagnetice în vid fizic). Pe de altă parte, știința psihoenergetică extinde ecuația (1) pentru a include conștiința umană ca variabilă termodinamică semnificativă în studiul naturii. Totuși, dificultatea noastră actuală este că nu avem o definiție acceptată a conștiinței, care să abordeze fenomenul cu mijloace cantitative suficiente pentru a fi larg acceptabilă drept următorul termen al ecuației (1) corecte. Deci, permiteți-ne să nu întrebăm ce este conștiința, ci mai degrabă ce *face* conștiința. Când facem

acest lucru, vedem imediat cum conştiinţa manipulează *informaţiile*, fie prin însumări sau alte operaţii, pentru a obţine rezultatele utile, fie prin litere îmbinate pentru a forma cuvinte, fie prin simboluri matematice, pentru a alcătui ecuaţii, fie prin asamblarea unei mulţimi de piese de *puzzle*, pentru a realiza o imagine frumoasă. Mai mult, în ultimii şaizeci-şaptezeci de ani, ştim că o creştere a conţinutului de informaţii (în termeni de biţi) a unui anumit proces din natură este legată cantitativ de o descreştere a entropiei (în termeni de calorii pe grad centezimal) pentru univers şi, în ultimii o sută cincizeci de ani, ştim că funcţia potenţială principală a termodinamicii, care conduce toate procesele din natură, este energia liberă pe unitatea de volum sau pe molul de substanţă chimică şi că, în această funcţie, entropia este la acelaşi nivel cu energia. Astfel, ecuaţia metaforică a reacţiei care guvernează ştiinţa psihoenergetică este

MASĂ ↔ ENERGIE ↔ INFORMAŢIE ↔ CONŞTIINŢĂ (2)

Pentru a face ecuaţia (2) puţin mai tangibilă, în ştiinţa tradiţională a secolului trecut, noi am construit acceleratoare de particule foarte mari, pentru a realiza ciocnirea unor fascicule de particule cu energie cinetică înaltă şi a obţine scindarea (fisiunea) acestora în componente mai mici şi mai „de bază", pentru a înţelege subcomponentele întregii materii. Acum şi în viitor, noi vom folosi conştiinţa direcţionată pentru a manipula informaţiile aflate la diferite niveluri ale realităţii, cu scopul de a modifica proprietăţile materialelor. Aceasta constituie o trecere a funcţiei termodinamice a energiei libere din natură de la schimbări induse de energie la schimbări induse de entropie. Vom vedea astfel şi importanţa trecerii de la informaţiile analoge la informaţiile digitale.

Apoi, cred că este important să spunem câteva lucruri despre psihofiziologia umană, pentru a vedea cât de maleabili suntem în sistemul nostru de convingeri şi în intenţiile noastre, atât inconştiente, cât şi conştiente. Să începem cu o simplă expunere a „Principiului Psihofiziologic" şi să continuăm cu trei exemple de biofeedback.

Fiecare schimbare în starea fiziologică umană este însoţită de o schimbare corespunzătoare în starea mental-emoţională şi invers, fiecare schimbare în starea mental-emoţională umană, conştientă sau inconştientă, este însoţită de o schimbare corespunzătoare în starea fiziologică.

Unul din cele mai izbitoare experimente privind biofeedbackul inconştient a fost efectuat, la mijlocul anilor 1930, de către Slater, folosindu-se ochelari care răsturnau imaginile[1]. Subiecţilor li s-a cerut să poarte încontinuu ochelari care distorsionau percepţia, astfel încât purtătorul ochelarilor să vadă toate lucrurile răsturnate. Era foarte destabilizator pentru subiecţi, dar au procedat aşa cum li s-a cerut. După două până la trei săptămâni (în funcţie de fiecare subiect), apărea o schimbare bruscă: dintr-odată, vedeau toate lucrurile normal, cu ochelarii puşi, fenomenul continuând şi după aceea. Apoi, când subiecţii şi-au scos ochelarii, lumea apărea brusc răsturnată, timp de alte două-trei săptămâni, în funcţie de individ, înainte de revenirea la vederea normală.

Din datele de mai sus, ipoteza mea de lucru este că aparenta disparitate dintre imaginea convenţională a lumii şi imaginea inversată de ochelarii speciali forţau într-un fel dendritele creierului să construiască un anumit circuit

[1]*Irvin Rock, The Nature of Perceptual Adaptation. (Natura adaptării perceptuale). New York, Basic Books, 1966.*

intern slab de tip oglindă, care inversează imaginea, pentru a răspunde așteptărilor, iar apoi să „dizolve" acest element structural al creierului, atunci când nu mai era nevoie de el.

Doctorul în medicină Stewart Wolf a făcut un studiu dublu-orb cu un grup de femei însărcinate, care aveau stări de greață și de vomă[2]. A făcut-o în două etape. Mai întâi, el a dat un medicament antiemetic (antivomitiv) unei părți din grup și o substanță neutră (placebo) celeilalte părți a grupului. A fost surprins să vadă la cât de multe femei din a doua parte a grupului au încetat greața și voma. Apoi, i-a luat pe membrii subgrupului „placebo" și le-a dat ceea ce spunea că ar fi un antiemetic foarte nou și foarte puternic. A observat că toate femeile din acest subgrup au învins greața și voma. Ceea ce nu le-a spus a fost că le-a dat ipecac, un emetic (vomitiv) foarte puternic, folosit în mod obișnuit în secțiile de gardă ale spitalelor pentru a induce vomă. Rezultatul psihofiziologic este remarcabil: tăria câmpului intențiilor acelor femei a creat în corpurile lor o forță termodinamică ce depășea cu mult forța semnelor opuse, puternica forță chimică despre care se știe că se manifestă în cazul ingerării de ipecac.

Pe la mijlocul anilor 1990 am studiat, împreună cu colegii de la Institutul Heart Math din California, efectele localizării intenționate a aprecierii față de cineva sau de ceva (poem, pictură, peisaj și așa mai departe) prin inimă asupra stărilor electrofiziologice ale oamenilor[3]. Instrumentul de măsurare a biofeedbackului inimii a fost electrocardiograma (EKG), cu măsurări complementare ale respirației (R), ale timpului de tranzit al pulsului (PTT) și

[2]*Stewart Wolf, Educating Doctors (Să educăm doctorii). New Brunswick, N. J., Transaction Publishers, 1997.*

[3]*Glen Rein și Rollin McCraty, „Local and Non-Local Effects of Coherent Heart Frequencies on Conformational Changes of DNA" (Efecte locale și non-locale ale frecvențelor coerente ale inimii asupra schimbărilor conformației ADN-ului), Proceedings of the Joint UISPA/IAPR Psychotronics Conference, Milwakee, Wisc., 1993.*

ale electroencefalogramei (EEG). Datele EKG au fost convertite automat în variabilitatea pulsului (HRV) şi afişate în timp real. Se obţinea şi spectrul puterii sale. Declanşatorul temporal pentru începerea aprecierii focalizate a fost etichetat „Cadru de îngheţare". În figura 1, vedem schimbările în timp real ale variabilităţii pulsului, plus spectrul

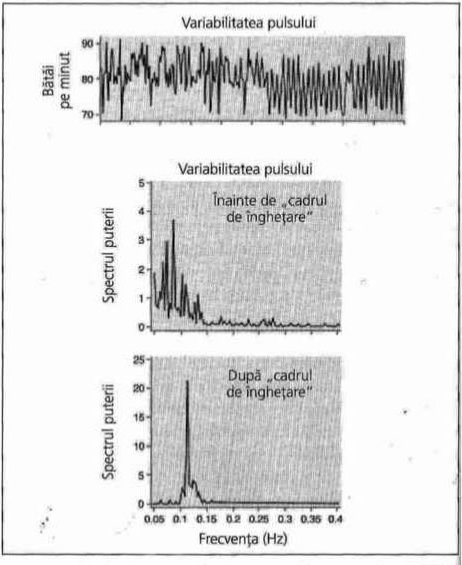

Figura 1. Schimbări în timp real, plus spectrul de putere al variabilităţii pulsului, înainte şi după manifestarea intenţiei cadrului de îngheţare.

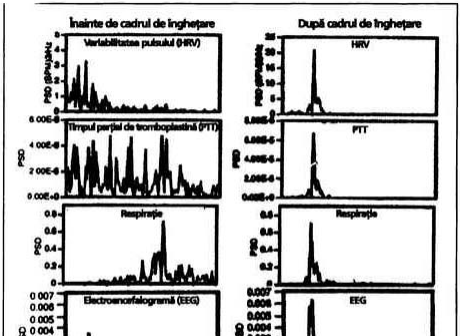

Figura 2. Date privind spectrul puterii pentru toate sistemele electrofiziologice de măsurare, înainte şi după iniţierea cadrului de îngheţare (observaţi diferitele scale verticale)

puterii variabilităţii pulsului, atât înainte, cât şi după manifestarea intenţiei cadrului de îngheţare. Figura 2 redă datele spectrului puterii pentru toate cele patru sisteme simultane de măsurare, înainte şi după pornirea cadrului de îngheţare. Din aceste date învăţăm că iniţierea unei focalizări sincere a aprecierii prin inimă induce: (a) o stare de coerenţă internă în măsurarea în timp real a variabilităţii pulsului; (b) un colaps al datelor spectrului de putere HRV, atât la nivel parasimpatic (frecvenţă înaltă), cât şi la nivel simpatic (frecvenţă joasă), la frecvenţa baroreflexă de 0,14 hertzi, la care inima interacţionează puternic cu creierul;

şi (c) antrenarea puternică a tuturor celor patru sisteme electrofiziologice la această frecvenţă baroreflexă.

Atunci când cineva practică această tehnică a cadrului de înghețare/aprecierii sincere, observă şi o schimbare semnificativă în secreţia „fabricii chimice" pentru corp – adică producţia de DHEA (precursorul majorităţii hormonilor) creşte, în timp ce producţia de cortizon (principalul hormon pentru controlul stresului) scade. Astfel, semnele interne ale stresului scad, în timp ce producţia de hormoni benefici creşte. Toate elementele prezentate mai sus semnifică o stare de sănătate apreciabil mai bună prin acest act de conştiinţă direcţionată.

De asemenea, este interesant să observăm că, pentru oamenii experimentaţi având capacitatea să intre şi să susţină „modul de îmbarcare" sau „modul de coerenţă internă" a funcţionării inimii, intenţionând în acelaşi timp să influenţeze conformaţia moleculelor ADN dintr-un recipient cu apă aşezat la distanţă de circa 60 – 120 cm de corpul lor, datele spectroscopiei ultraviolete arată că acestea pot fie să desfăşoare, fie să înfăşoare segmentele de ADN sub influenţa voinţei. Dacă o asemenea schimbare poate fi indusă unor segmente de ADN *din afara corpului*, imaginaţi-vă ce se poate întâmpla cu segmentele de ADN din celulele individuale *din interiorul corpului* prin intenţiile focalizate.

Acum să luăm un exemplu privind efectele biocâmpului uman asupra procesului fotografic, din perspectiva unui om „bine dezvoltat lăuntric", numit Stanislaw O'Jack.

La mijlocul anilor 1970, acest domn foarte evoluat spiritual m-a vizitat la Universitatea Stanford, pentru a vedea ce cred eu despre fotografiile pe care le făcuse. Stan crescuse cu credinţa că nu se pricepea deloc la aparatele de fotografiat, pentru că atunci când cineva îl ruga să-i facă

o fotografie cu aparatul propriu, în imagine apărea ceva ciudat. În cele din urmă, Stan a observat o corelație strânsă între o senzație pe care o avea la vertebrele a șaptea cervicală și a patra dorsală și apariția fenomenelor stranii vizibile pe filmul developat. Stan mi-a arătat zece până la douăzeci de fotografii, pentru a ilustra punctul său de vedere. Folosea film Kodak Kodacolor, sistemul de procesare standard Kodak și un aparat de fotografiat Kodak cu lentile de plastic. Procedura sa obișnuită era să așeze aparatul pe un trepied și să facă fotografiile cu ajutorul unui sistem de declanșare în lungime de circa șaizeci de centimetri.

Câteva din fotografiile făcute de Stan sunt reproduse în capitolul 1 din cartea mea „Știința și transformarea umană".[4] Fotografiile prezentau, peste imaginea obișnuită, un fel de tuburi luminoase șerpuitoare (1), dâre de lumină cu conturul unui căluț de mare la capăt (2), cărți deschise plutitoare (3), buchete plutitoare de structuri în formă de banană (4) etc. Stan putea obține astfel de fotografii cu aparatele altor oameni, însă trebuia să țină aparatul aproape de corp timp de mai multe zile, pentru a-l face să fie sensibil la biocâmpul său, înainte de a încerca să facă fotografii. Dacă dădea altei persoane o cameră de luat vederi sensibilizată, acea persoană putea să facă astfel de fotografii timp de una până la zece ore. După această perioadă, nu mai apăreau imagini anormale în fotografiile făcute. Se părea că biocâmpul său era necesar pentru influențarea procesului, astfel încât asemenea rezultate anormale să devină ceva obișnuit.

Aflând toate acestea, am fost foarte intrigat și am conceput un experiment cu două camere de luat vederi, pe care să-l desfășor în colaborare cu Stan. A fost construită o platformă-trepied care să susțină cele două aparate de

[4] *W. A. Tiller, Science and Human Transformation. Walnut Creek, Calif., Pavior Publishing, 1997.*

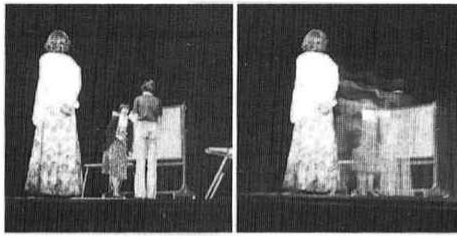

Figura 3. Exemplu din studiul realizat cu două aparate de fotografiat: rezultatul obținut cu aparatul nesensibilizat (stânga) și cel obținut cu aparatul sensibilizat (dreapta). Observați fondul negru și gradul de opacitate al bărbatului care stă în fața acestuia.

fotografiat la distanță de circa treizeci de centimetri și un mecanism creat special pentru a declanșa simultan cele două aparate. Fiindcă nu am putut să cumpărăm încă un aparat de fotografiat Kodak, am folosit un aparat Minolta în locul

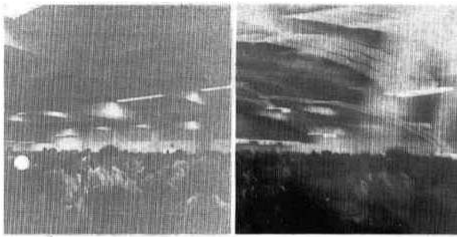

Figura 4. Exemplu din studiul realizat cu două camere de luat vederi: rezultatul obținut cu camera nesensibilizată (stânga) și cel obținut cu camera sensibilizată (dreapta). Observați caracterul luminii emise din luminatoarele tavanului.

celui nesensibilizat de pe platforma-tripod. Filmul utilizat în ambele aparate era Kodacolor standard, procesarea a fost Kodak standard, iar lui Stan nu i s-a permis niciodată să atingă rolele cu film. Altcineva a introdus şi a scos filmele din aparate şi le-a trimis pentru procesare.

Figurile 3 şi 4 reproduc două dintre uimitoarele fotografii făcute cu cele două aparate, imaginile obţinute cu aparatul Minolta fiind în partea stângă. În figura 3, aparatul Minolta înregistra prezenţa unui bărbat şi a două doamne stând în picioare pe scenă, pe un fundal negru; imaginea obţinută cu aparatul Kodak ne arată un bărbat semitransparent, prin corpul căruia putem vedea fundalul negru. În plus, un anumit tip de „substanţă" părea să fie transferată sau să conecteze cel puţin una dintre femei cu bărbatul. În figura 4, fotografia făcută cu aparatul Minolta redă o imagine a publicului şi câteva lumini din plafon într-o sală de mari dimensiuni, în timp ce fotografia obţinută cu aparatul Kodak surprinde aceleaşi elemente, dar cu un fel de flamuri uimitoare, „ceva" care seamănă cu nişte fascicule de lumină „încetinită", ce pornesc din luminatoarele tavanului.

Ipoteza mea de lucru privind datele acestui experiment este că biocâmpul lui Stan permitea aparatului sensibilizat să acceseze un alt nivel al realităţii faţă de nivelul nostru normal atomic/molecular şi să surprindă această realitate pe filmul Kodak standard.

Pentru a duce această imagine evolutivă la nivelul următor, trebuie să vă ofer un anumit fundal relevant privind rezultatele-cheie din ultimii zece ani de cercetări, pe care noi le-am efectuat în domeniul ştiinţei psihoenergetice.

1. Am descoperit un proces pentru imprimarea unei anumite intenţii umane asupra unui aparat electric, printr-o stare de meditaţie profundă. Acest aparat,

atunci când este pornit într-un spațiu experimental, condiționează (a) acel spațiu către o stare de simetrie electromagnetică măsurată mai înaltă decât nivelul nostru electric normal atomic/molecular al realității fizice și acordă (b) acel spațiu astfel încât experimentele să scoată în evidență schimbări ale proprietății materialelor în ambele direcții și aproape de magnitudinea intenției exprimate.

2. Au fost concepute, desfășurate și evaluate patru experimente cu obiective specifice – folosindu-se materiale anorganice, organice și structuri vii – în perioada 1997-2000. Toate experimentele au fost încununate cu succes.[5]
3. Rezultatele celor patru experimente (plus experimentele ulterioare) au dezvăluit în natură prezența unui al doilea nivel fizic unic al realității, nivel care poate fi modulat de intenția umană.[6,7]
4. De asemenea, am fost capabili să arătăm că sistemul de meridiane/chakre din acupunctură funcționează la același nivel mai înalt de simetrie electromagnetică măsurată față de restul corpului, care funcționează la nivelul nostru normal, electric, atom/moleculă.[6] Deci, susținută, direcționată, intenția umană poate crea, în biocâmpul uman, ingredientele necesare pentru modificarea proprietăților fizice ale mediului nostru material.

[5]*W. A. Tiller, W. E. Dibble, Jr. și M. J. Kohane, Conscious Acts of Creation (Acte de creație conștiente). Walnut Creek, Calif., Paviour Publishing, 2001.*

[6]*W. A. Tiller, W. E. Dibble, Jr. și J. G. Fandel, Some Science Adventures with Real Magic (Câteva aventuri științifice cu magie reală). Walnut Creek, Calif., Pavior Publishing, 2005.*

[7]*Martin Enserink, „Can the Placebo Be the Cure?" (Poate placebo să fie leacul?), Science, 284 (9 Aprilie 1999, p, 238-240.*

5. În cursul fazei de reproducere a unuia dintre experimentele noastre cu obiective stabilite, am reuşit să concepem un sistem experimental de măsurare cantitativă continuă a gradului de schimbare a energiei termodinamice libere δG_H^{*+}, pentru ionul de hidrogen din apă, H^+, pe măsură ce dispozitivul nostru „sursă" (a) înalţă starea de simetrie electromagnetică măsurată a spaţiului sau biocâmpurile umane (b) înalţă starea de simetrie măsurată a spaţiului, ori înălţarea (c) are loc într-un spaţiu „încălcit în informaţii" cu (a).[6]
6. Din aceste experimente, putem concluziona că aici conştiinţa umană este capabilă să cupleze oameni şi instrumente la un alt nivel unic al realităţii fizice, nedetectabil în mod normal cu ajutorul instrumentelor convenţionale, şi că acest nivel al realităţii poate avea propriul său set de forme de viaţă, dintre care unele este posibil să ni le putem imagina în condiţii adecvate.

Experimentele noastre demonstrează că următoarea ecuaţie guvernează comportamentul unei măsurători a proprietăţii, $Q_{M'}$, într-un spaţiu parţial condiţionat:

$$Q_{M'} = Q_e + \alpha_{eff} Q_m \qquad (3)$$

În care α_{eff} este coeficientul de cuplare dintre aceste două niveluri ale realităţii fizice ($0 < \alpha_{eff} < 1$); Q_e este valoarea normală a proprietăţii atunci când $\alpha_{eff} \sim 0$ (exact valoarea electrică atom/moleculă) şi Q_m este valoarea proprietăţii conjugate din acest al doilea nivel unic al realităţii fizice (exact valoarea undei magnetice a informaţiilor).

Acum suntem doar la un pas distanță de aplicarea tuturor acestor cunoștințe în cazul fenomenului „sfera". Înainte de a putea face acest lucru, trebuie să ajungem să înțelegem într-o anumită măsură fenomenul „încâlcirii" macroscopice a informațiilor, la temperatura camerei. Nu mă refer la „încâl-cirea cuantică" din prezent, care este observată experimental doar în jurul temperaturii de zero absolut și pentru obiecte foarte mici (molecule, „buckyballs", cristale foarte mici etc.). În această secțiune, mă refer la transferul de informații între laboratoare cu dimensiuni de la 28 la 280 m^3 (de la 1.000 la 10.000 picioare cubice), dar aflate la distanță de cel puțin 8.000-9.500 km și fără conectare prin telefon sau prin Internet.

Pentru a înțelege rezultatele experimentale în domeniul științei psihoenergetice, am dezvoltat un cadru de referință duplex pentru a vizualiza multiplele manifestări ale naturii. Acest cadru de referință este format din două subspații reciproce, din care unul este timp/spațiu (x, y, z, t), pe care îl numim spațiu direct (D-space). Celălalt este așadar un domeniu de frecvență (k_x, k_y k_z, k_t) atât spațial, cât și temporal, pe care îl numim spațiu reciproc (R-space). Aici, spațiul direct este folosit drept cadru de referință pentru particulele electrice, subliminale, în timp ce spațiul reciproc este folosit drept cadru de referință pentru undele magnetice ale informațiilor subliminale. Împreună, ele formează conceptul de undă de Broglie particulă/pilot, una din formulările fundamentale ale mecanicii cuantice de astăzi, care corectează eroarea făcută de părinții fondatori ai mecanicii cuantice, care au comprimat ambele aspecte în formula spațiu-timp.

Cu o cuplare minimală (α_{eff}), entitățile undelor de Broglie particulă/pilot există cu υ_p υ_w = c^2 (υ_p = viteza particulei electrice, în timp ce υ_w = viteza unei magnetice

a informațiilor). Totuși, nu rămâne suficientă substanță de cuplare pentru a permite materialelor electrice macroscopice și materialelor cu unde magnetice macroscopice ale informațiilor să fie cuplate semnificativ, astfel încât fiecare domeniu macroscopic să fie un spațiu U (1) cu stare de simetrie electromagnetică măsurată.

Prin cuplarea substanțială ($0 \ll \alpha_{eff} \leq 1$) dintre substanțele macroscopice ale celor două subspații, starea de simetrie electromagnetică măsurată a sistemului binar *combinat* este înălțată la un nivel superior SU(2) și acest sistem binar devine o stare superioară cu energie termodinamică liberă, în care intenția umană poate influența experimental proprietățile materialelor.

Într-o stare de cuplare puternică, toate părțile unui sistem experimental sunt conectate substanțial (încâlcite) non-local prin spațiul reciproc. Prin urmare, în experimentul replică de creștere a pH-ului în echilibru cu aerul prin unități +1pH, prin intermediul dispozitivului nostru „Sursă" (intenția), în patru locuri din SUA, plus cele patru locuri de control ale lor (fără dispozitive „Sursă") și două locuri de control din Europa (fără dispozitive „Sursă"), rezultatele experimentului nostru Payson ΔpH au apărut la distanță de circa 9.500 km într-un interval de la una până la trei săptămâni.[6]

Ce trebuie să înțelegem de aici este că, dacă considerăm un sistem de locuri separate la mare distanță în spațiul direct (D-space), corespondentele lor în spațiul reciproc pot fi considerate vectori atât ca amplitudine, R, cât și ca unghi de fază, $\Theta = 0$. În spațiul reciproc (R-Space), întregul sistem trebuie tratat ca sumă-vector a tuturor părților componente și acest lucru poate fi reprezentat printr-un vector total al sistemului, $R_s(k) \exp [i\Theta_s(k)]$, în care i este numărul imaginar $\sqrt{-1}$. Totuși, în general, intensitatea $I_s(k)$ poate fi măsurată

sau percepută experimental şi este exprimată, pentru spaţiul direct (D-Space), format din trei părţi (A, B, C), prin formula

$$Is(k) = R_S^2(k) = [R_A^2(k) + R_B^2(k) + R_C^2(k)] + 2[R_A R_B \cos(\theta_A - \theta_B) + R_A R_C \cos(\theta_A - \theta_C) + R_B R_C \cos(\theta_B - \theta_C)] \quad (4)$$

în care cos = funcţia cosinus. Aici, în ecuaţia 4, termenul dintre parantezele pătrate [] este ceea am avea drept corespondent în sistemul spaţiului reciproc, dacă nu ar exista nicio interacţiune între diferitele părţi. Termenul dintre parantezele {} este suma interacţiunilor perechi dintre diferitele părţi ale spaţiului reciproc ale sistemului în ansamblu.

Deci, amintindu-ne de ecuaţia 3, dacă α_{eff} este semnificativ mai mare decât zero, instrumentele noastre de măsură vor fi capabile să acceseze Q_{mr}, care este chiar integrala I_S (k) dk de la zero la o anumită valoare mai mare, k*. Pentru a ilustra folosind un exemplu specific, să considerăm un experiment medical tipic dublu-orb, în care A = doctorul, B = tratamentul şi C = placebo. Acum putem vedea că, atunci când $\alpha_{eff} > 0$, combinând ecuaţiile 3 şi 4, obţinem

$$Q_{MB} = Q_{eB} + \alpha_{eff} \int_0^{k^*} \{ R_B^2 + 2[R_A R_B \cos(\theta_A - \theta_B) + R_{BC} \cos(\theta_B - \theta_C)] \} > dk,$$

$$Q_{MC} = Q_{eC} + \alpha_{ef} \int_0^{k^*} \{ R_C^2 + 2[R_A R_C \cos(\theta_A - \theta_C) + R_{BC} \cos(\theta_B - \theta_C)] \} > dk \quad (5)$$

Chiar dacă $Q_{eC} \sim 0$, în timp ce Q_{eB} nu, dacă αeff este suficient de mare şi diferenţele dintre unghiurile de fază sunt mici, Q_{MC} se poate apropia de Q_{MB} ca magnitudine şi încercările clinice pot eşua, pentru că efectul placebo este atât de mare.

Pe o cale puțin diferită, Enserink a scris un scurt articol în revista *Science* (1999), observând că, la începutul anilor 1980, experimentele dublu-orb privind tulburările obsesiv-coercitive au arătat că răspunsul placebo era foarte slab (mai puțin de 15%) comparativ cu efectul tratamentului.[7] Cu toate acestea, în 1999, o meta-analiză a încercărilor făcute cu nouăsprezece medicamente antidepresive a evidențiat un efect placebo mediu de 75% față de efectul medicamentului *real*. Poate că cea mai importantă întrebare pe care ar trebui să ne-o punem este de ce a crescut atât de mult magnitudinea efectului placebo în ultimii douăzeci de ani. S-ar putea adăuga faptul că, în aceeași perioadă de timp, s-au făcut observații cosmologice (a) privind accelerația exterioară a Universului la marginile sale și observații cosmologice (b) privind prezența din abundență atât a energiei întunecate, cât și a materiei întunecate.

Ipoteza mea de lucru privind datele acestui experiment este că această concentrare a substanței active de „cuplare" în cosmos și în mod sigur în universul nostru a crescut lent timp de mai multe decenii. În acest caz, magnitudinea α_{eff} ar trebui să crească. Ceea ce ar permite efectului placebo să se apropie de efectul tratamentului în experimente dublu-orb cu placebo; acest lucru ar anunța sfârșitul experimentelor utile dublu-orb; ar explica de ce gradul de „conectivitate" dintre oameni pare să crească în timp și de ce, în medie, am putea să surprindem „sfere" cu aparatele noastre digitale de luat vederi, în această perioadă.

Toate datele experimentale anterioare indică o conectivitate profundă între oricare parte a naturii și alta. Fiecare dintre noi poate influența toate formele de viață din jurul nostru prin intermediul emisiilor biocâmpului nostru și prin informațiile pe care le purtăm, fie că intenționăm sau nu. Figura 5 oferă o schemă vizuală simplă a *sistemului* general

al elementelor interactive implicate în orice eveniment de comunicare, indiferent dacă e vorba de un preot, de o un vindecător, de un medic, de un acupunctor, de un profesor, de un actor, de un soţ, de un părinte sau de fotograf de sfere. În toate aceste cazuri, sunt implicate ecuaţiile 3, 4 şi 5.

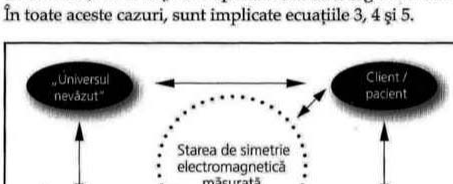

Figura 5. Cele cinci elemente-cheie care pot participa interactiv şi pot influenţa orice comunicare umană.

Pentru interesul nostru, în acest cuvânt înainte, înlocuim *practician* cu *experimentator, aparat foto* cu *aparat*, şi *client* cu *sfere*. Dacă biocâmpul experimentatorului este destul de puternic pentru a „condiţiona" spaţiul şi camera şi dacă sferele sunt o formă de viaţă a domeniului spaţiului reciproc (R-space), *ele ar trebui să fie fotografiabile* în anumite condiţii tehnice date. Acest lucru s-ar putea petrece dacă suntem conectaţi la suficient de multe informaţii. Sferele nu sunt cu siguranţă creaturi din lumea noastră spaţio-temporală. Acest tip de dovezi fotografice ar trebui să fie accesibile chiar şi formelor de viaţă din dimensiuni mai înalte, în condiţii adecvate.

— Dr. William A. Tiller
Profesor Emeritus, Stanford University

Prefață

În ultimul deceniu, fotografi din întreaga lume au fost martorii unui fenomen curios. Pe măsură ce camerele digitale de fotografiat au început să ia locul camerelor tradiționale cu film, au fost semnalate anomalii optice de formă circulară, care apar în fotografii făcute peste tot în lume, în diferite condiții. Și mai neobișnuit este faptul că aceste anomalii nu erau vizibile cu ochiul liber în momentul fotografierii și nu au putut fi identificate obiecte sau substanțe care să fi provocat astfel de anomalii. Oamenii se întrebau: Ar putea aceste imagini să surprindă câmpuri energetice din afara spectrului vizibil uman, câmpuri conectate cu realități care se află în afara percepției umane normale? Fenomenul a trezit un interes deosebit și au fost formulate nenumărate tipuri de explicații.

Reacția inițială a fost – în mod predictibil – să fie clasificate ca spirite sau ca entități destrupate de un anumit tip, astfel încât sferele erau grupate împreună cu fantomele și au ajuns obiectul unei atenții crescute din partea grupurilor autointitulate „vânători de fantome".

Alții au luat în bătaie de joc ideea și au făcut eforturi considerabile să dovedească faptul că imaginile sferice pot fi explicate prin diferite forme de poluare din atmosferă sau prin anumite anomalii în mecanismul camerei foto.

În prezent, există puțină literatură serioasă publicată despre sfere, în timp ce pe Internet circulă numeroase informații ce reflectă o gamă largă de explicații, pe care oamenii le avansează pentru explicarea fenomenului.

Atunci când Cynthia Black, redactorul șef al Editurii Beyond Words (Dincolo de cuvinte), m-a abordat prima dată cu sugestia de a publica cercetările noastre separate într-o

singură carte, amândoi am atât intrigați, cât și preocupați în ce măsură putea să funcționeze o colaborare. Însă, după ce am citit fiecare manuscrisele celuilalt, preocupările noastre au dispărut și interesul a continuat să crească.

Timp de decenii, amândoi urmaserăm căi similare. Míceál, care slujise ca teolog catolic peste treizeci și cinci de ani, făcuse cercetări în domeniul spiritualității și al vieții lui Iisus Hristos. El începuse să studieze sferele cu mare pasiune în 2001, cu 2 ani înaintea lui Klaus. Klaus, specialist în fizică experimentală, interesat de spiritualitate și de natura realității spirituale, găsise de mult timp că fundamentalismul creștin tradițional era prea mărginit atunci când trăise prima sa întâlnire cu sferele. Míceál, teologul, a simțit imediat că investigarea fenomenului sferelor avea să constituie o piatră de hotar în sensul înțelegerii științifice a unui domeniu spiritual cu mai multe straturi și cu ramificați fizice. Iar Klaus, fizicianul, a bănuit imediat că fotografierea sferelor ar putea deveni un element semnificativ al enigmei și o piesă importantă pentru dovedirea faptului că realitatea Spirituală în mare este reală.

Prin urmare, amândoi am depășit limitele expertizei noastre academice și am ajuns să prezentăm un exemplu clasic de sinergism: rezultatele combinate ale căutărilor individuale. Descoperirea naturii și semnificației sferelor depășește clar suma elementelor componente ale sferelor. Sferele aruncă o lumină nouă asupra revelației filozofice / spirituale / științifice că „Toate sunt Una". În acest mod extins de a vedea realitatea, diversele noastre descoperiri sunt fundamental congruente. Prezentarea punctelor noastre de vedere și a descoperirilor noastre în acest format separat vă permite, iubiți cititori, să fiți martori ai acestui sinergism al cadrelor teologic / științific și științific / teologic.

Convinși că fenomenul ne oferea un instrument valoros prin care am putea obține o perspectivă mai bogată asupra

naturii realității – dacă puteam evita cele două extreme: scepticismul profund și credulitatea entuziastă – am decis să colaborăm la realizarea unei cărți, fiecare dintre noi urmând să-și prezinte colecția unică de rezultate și de interpretări. Domeniile de expertiză, abordarea experimentală și concluziile noastre se completează reciproc excelent pentru un studiu de acest fel.

Materialul prezentat aici este rezultatul mai multor ani de cercetări atente, complet independente, privind fenomenul „Sfera", realizate de doi autori care nu știau unul de celălalt și care nu-și cunoșteau nici lucrările publicate înainte de inițiativa editorului pentru această colaborare. Oferim această lucrare celor cu mintea deschisă, care ar putea dori să investigheze ei înșiși domeniul. Descriem cum a început implicarea noastră în această cercetare, greșelile și capcanele cu care ne-am confruntat, într-un mod care ar putea să fie de mare folos celor care doresc să facă studii proprii despre sfere, oferind sugestii și observații ispititoare despre implicațiile pe care fenomenul „Sfera" le-ar putea avea asupra înțelegerii realității.

Míceál Ledwith, doctor în teologie și drept
Klaus Heinemann, doctor în fizică

Partea I

Fenomenul Sfera

de Míċeál Ledwith,
doctor în teologie şi drept

Toată viața mea am văzut lucruri minunate, care erau foarte normale pentru mine, dar nu și pentru oricine altcineva. În timpul copilăriei mele, în Texas, mama culegea bumbac, primind doar câțiva bănuți pentru 500g. Casa noastră nu avea apă curentă și electricitate, nu avea mobilier, tapet, ornamente artistice și nici grădină cu flori – doar pământ bătut și lucernă. Eram săraci lipiți. Fără bani pentru doctori sau pentru medicamente, mama își folosea capacitățile înnăscute pentru a-i vindeca pe membrii bolnavi ai familiei, avea presimțiri, viziuni și visuri profetice. Aceste capacități remarcabile îi călăuzeau viața de zi cu zi. Am fost binecuvântat, fiindcă acele circumstanțe aspre – acel mediu sterp, lipsurile materiale „de bază" – m-au făcut să descopăr în mine însumi capacitățile minunate, neobișnuite, nefolosite de majoritatea oamenilor. Așa cum scria Shakespeare, „Dulci sunt foloasele adversității".

Printre experiențele minunate pe care le-am trăit, a fost o iubire profundă față de Dumnezeu și înțelegerea cu adevărat a acelei iubiri. Mai târziu în viață, am mers la biserică și am încercat să-l înțeleg pe Dumnezeu și creația, din punctul de vedere al doctrinei religioase. Însă acest lucru era în conflict nu doar cu ceea ce simțeam, ci și cu ceea ce știam.

Apoi, după treizeci de ani, am început o nouă fază dramatică în viață, care explica perfect toate experiențele din tinerețea mea. Entitatea Ramtha a intrat în viața mea și a început să vorbească prin intermediul meu. La începutul relației noastre, entitatea m-a învățat cum să transcend realitatea fizică. Pentru a fi mai exactă, de fapt m-a „smuls" în afara corpului. M-am trezit zburând printr-un tunel strălucitor, rulitor, în care răsunau sunete asemănătoare celor produse

de rafalele de vânt – muzica din nivelul următor al realității. În cele din urmă, m-am lovit de ceea ce părea un zid alb și am revenit în corp. Cele zece minute pe care mi s-a părut că le-am petrecut au fost în realitate peste șase ore. După această experiență și după multe altele asemănătoare, am rămas cu provocarea de a explica oamenilor cum a fost posibil să fim înzestrați cu o minte divină și să fim totuși separați de ea.

Peste ani, în acele „întâlniri", am văzut lucruri pe care bănuiesc că alți oameni cu greu și le-ar putea imagina în cele mai sălbatice visuri. Am văzut alte universuri, am urmărit cum viața „vine și pleacă" și am întâlnit ființe extraordinare din alte dimensiuni. Am văzut cealaltă parte a acestei mari iluzii numite moarte.

Ramtha i-a provocat întotdeauna pe cei care au luat parte la propovăduirea învățăturilor sale să le aplice în lumina cunoașterii științifice, în experimente practice și în viața de fiecare zi. În acest fel, nu mai este nevoie să credem, noi știm. Subiectul sferelor este un asemenea caz. Ramtha vorbise despre ființe care trăiau în alte planuri ale existenței. Am văzut eu însumi acele ființe, dar a trebuit să păstrez tăcerea, fiindcă oamenii devin adeseori fanatici în legătură cu „supranaturalul". Acum cinci sau șase ani, Ramtha a prezentat o lungă serie de învățături despre ceea ce el numea „entități-sferă". Am avut multe experiențe cu ele, așa cum am scris în autobiografia mea, *A State of Mind* (O stare sufletească). Nu numai că am văzut acele globuri de lumină, ba chiar entitățile au *ales* adesea până și cărțile pe care să le citesc și se înghesuiau atât de mult peste paginile care le interesau, încât încercam să le dau la o parte pentru a putea citi lucrurile despre care se făcea atâta zarvă! Nu erau doar globuri de lumină stranie, ci mai degrabă ceea ce dumneavoastră și eu suntem *în afara corpurilor noastre!* Noi suntem Globul de Lumină care este forța vieții din creierul și din corpul nostru.

După ce Ramtha m-a inițiat în domeniul sferelor, am început să le văd vag înregistrate pe primele fotografii digitale pe care le-am făcut. Rămâne o experiență încântătoare pentru mine – să văd că ceea ce am ținut secret atât de mult timp ajunge să se manifeste pe scară largă. De atunci, mulțimi de astfel de ființe sferice au fost participanți și observatori la fiecare eveniment petrecut la Școala Ramtha.

Mícéál Ledwith a fost unul dintre cei care s-au angajat într-un studiu remarcabil și detaliat, de lungă durată, privind ființele sferice care apăreau în timp ce Ramtha ne transmitea învățăturile sale despre ele. Mícéál are acum în colecția sa peste o sută de mii de fotografii cu sfere. În carte, el descrie experiențele sale remarcabile din această călătorie și explică cele mai bune circumstanțe pentru detectarea sferelor. Din toate acestea, el a tras multe concluzii interesante, nu numai despre ceea ce sferele sunt în sine, ci și despre implicațiile pe care le au asupra multora dintre credințele fundamentale împărtășite de noi și care acum, așa cum spune el, „au mare nevoie să fie redefinite".

— J. Z. Knight

„Există mai multe lucruri în Cer şi pe Pământ..."

Oamenii au fost dintotdeauna fascinaţi de paranormal, fie sub forma respingerii, fie a unui interes deosebit, fie a unui vis morbid. De câte ori am căutat sursele istorice pe care le avem despre acest subiect, am fost întotdeauna uimit cât de consistent a rămas „conţinutul" paranormalului – prin toate culturile – până în zilele noastre: fantome, poltergeist, clădiri bântuite, îngeri, spiriduşi, fenomene neexplicate, precogniţie, profeţii, şedinţe de spiritism, demoni şi ectoplasmă. În multe feluri, această colecţie de fenomene, mai mult decât orice alt fapt, a avut o influenţă majoră în definirea a ceea ce credem despre lumile „de dincolo". Nu putem să nu observăm cât de multe evenimente care au fost cândva percepute ca paranormale stau la baza aproape tuturor religiilor. Experienţele paranormale, în special fenomenele legate de fantome, de activitatea poltergeist, de precogniţie, i-au încurajat pe oameni să creadă că există ceva mai măreţ decât fragilitatea noastră, ajutându-ne să ne satisfacem nevoia de a cunoaşte unde ne aflăm şi, mai presus de orice, asigurându-ne că ceea ce suntem nu este iremediabil odată cu moartea.

Însă recent, galeria fenomenelor paranormale a dobândit un domeniu nou şi radical diferit de ceea ce am descris mai sus, mai ales de când camerele digitale au devenit ceva obişnuit. Obiecte misterioase, de formă sferică sau circulară, care nu erau vizibile cu ochiul liber, au început să apară în imaginile luate în tot felul de situaţii. Ca orice nou venit pe scenă, aceste entităţi sunt impredictibile şi lipsite de respect, nesupunându-se întotdeauna regulilor tradiţional acceptate. De fapt, adesea par să se comporte ca nişte adolescenţi din

lumea paranormală, provocând haos în structurile ordonate, închise, pe care le ştiam în trecut. Sau poate că par să se comporte astfel pur şi simplu pentru că este prima dată când ne întâlnim cu paranormalul într-o formă deja accesibilă, uşor disponibilă observării de către oricine în mod regulat, aproape după voinţă.

Apariţia aparatelor foto digitale nu marchează, desigur, începutul acestui fenomen care a ajuns să fie cunoscut sub numele de *sfere*. Eu însumi am câteva exemple de imagini ale acestor forme misterioase pe care le-am surprins încă de la începutul anilor 1990, cu un aparat obişnuit, cu film. Totuşi, nu există nicio îndoială că apariţia camerelor digitale a creat o diferenţă majoră în circumstanţele şi frecvenţa cu care acest fenomen a fost fotografiat în întreaga lume de oameni de toate vârstele, rasele, credinţele sau clasele sociale.

Spre deosebire de multe ale experienţe „paranormale", fenomenul *Sfera* nu este, din fericire, domeniul exclusiv al experţilor sau al iniţiaţilor (guru), ori al celor care cred să sunt favorizaţi în mod special, într-un anumit fel, de către Dumnezeu. Realităţile fenomenului *Sfera* pot fi experimentate şi evaluate în mod repetat de oricine. Timp de cinci sau şase ani, înainte de a ni se cere să alcătuim această carte, am făcut aproape zilnic nenumărate fotografii ale acestor misterioase forme energetice. În timpul scrierii acestei cărţi, aveam o colecţie de peste o sută de mii de imagini cu apariţii sferice şi ştiu că există multe alte colecţii de mari dimensiuni. Orice persoană care are o cameră digitală sau chiar un aparat foto cu film, puţin timp şi puţină răbdare, poate face la fel. Apoi, fiecare îşi poate evalua propriile fotografii, fără să preia părerea „experţilor".

Din fericire, noi trăim într-o epocă sceptică, în care iluziile şi deziluziile nu sunt atât de binevenite cum erau odată. Acest lucru ne poate ajuta să ne înfrânăm tendinţa

instinctivă de a pune acest fenomen în cea mai apropiată categorie cu care suntem obişnuiţi. Însă ar fi nefericit să privim sferele superficial, tratându-le asemenea fantomelor, duhurilor rele sau spiritelor morţilor; deoarece, cu siguranţă, oricât am reuşi să ştim despre ele, sunt mult mai mult decât atât. În cazul fenomenului *Sfera*, avem de-a face cu realităţi despre care nu ne-am gândit niciodată că ar exista.

De asemenea, este regretabil că în jurul fenomenului *Sfera* au avut loc numeroase discuţii legate de investigarea „paranormală" şi „supranaturală" sau de examinarea locurilor care sunt cunoscute ca fiind bântuite. Mulţi cercetători ai fenomenelor paranormale şi-au riscat viaţa şi integritatea corporală, ducându-se în cimitire umede şi locuri considerate bântuite, în zone inaccesibile, la miezul nopţii. Poate că ar fi obţinut rezultate mai bune în cercetare de pe terasa din faţa casei, reducând semnificativ riscul de a face pneumonie. Cultura şi istoria noastră au clasificat aceste fenomene în categoria realităţilor „fantomatice" şi „oculte", dar am obţine rezultate mult mai bune în aceste investigaţii – şi am fi mult mai puţin înspăimântaţi şi înfiorăţi de acest proces – dacă ne-am aminti că sferele şi lumile în care acestea locuiesc nu constituie în esenţă o problemă de credinţă, ci de fizică.

Cu toate acestea, a apărut recent o nouă prejudecată, care ar putea stânjeni corectitudinea fenomenului *Sfera*. Conform unui studiu efectuat de revista *Nature*, în cadrul căruia membrii Academiei Naţionale de Ştiinţe au fost întrebaţi în legătură cu convingerile lor spirituale, în jur de 72% dintre aceştia au spus că nu cred în existenţa unui dumnezeu personal. Mulţi dintre gânditorii noştri din domeniul ştiinţelor, care au renunţat la mitologiile învechite despre un Dumnezeu învechit, ce nu are nimic de a face cu realitatea, au ajuns la concluzia că nu există supravieţuire după moartea corpului fizic şi nicio altă formă de existenţă în afara celei fizice pe care

o cunoaştem. Atunci când o mare parte din oamenii aflaţi în avangarda gândirii creatoare şi a descoperirii nu cred în nicio realitate spirituală, fiinţele umane sunt adevăraţii perdanţi în peisajul pustiu al ateismului şi nu au deschidere faţă de cercetarea sferelor; dacă oamenii nu cred în nicio realitate spirituală, este foarte puţin probabil ca ei să creadă că sferele sunt spirite din altă dimensiune.

În multe privinţe, această situaţie îmi aminteşte de cazul celebru al obstetricianului dr. Ignaz Semmelweis. În anul 1861, acesta a demonstrat concludent că exista o legătură între numeroasele cazuri mortale de febră apărută în urma naşterii şi faptul că unii medici nu se spălau pe mâini între efectuarea unei autopsii şi asistarea unei naşteri. Deoarece nu exista în acea vreme o tehnologie capabilă să detecteze germenii, majoritatea medicilor au ridiculizat ipoteza că ar exista agenţi patogeni invizibili ai bolilor potenţial fatale.

Nimic nu poate înlocui atitudinea ştiinţifică riguroasă în orice investigaţie. Însă o atitudine disprefuitoare faţă de orice fenomen care nu se încadrează uşor într-o „eprubetă, într-un borcan sau într-o tigaie" nu poate fi numită rigoare, obiectivitate şi lipsă de prejudecată, calităţi necesare studiului ştiinţific al oricărui subiect. Am speranţa că studiul sferelor nu va fi amestecat în mod necritic cu tradiţia paranormalului, din care sferele nu fac parte. Dacă ar fi „trimise în acea zonă", ar avea mult de suferit un domeniu fascinant de descoperit. De asemenea, sper că acest nou studiu nu va fi respins în mod necritic de către cei care totuşi pretind că ar gândi „obiectiv şi ştiinţific".

Descurajaţi de slabele încercări ale religiilor de a explica ce se află dincolo de moarte şi de absenţa oricăror încercări, slabe sau altfel, de a spune ce „precede viaţa", această categorie de oameni pare să fie complet sceptică faţă de orice ar putea oferi dovada a ceva existent dincolo de lumea de

fiecare zi, pe care o cunoaştem prin intermediul simţurilor. Aceşti oameni susţin, de exemplu, că toate imaginile sferelor pot fi explicate ca fiind datorate unor particule de lichid, unor pete de pe obiectivul camerei, unor particule de praf sau de polen, care s-ar ridica de pe drumurile nepavate sau din iarba pe care tocmai am călcat, urme provenite din procesarea filmului, puncte slabe ale tehnologiei camerelor digitale, reflexii ale lentilelor optice sau bokeh (un cuvânt japonez cu sensul de „neclaritate", referitor la zonele nefocalizate ale unei fotografii). Cea mai mare parte a literaturii publicate despre acest subiect nu este nici prietenoasă, nici ştiinţifică.

O excepţie este investigaţia riguroasă din 2005, coordonată de Gary E. Schwartz şi Katherine Creath, de la Universitatea din Arizona.[8] Bazată pe o mică selecţie de imagini cu sfere, această comunicare avertizează în mod corect în privinţa atribuirii prea grăbite a fenomenelor apariţiilor sferice din fotografiile digitale anumitor forme de activitate paranormală şi investighează modul în care reflexiile întâmplătoare în medii necontrolate ar putea produce astfel de rezultate. Cu toate acestea, autorii mai recunosc şi faptul că nu ar fi nici logic, nici responsabil, în această etapă, să respingem fenomenele apariţiilor sferice ca fiind datorate unor asemenea reflexii întâmplătoare. Ar fi fost interesant să cunoaştem opinia autorilor, dacă ei ar fi avut acces la date mai concludente – aşa cum sunt prezentate în această carte – decât selecţia lor limitată de imagini.

Nu există nicio îndoială că particulele de praf, de polen sau picăturile de umezeală din aer pot produce imagini care să semene într-un fel cu adevăratele fotografii ale apariţiilor

[8] *Gary E. Schwartz şi Katherine Creath, „Anomalous Orbic 'Spirit' Photographs? A Conventional Optic Explanation" (Fotografii anormale ale 'spiritelor' sferice? O explicaţie optică convenţională), Journal of Scientific Exploration, 19, nr. 3 (2005), p. 343-358.*

sferice şi că trebuie să avem grijă în evaluarea dovezilor. La fel de adevărat este că mecanismele anumitor aparate de fotografiat pot produce, în anumite circumstanţe, false imagini sferice. Însă este nevoie de foarte puţină experienţă pentru a putea distinge clar imaginile false de cele autentice (ofer îndrumări în acest sens în capitolul 6). Am avut şi noi în faţă zece sau douăzeci de imagini neclare despre care se susţine că ar fi surprins ceva miraculos ori supranatural. Mica selecţie din fotografiile mele, pe care le-am inclus în această carte, a fost făcută din peste o sută de mii de asemenea imagini obţinute de mine în ultimii cinci-şase ani şi ştiu de existenţa multor alte colecţii de mari dimensiuni. Aceste imagini nu au fost alese fiindcă erau cele mai vii sau cele mai dramatice din colecţia mea, ci pentru noile perspective pe care le-ar putea oferi în studierea acestui domeniu.

Fenomenul Sfera ne pune în faţă o întrebare complet nouă şi cred că acesta este principalul domeniu de interes. Există şi alte dimensiuni dincolo de dimensiunile materiale pe care le cunoaştem, şi ce implicaţii ar putea să aibă acest lucru asupra felului în care ne înţelegem pe noi înşine? Cu patru sute de ani în urmă, Giordano Bruno a fost ars pe rug la Roma, de către Inchiziţie, pentru că sugerase posibilitatea existenţei vieţii inteligente în afara Pământului. Ca afront adus ortodoxiei radicale, religioase ori seculare, apariţia acestei noi probleme ar putea transforma delictul lui Giordano Bruno într-un păcat minor. Fiindcă se pare că nu am înţeles încă pe deplin importanţa celebrelor cuvinte ale lui Shakespeare: „There are more things in heaven and earth .. than are dreamt of in our philosophy" („Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ ... decât am visat în filozofia noastră"– Hamlet, act. 1, scena V, n. trad.). Fenomenul Sfera ar putea deveni unul dintre cele mai remarcabile lucruri pe care le-am întâlnit până acum, nu doar prin ceea ce ar

putea fi în sine, ci mult mai important, prin lumina pe care ar putea să o aducă asupra încercărilor rasei umane de a se înțelege pe sine și locul său în cosmos. Ar putea avea implicații devastatoare asupra modurilor tradiționale în care ne imaginăm multe convingeri religioase centrale, inclusiv înțelegerea noastră privind „lumea de dincolo". Dar ne-ar putea învăța enorm despre natura realității de dincolo de ceea ce numim „această lume" și ce ar trebui să învățăm despre noi înșine și despre lumea noastră pentru intra în acest nou cadru de înțelegere.

Capitolul 1

Călătorie fotografică de descoperire

Am citit prima dată despre sfere în autobiografia lui J. Z. Knight, *A State of Mind* (O stare sufletească), în care sunt descrise evenimente petrecute la sfârşitul anilor 1970.[9] Autoarea vorbea despre mici globuri de lumină, colorate diferit, a căror activitate, pe paginile cărţii pe care o citea, devenea agitată atunci când parcurgea un pasaj de mare importanţă. Mai târziu, am ascultat o expunere lungă şi detaliată despre sfere în timpul unei serii de învăţături remarcabile oferite de Ramtha, în anii 2001 şi 2002. Curând am descoperit că Ramtha vorbise pentru prima dată despre sfere cu mai mult de douăzeci de ani înainte, la începutul anilor 1980, şi că fotografiile cu apariţii sferice erau ceva obişnuit la fiecare eveniment desfăşurat la Şcoala Ramtha, timp de peste cinci ani.[10]

[9] *J. Z. Knight, A State of Mind: My Story: Ramtha, the Adventure Begins. (O stare sufletească. Povestea mea. Ramtha, aventura începe). New York, Warner Brothers, 1987, 359.*

[10] *Ramtha, Iluminatul, preluat prin channeling de J. Z. Knight, Ramtha: The White Book (Ramtha. Cartea Albă), apărută în limba română la editura For You, 2006. Detalii pe www.divin.ro.*

Inspirat de amplele informații oferite de Ramtha, am început să fotografiez sfere în mod sistematic. În acel stadiu, nu eram prea sigur de natura exactă a sferelor sau de locul pe care îl aveau în gama convențională a fenomenelor paranormale. Prin urmare, am început să le fotografiez la aceeași oră, în fiecare noapte, pe proprietatea mea (doar două din imaginile din partea 1 a acestei cărți au fost surprinse pe proprietatea mea), fiindcă noaptea a fost întotdeauna asociată cu „fantomele".

Unii dintre prietenii meu nu m-au ajutat la clarificarea problemelor, spunându-mi că nu le-ar face plăcere să aibă aceste fenomene în jurul caselor lor. Le-am răspuns că, cel puțin în fața casei mele, ele aveau loc întotdeauna într-un loc relativ sigur, liniștit și deloc înspăimântător! Am observat totuși că, dacă aveam un fundal întunecat, puteam să fotografiez cu succes sfere și în miezul zilei, fiindcă sferele nu păreau să aibă vreo preferință. Pe la sfârșitul primului an, strânsesem deja o colecție de aproape cincisprezece mii de imagini cu sfere și făceam de obicei între o sută și două sute de fotografii pe zi, în a ultima parte a anului.

Prima descoperire: Cu cât fotografiem mai mult, cu atât apar mai multe sfere

Sferele sunt un subiect fascinant de fotografiat și au devenit și mai fascinante pentru mine, cu diversitatea de forme care au început să apară după luni de focalizare specială asupra lor. Cred că, așa cum se întâmplă cu orice subiect, aș putea să învăț din ce în ce mai mult despre ele studiindu-le în continuare.

Prima descoperire a apărut la doar câteva luni după ce am început să le fotografiez. În primele zece-douăzeci

de fotografii pe care le făceam în fiecare noapte, erau prezente foarte puține sfere sau chiar niciuna și mi s-a părut ceva foarte curios. Pe măsură ce timpul trecea și făceam din ce în ce mai multe fotografii, numărul sferelor care apăreau în imagini începea să crească în mod remarcabil.

Am spus acest lucru mai multor oameni care erau și ei interesați în investigarea sferelor. Unii dintre ei au sugerat că sferele erau atrase de noi, datorită focalizării și interesului nostru față de ele. În timp ce eram gata să accept această explicație, credeam că există și explicații mai prozaice, care ar trebui să fie luate în considerație: dacă optam numai pentru explicația evidentă și atrăgătoare că sferele erau mulțumite de atenția noastră, puteam să pierd unele dovezi fizice importante și tangibile care ar putea deschide calea unei înțelegeri mai profunde a sferelor și a locului lor în ceea ce cunoaștem. Ramtha ne învățase ce era acest fenomen; prin investigația mea, puteam să învăț mai multe despre detaliile și implicațiile sferelor în propria noastră înțelegere a realității.

Fotografiile cu sfere într-adevăr interesante au început să apară doar după ce am început să petrec una până la două ore în fiecare zi făcând fotografii sau analizând imaginile pe computer. Dacă păstram acest program timp de mai multe zile, rezultatele erau de obicei remarcabile, aproape dramatice; dacă nu urmam programul, rezultatele erau rareori notabile. Pe scurt, mi-am dat seama că fotografierea sferelor nu este ceva care poate fi realizat satisfăcător grăbindu-ne să luăm câteva imagini în pauzele comerciale din timpul serialelor favorite. Mai târziu în această carte, voi descrie ce procese fizice pot explica numărul din ce în ce mai mare al sferelor.

A doua descoperire: Sfere hexagonale

În această perioadă de concentrare şi de efort intens, a început să se petreacă ceva foarte interesant. Fotografiasem acelaşi grup de sfere vreo zece zile la rând şi în aceleaşi loc din apropierea casei mele, la sfârşitul lunii octombrie 2002. Într-o noapte, în mai multe fotografii, sferele nu apăreau în forma lor sferică obişnuită, ci ca hexagoane (figuri geometrice cu şase unghiuri şi şase laturi) de forme foarte frapante. Acest lucru nu se întâmpla întotdeauna – probabil o dată la fiecare cinci imagini. Doar sferele erau influenţate în imagini, toate celelalte elemente apăreau normale. (A se vedea figurile I-1 şi I-2 din fotografiile color, ca exemple ale acestor sfere hexagonale, pag.67).

La început nu ştiam ce să fac cu acest fenomen. Apoi mi-am dat seama că forma hexagonală a sferelor îmi amintea de „frunzele" formate de diafragma (sau obturatorul) camerelor digitale atunci când se deschide şi se închide obiectivul. Camerele pot avea o diafragmă formată dintr-o singură piesă ori „frunză", dar acum este normal să avem o diafragmă formată din două până la şase frunze. O diafragmă cu şase laturi va da o formă hexagonală la deschiderea lentilelor.

Cu cât sunt mai multe componente sau frunze, cu atât deschiderea este mai apropiată de cerc, iar cercul este desigur forma optimă pentru ca deschiderea obiectivului să producă imagini focalizate de bună calitate. În acest fel, diafragma funcţionează ca irisul ochiului uman. Am ajuns să bănuiesc că asemănarea dintre forma hexagonală a sferelor din imagini şi forma deschiderii diafragmei cu şase frunze, la deschidere şi la închidere, ar putea să nu fie accidentală. Am mai observat că sferele luau forme după acelaşi tipar, indiferent de felul în care ţineam camera: drept în sus, lateral sau de sus în jos.

Să presupunem că, în prima noastră imagine, treimea inferioară apărea ca o felie desprinsă din sferă. Dacă întorceam camera invers şi făceam o fotografie, observam că treimea superioară a sferei apărea ca o felie desprinsă. Acest lucru părea să însemne doar că imaginile reflectau pur şi simplu forma lentilelor. Am început să mă gândesc ce anume ar putea face ca tiparul diafragmei să fie preluat de sferele din imagine.

În fotografia digitală, dacă mişcăm camera în timpul fotografierii, mai ales în condiţii de lumină slabă, putem obţine o imagine dublă. De exemplu, să presupunem că fotografiem o persoană care stă în faţa unui zid simplu şi, în timp ce facem asta, îndreptăm camera către un perete alăturat, în care există o uşă. Dacă diafragma rămâne deschisă în timp ce îndreptăm camera spre al doilea fundal, se va înregistra o imagine dublă – scena originală cu persoana care stă în faţa peretelui va fi suprapusă peste imaginea peretelui cu uşă.

Acum avem de fapt două imagini independente, mai degrabă decât imagini şterse. Deoarece niciuna din ele nu a primit suficientă lumină pentru obţinerea unei fotografii clare, imaginea de ansamblu pare fantomatică. Noi toţi am văzut fiinţe fantomatice sau transparente în astfel de imagini. Nu este o dovadă a existenţei unui fenomen paranormal, ci a unei probleme tehnice. Trebuie totuşi să spunem că au fost înregistrate şi imagini transparente autentice.

A treia descoperire: Sursa de lumină

Mă întrebam dacă o anumită formă a acestei imagini duble apărea pentru a produce tiparul hexagonal obţinut cu unele sfere. Am bănuit că trebuia să existe mai multe surse de lumină pentru ca aparatul de fotografiat să înregistreze

asemenea imagini. La început, m-am gândit că bliţul emitea două jeturi de lumină, aşa cum se întâmplă la multe camere de astăzi, dar acest lucru ar fi influenţat toate elementele din imagine, nu doar forma sferelor.

După mai multe săptămâni în care am încercat să înţeleg acest fenomen, deodată mi-a venit ideea că singurul mod în care s-ar fi putut întâmpla era ca cea de-a doua sursă de lumină să fi fost chiar în interiorul sferelor. Această a doua sursă de lumină contribuia la înregistrarea imaginii sferelor, în timp ce restul scenei – copacii, maşinile, oamenii şi casele – erau înregistrate cu ajutorul celeilalte surse de lumină: bliţul camerei fiind reflectat înapoi către obiectiv.

Însă ce anume putea face ca sferele să emită la rândul lor lumină?

În acel moment, mi-am dat seama că trebuia să investighez un fapt complicat: bliţul camerei părea să fi fost *aproape* esenţial pentru obţinerea unor imagini cu sfere, chiar la lumina zilei.

Rolul bliţului

Durata medie a emisiei de lumină a bliţului unei camere este de circa o miime de secundă. La începutul observaţiilor mele, am crezut că viteza bliţului era cea care făcea posibilă captarea imaginilor sferelor; am presupus că sferele existau la un nivel de frecvenţă mai înalt decât al nostru şi că mişcarea lor ar fi prea rapidă pentru a putea fi surprinse doar prin deschiderea bruscă a diafragmei. Chiar dacă pe atunci făceam fotografii cu sfere şi la lumina zilei şi văzusem eu însumi sfere fără cameră sau bliţ, cele mai bune rezultate le obţineam când foloseam un bliţ.

Curând am abandonat teoria că viteza bliţului era cea care contribuia la captarea sferelor în imagini, poate

fiindcă nu avea niciun sens. Avantajul bliţului este că poate „îngheţa" o imagine a unui obiect aflat în mişcare rapidă. El redă imaginea surprinsă în milisecunda în care bliţul luminează, fără deformări, chiar dacă viteza de deschidere a diafragmei (intervalul de timp în care diafragma rămâne deschise pentru fotografiere) s-ar putea să nu fie suficientă pentru a „îngheţa" mişcarea obiectului.

Dar dacă obiectele se mişcă prea repede pentru ca diafragma să capteze imaginile sferelor fără neclarităţi, camera captează şi imaginea obiectului care se mişcă rapid, oricât de neclară ar fi. Era evident deci că viteza bliţului nu putea să aibă nimic de-a face cu captarea imaginii unui obiect cu viteză foarte mare sau cu frecvenţă foarte mare, cum ar fi o sferă; imagini cu sfere, chiar dacă neclare, ar trebui să apară şi atunci când nu se foloseşte un bliţ. Dar acest lucru nu se întâmplă de obicei.

Aşa cum am explicat mai devreme, a devenit evident pentru mine că era o legătură neîndoielnică între formele hexagonale pe care sferele le luaseră în multe din fotografiile mele şi tiparul hexagonal al diafragmei cu „şase frunze" al camerei. Mi se părea că imaginile se formau pe dispozitivul cu sarcină cuplată (CCD[11]) al camerei, atunci când diafragma era parţial deschisă, în timp ce, pentru obţinerea unei imagini clare, diafragma ar fi trebuit să fie complet deschisă. Diafragma parţial deschisă ducea în mod evident la obţinerea anumitor forme ale sferelor.

Mi-am dat seama curând că lumina de la sfere nu ajungea la cameră în timp ce diafragma era complet deschisă în acea fracţiune de secundă. Chiar dacă era aşa, încă era greu de înţeles de ce doar sferele „se schimbau" în forme hexagonale şi toate celelalte elemente din imagine apăreau

[11] *Un CCD este o placă sensibilă care înregistrează imaginile, asemenea filmului dintr-o cameră convenţională.*

normale. Mai era nevoie de o piesă de puzzle pentru a explica acest lucru.

Dacă sferele erau înregistrate fotografic în acelaşi fel ca toate celelalte elemente, atunci nu avea loc această schimbare de formă. Trebuia să existe o anumită diferenţă între felul în care camera captase sfera şi felul în care captase restul imaginii. În mod normal, imaginile fotografice se formează atunci când lumina bliţului este reflectată de obiecte înapoi către cameră. Nu acesta părea să fie cazul în privinţa sferelor. Singura explicaţie pe care o puteam da era că sferele trebuie să fi generat lumina care le făcea vizibile *din interiorul lor*. Trebuia să existe un anumit proces care să provoace acest lucru şi am formulat teoria că lumina bliţului ar fi trebuit să o declanşeze cumva. Acest lucru m-a făcut să cred că singura explicaţie imaginabilă a formelor hexagonale (sau a formelor de semilună ori triunghiulare) era că aparatul de fotografiat înregistrase nu lumina bliţului reflectată de sfere, ci mai degrabă o lumină venită chiar din interiorul sferelor.

Ceea ce m-a determinat să iau în consideraţie un alt fenomen care ne-ar putea ajuta să explicăm cum a fost produsă lumina: ionizarea.

Un indiciu pornind de la ionizare

Fiecare fotograf al sferelor este conştient că, în timpul ploii sau în condiţii de umiditate, sunt prezente mult mai multe sfere decât în condiţii de secetă sau uscăciune. Un factor care ar putea provoca acest lucru este că electronii din atmosferă sunt agitaţi de căderea ploii. În altă parte din această carte, am explicat cât de greu este să confundăm fotografiile picăturilor de ploaie cu fotografiile autentice cu sfere. Cu toate acestea, este important pentru fotograful sferelor să înţeleagă ce procese sunt implicate în asociere cu

ploaia, pentru că acesta este unul din cele mai controversate domenii din fotografierea sferelor.

Ionizarea apare atunci când electronii sunt puşi în mişcare de la un înveliş atomic la altul. Gazele atmosferice, azotul (nitrogenul) şi oxigenul, au fiecare câte doi atomi, care sunt ţinuţi împreună, având în comun electronii de pe orbite. Dacă aceşti electroni nu sunt loviţi de un foton sau de o particulă de energie, ei rămân în starea lor energetică de bază. Deasupra stării de bază sunt mai multe niveluri (sau rafturi) energetice goale. Atunci când un foton sau o particulă de energie care are destulă putere loveşte un electron, electronul este împins în sus şi poate dincolo de nivelul energetic vacant, chiar în afara moleculelor celor doi atomi. Electronul este acum liber faţă de molecula sa de origine, iar acea moleculă devine un ion pozitiv. Dacă electronul eliberat se leagă la o moleculă neutră, aceasta devine un ion negativ. Dacă electronul se leagă la un ion pozitiv, în mod normal intră într-unul din nivelurile energetice vacante şi eliberează un foton încărcat cu o sarcină electrică egală cu energia cedată de fostul electron liber.

Frecvenţa electronului determină frecvenţa şi culoarea fotonului, astfel încât începem să vedem faptul extraordinar că *este posibil ca moleculele atmosferei să radieze orice culoare din spectrul luminii!* Energia fotonilor este măsurată în electron-volţi. De exemplu, energia mai slabă de 1,65 electron-volţi eliberează un foton de radiaţie infraroşie. Energia mai puternică de 3,26 electron-volţi va elibera o radiaţie fotonică la nivel ultraviolet.

Ploile generează electroni liberi care pot bombarda atomii atmosferici sau chiar atomii sferelor înseşi, provocând ionizare. Dacă ionizarea apare în interiorul sferelor, ajută sferele să declanşeze un proces cunoscut în fizică drept *fluorescenţă* (fenomenul de fluorescenţă, pe care îl

vom descrie în capitolul 2, apare atunci când o moleculă absoarbe lumină de o anumită energie şi mai târziu emite lumină de o energie mai joasă); fotonii vor fi generaţi din interiorul sferelor şi astfel acestea sunt înregistrate pe placa CCD a camerei ori sunt vizibile chiar cu ochiul liber în anumite condiţii.

Deci ceea ce observăm în fotografiile sferelor ar putea să nu fie fiinţele sferice înseşi, ci efectul ionizant pe care energia lor îl are asupra atmosferei înconjurătoare.

Indiferent ce explicaţie poate fi valabilă, ar fi o greşeală să spunem că niciun cercetător recunoscut nu face fotografii într-o anumită formă de precipitaţii. De fapt, dacă avem grijă să ne asigurăm că efectele ploii nu sunt confundate cu sferele, perioadele cu precipitaţii pot fi printre cele mai rodnice pentru desfăşurarea investigaţiilor. În ciuda acestui fapt, trebuie să arăt că majoritatea fotografiilor pe care le-am inclus în această carte nu au fost făcute pe timp de ploaie.

Lucrurile se complică: comunicarea?

Am început să bănuiesc că forma hexagonală pe care o luau sferele ar putea să nu fie un lucru complet întâmplător. Au trecut mai multe săptămâni înainte ca formele hexagonale să apară din nou; şi chiar atunci când au apărut, ele nu apăreau în fiecare fotografie, ceea ce ar fi fost mai probabil dacă fenomenul s-ar fi datorat doar unei proaste funcţionări a camerei.

În acest punct al experimentării mele, fenomenul avea loc numai atunci când fotografiam sferele aflate în grădina din spatele casei. Datorită faptului că aceste aparente disfuncţii ale camerelor păreau să nu urmeze anumite tipare evidente sau o anumită logică, am început să mă întreb dacă era posibil ca aparatele de fotografiat să fi fost

influențate într-un fel de sferele înseși. Nu mai e nevoie să spun să asta nu era o posibilitate la care mă așteptam sau față de care eram foarte deschis. Dacă sferele erau de natură electromagnetică, atunci era pe deplin plauzibil ca ele să poată provoca un asemenea fenomen electromagnetic, care ajungea la o diferență de doar câteva milisecunde între bliț și diafragmă. De fapt, un semnal electromagnetic ar fi putut fi cea mai evidentă primă formă de comunicare la care să facă apel – dacă sferele ar fi fost interesate sau capabile să folosească o anumită formă de comunicare.

La început, aceasta mi s-a părut că este într-adevăr o explicație ciudată și pot să spun de pe acum că majoritatea cititorilor mei vor crede la fel ca mine. Însă am decis să testez teoria. Am formulat întrebări, după care urma să fac o fotografie pentru a vedea ce formă vor lua sferele ca răspuns la întrebare. Am hotărât că am obține forma hexagonală pentru un răspuns „da" la o întrebare, iar forma sferică obișnuită, care se presupunea că e mai ușor de manifestat, urma să reprezinte un răspuns „nu". Am testat procedeul formulând întrebări cu răspunsuri evidente și din acel moment a urmat o lungă perioadă de comunicare. Era necesar să aștept circa treizeci de secunde pentru a primi un răspuns, iar dacă grăbeam procesul, nu apărea nicio modificare a formei sferelor.

După mai multe săptămâni, prin acest proces lent și plictisitor, am pus o lungă listă de întrebări. La sfârșitul acelei perioade și de atunci încoace, acele sfere deosebite nu au mai apărut vreodată. După aceea, camera a funcționat normal: de atunci, nu au mai fost obținute imagini cu sfere de formă hexagonală.

Înainte de a trece la culorile sferelor, permiteți-mi să rezum descoperirile din acest capitol. La început, am descoperit că surprinderea sferelor în fotografii are mai mult

succes dacă fotografiem regulat o perioadă mai mare de timp. Apariţia imaginilor cu sfere de formă hexagonală mi-a dat primul indiciu că sferele sunt înregistrate nu prin lumina reflectată de la bliţ, ci printr-o lumină emisă chiar de sfere înseşi. Această lumină fluorescentă ajunge la obiectivul camerei la scurt timp după lumina reflectată de la bliţ. Asta înseamnă că cel mai bine este să folosim un bliţ atunci când fotografiem sfere, chiar în plină zi, deoarece bliţul este cel care declanşează fluorescenţa ce le face vizibile în cameră. Ionizarea atmosferei este şi ea de mare ajutor în obţinerea unor imagini cu sfere, deoarece cantitatea de electroni liberi generaţi contribuie la iniţierea fenomenului de fluorescenţă. Întârzierea emiterii luminii din interiorul sferelor fiind înregistrată de cameră, acest fenomen a constituit baza comunicării pe care am stabilit-o, permiţând imaginilor de formă hexagonală şi celor de formă sferică să reprezinte răspunsurile „da" şi respectiv „nu" la întrebările puse de mine.

Capitolul 2

Semnificația culorilor Sferelor

Unul dintre cele mai surprinzătoare și mai frumoase lucruri, atunci când începem să fotografiem sfere, este gama largă de culori pe care le prezintă acestea: în mod normal, nuanțe de roșu, albastru, verde, auriu și roz. Oricât ar fi de frumoase, culorile sferelor ne dau indicații importante privind natura lor.

Suntem conștienți că simțurile umane, cum ar fi auzul și văzul, operează într-o bandă foarte îngustă, iar auzul și văzul majorității animalelor sunt mult mai ascuțite decât ale noastre. Însă oricât de modestă ar fi puterea noastră de a vedea, ea are o limitare și mai mare: vederea umană operează doar în cadrul unei game limitate a spectrului electromagnetic. Știind acest lucru, este chiar comic să apreciem cât de ușor este să respingem tot ce este în afara acestei benzi înguste ca fiind nereal ori să privim aceste lucruri cu un amestec de teamă și de uimire. Un bun exemplu este felul în care ne gândim la fantome.

Isaac Newton a denumit gama noastră de culori cu termenul latin *spectrum*, care înseamnă o „apariție" sau o

„arătare". Orice radiație electromagnetică este caracterizată prin frecvență (lungime de undă) și prin putere (intensitate). Ochiul uman poate detecta radiațiile electromagnetice cu lungimi de undă cuprinse între 380 și 780 de nanometri (nm = o miliardime de metru). Această bandă constituie ceea ce numim spectrul vizibil și este cunoscută în fizică drept „lumină vizibilă" – gama acoperită de culorile curcubeului.

Lumea sucită a fizicii cuantice

Este evident că sferele rămân în afara acestui spectru, deoarece rareori sunt vizibile cu ochiul liber. Dar pentru a le înțelege mai bine, trebuie să urmărim unele lucruri mai stranii despre domeniile realității în care trăim. Mai mulți fizicieni laureați ai Premiului Nobel au afirmat că lumea „fizică" este de fapt o vastă mare de energie, că nimic nu este solid cu adevărat, ci mai degrabă compus din spațiu gol. Ceea ce este și mai ciudat, într-o fracțiune de secundă, totul pare să „licărească" în mod continuu, intrând și ieșind din starea de „existență". Ni se pare solid doar pentru că vibrăm cu aceeași frecvență și fiindcă intrăm și ieșim din starea de existență în același timp cu mediul fizic. Gândurile noastre coagulează această mare fluidă de energie în ceea ce noi percepem ca „obiecte".

Bine ați venit în lumea fizicii cuantice.

Nivelurile realității mai presus de lumea „fizică" ni se par și mai puțin solide decât aceasta, dar probabil numai pentru că frecvența lor este diferită. Noi tindem să vedem „această" lume ca reală și orice altceva constituie de fapt doar alte niveluri de frecvențe. Acum trebuie să ne gândim dacă putem demonstra că acele frecvențe sunt în realitate

lumi la fel de substanțiale ca lumea noastră „fizică", așa cum ne-a învățat Ramtha. Pentru o ființă „mai presus" de lumea noastră fizică, pământul nostru liniștitor de solid poate să pară fantomatic și lipsit de substanță.

Domeniul de frecvență cel mai apropiat de lumea noastră fizică este cel infraroșu, având o lungime de undă de circa 1.000 nm și o intensitate de 1,24 electron-volți. Este mult dincolo de gama lungimilor de undă perceptibile de către ochiul uman normal, dar este domeniul în care apar pentru prima dată sferele. Prin comparație, radiația ultravioletă are doar o lungime de undă de circa 200 nm și o intensitate de circa 6,2 electron-volți.

Acum vă puteți întreba ce legătură au toate astea cu înțelegerea sferelor. *Au foarte mare legătură* și, de fapt, această observație deschide ușa către cele mai importante indicii de care dispunem în încercarea de a decide ce sunt în realitate sferele.

Felul în care împărțim culorile și le deosebim unele de altele este în mare parte o problemă de gust și depinde de termenii pe care ne-am obișnuit să-i folosim. Perceperea culorilor este desigur un domeniu vast al opticii, care nu poate fi tratat în această carte. Sunt totuși câteva aspecte simple ale opticii, a căror prezentare ne va fi de mare folos.

Vedem oare culori din afara spectrului vizibil?

Culorile pe care camerele digitale le percep în cazul sferelor, deși culorile sub neîndoielnic din spectrul vizibil, de fapt nu par să fie percepute de cameră în interiorul spectrului vizibil. Dacă ar fi așa, atunci oricine ar putea să le vadă cu ochiul liber tot timpul. Așadar, ce „vede" în realitate camera digitală? Cum înregistrează aceste culori care sunt invizibile pentru ochiul uman?

Răspunsul evident şi simplu este fireşte să spunem că, atunci când camera digitală percepe lumină infraroşie, aceasta nu poate fi vizualizată pe micul ecran de control din spatele camerei şi nici nu poate fi imprimată pe hârtie fotografică. Camera este concepută să convertească lumina infraroşie invizibilă într-o formă de lumină şi de culoare care *este* vizibilă fiinţelor umane, altfel vânzările de camere digitale ar scădea vertiginos! Noi vedem lumina infraroşie convertită într-o frecvenţă apropiată mai joasă, care o face în acest fel vizibilă nouă.

Însă lucrurile nu sunt chiar atât de simple, deoarece ocazional putem vedea sfere cu ochiul liber. Ne îndoim că ochii şi creierele noastre convertesc lumina infraroşie şi dincolo de aceasta, până acum invizibilă, într-o formă de lumină pe care să o putem vedea. Mai degrabă, pare mai probabil că vedem ceea ce există şi vedem în afara spectrului luminii vizibile. Problema, sau cheia (dacă preferăm să vedem lucrurile mai pozitiv), este că ni s-a spus despre acele culori că ar exista doar în cadrul lungimilor de undă şi frecvenţelor „luminii vizibile". Însă acum putem vedea că ele ar fi posibil să existe *în afara* acestui spectru.

Deci gama culorilor din spectrul luminii vizibile poate exista şi dincolo de acest spectru în forme echivalente, dar aceste forme sunt vizibile pentru noi doar în anumite stări de conştiinţă? Dacă acest lucru este adevărat, atunci fiecare domeniu de frecvenţă „mai presus de percepţia noastră" poate avea ca replică sau ca ecou gama culorilor care alcătuiesc spectrul luminii vizibile, dar într-o formă mai intensă şi mai vibrant armonică. Ba mai mult, dacă este adevărat, ceea ce înregistrează camera digitală în gama infraroşie s-ar putea să nu fie lumină invizibilă care este convertită într-o formă de lumină vizibilă de cameră,

pentru plăcerea noastră de a o vedea, ci ar putea să fie o versiune armonică – sau un ecou, dacă vreți – în planul luminii infraroșii invizibile a culorilor, cu care suntem obișnuiți din spectrul luminii vizibile.

Avem acum cel puțin câteva ipoteze interesante despre noțiunea de „dincolo": în primul rând, aceste game de frecvențe mai presus de percepția noastră ar putea să fie în realitate domenii de existență la fel de solide pentru entitățile care le locuiesc, precum este lumea noastră pentru noi. În al doilea rând, armonicele spectrului luminii vizibile ar putea să existe și sub formă de culori în acele domenii. Voi discuta condițiile optime pentru fotografierea sferelor în relație cu aceste două ipoteze într-o secțiune ulterioară.

Ca rezultat al mai multor ani de investigații, trebuie să adaug aici un al treilea postulat, care ne-ar putea schimba radical înțelegerea realității. Nu am nicio îndoială că, indiferent de condițiile atmosferice, sferele pot influența momentul și circumstanțele în care pot fi detectate. În multe ocazii, prima fotografie pe care o fac nu conține nicio sferă; apoi, peste doar zece secunde, imaginea cerului este plină de sfere. Iar în a treia fotografie, făcută după alte câteva secunde, poate să nu mai fie prezentă aproape nicio sferă. Dacă mai mulți oameni, cu camere identice, fotografiază același cadru, în același timp, unii vor surprinde o mulțime de sfere, în timp ce alții doar câteva sau niciuna. Natura copleșitoare a acestei dovezi trebuie să arate cel puțin un nivel însemnat de conștiință la majoritatea, dacă nu la toate formele de sfere. Este la fel de evident că ele pot să manifeste și o „minte" de grup, atunci când apar, dispar sau fac o altă manevră în perfectă unitate – așa cum un stol mare de păsări își schimbă direcția, se împrăștie și se adună din nou, ca o singură entitate, pe cerul serii.

Sferele şi percepţia culorilor de către noi

Este un subiect complex în optică, dar poate fi rezumat simplu pentru scopurile noastre, fiind un element important în înţelegerea sferelor. În linii mari, un obiect poate „reacţiona" faţă de lumină în trei feluri diferite.

- Poate să absoarbă complet lumina care cade asupra lui şi să nu reflecte nimic „înapoi", caz în care obiectul va apărea negru. Acest fenomen este numit *absorbţie*.
- Dacă obiectul reflectă toate lungimile de undă ale luminii care cade asupra lui, el va apărea alb. Acest fenomen este numit *reflexie*.
- Dacă obiectul are o suprafaţă mai degrabă aspră decât netedă, el va reflecta diferitele lungimi de undă ale luminii de pe suprafaţa sa în grade diferite. Acest fenomen este numit *dispersie* şi este o combinaţie a primelor două. Ochiul uman va percepe obiectele care dispersează lumina ca având culoarea sau combinaţia de culori care corespund lungimilor de undă ale luminii pe care obiectul le reflectă cel mai bine.[12]

Cercetările mele mi-au demonstrat că nu se poate explica întreaga complexitate a fenomenului sferelor prin cele trei feluri de reacţii ale obiectelor faţă de lumină, pe care le-am descris mai sus: *reflexia, absorbţia* şi *dispersia*. Oamenii, clă-

[12] *Aici nu iau în consideraţie obiectele care emit lumină datorită unei reacţii chimice interne sau care sunt iridiscente fiindcă sunt ele însele la o temperatură suficient de mare pentru a genera lumină din interior. De asemenea, este clar pentru oricine şi-a petrecut timpul fotografiind sfere, că o mare parte dintre sfere sunt translucide sau transparente, cel puţin parţial. Obiectele transparente apar astfel decorative nu sunt destul de solide pentru a bloca lumina provenită de la fundalul din spatele lui şi nu dispersează lumina într-un grad semnificativ, cel puţin nu mai mult decât este suficient pentru a-şi indica prezenţa.*

dirile sau peisajele care apar în imaginile cu sfere pot fi clasificate în aceste trei categorii, dar nu şi sferele însele. Ce este deosebit în cazul sferelor? Aici este o cheie importantă.

Fluorescenţa: cheia principală a naturii sferelor

Din nou, cunoştinţele mele de fizică, dobândite cu mult timp în urmă, mi-au venit în ajutor. Îmi amintesc că am învăţat că anumite obiecte pot absorbi energia luminoasă transmisă de o sursă şi apoi emit lumină vizibilă cu energie mai slabă, atunci când sursa originală de lumină nu mai transmite. Acest proces, cunoscut sub denumirea de *fluorescenţă*, ne dă un indiciu important privind natura sferelor şi a lumilor în care locuiesc.

În termeni mai tehnici, fluorescenţa are loc atunci când electronii unei molecule sunt stimulaţi de un stimul electromagnetic, cum ar fi un foton. Atunci când stimulii electromagnetici (fotoni / lumină) încetează, „excitaţia" moleculei încetează şi ea, iar moleculele revin la starea de repaus. Atunci molecula elimină electronii care nu mai corespund stării ei de repaus sub formă de fotoni, creând un fascicul de lumină.

Un bun exemplu de fluorescenţă în acţiune este o lampă stradală cu vapori de sodiu. Stimularea electrică a lămpii face ca vaporii de sodiu să devină fluorescenţi şi să emită acea lumină gălbuie cu care suntem obişnuiţi cu toţii.

Să aplicăm fenomenul fluorescenţei la fotografierea sferelor.

Atunci când fotografiem sfere şi fotonii luminii emise de bliţul camerei lovesc o sferă, aceştia sunt absorbiţi de obiect şi se convertesc în electroni în interiorul sferei. În limbajul obişnuit, electronii originali ai sferei sunt îndreptaţi către un nivel orbital superior.

Atunci când stimulul bliţului încetează, sfera revine aproape la starea sa originală – ca un balon parţial dezumflat

– iar electronii în „surplus" sunt eliberați ca fotoni, însă la o lungime de undă mai mare (adică o lungime de undă cu un număr mai mare de nm). Acești electroni eliberați, care sunt acum fotoni, vor fi detectați de camera digitală și înregistrați ca o sferă, dacă intră într-o bandă de lungimi de undă care nu depășește lumina infraroșie inferioară (aproximativ 1.000 nm).

În timp ce sfera fluorescentă „lovește" placa sensibilă CCD a camerei, la câteva milisecunde după ce lumina reflectată de bliț atinge placa sensibilă CCD, diafragma poate fi deja în curs de închidere. Ceea ce înseamnă că lumina provenind de la sferă va fi „culeasă" de „frunzele" care compun diafragma camerei și sfera va lua forma acelor frunze. Lumina care înregistrează celelalte obiecte din fotografie va rămâne neinfluențată, fiindcă acea lumină a fost deja înregistrată de cameră atunci când diafragma era complet deschisă. Prin urmare, va fi influențată doar imaginea sferelor din fotografie și nimic altceva.

Toate acestea nu se datorează unei defecțiuni a camerei – o anumită nesincronizare între diafragma și blițul camerei – ci întârzierii cu care lumina din a doua sursă de lumină ajunge la lentilele camerei. Lumina reflectată de bliț revine spre cameră, în timp ce în sfere are loc procesul de fluorescență. Lumina fluorescentă ajunge după câteva milisecunde. Așa cum puteți vedea, în funcție de viteza cu care diafragma se deschide și se închide, fluorescența ar putea fi câteodată suficient de mult timp amânată, astfel încât diafragma să se închidă înainte ca lumina fluorescentă să poată ajunge la cameră. În acest caz, chiar dacă apar în număr mare, sferele ar putea să nu fie fotografiate deloc; acest fenomen, alături de problema „oglinzilor fierbinți" (pe care o voi explica în Capitolul 5), ar putea face ca unele camere, altfel excelente, să nu fie potrivite pentru fotografierea sferelor.

Exemple de sfere hexagonale. Sferele înseşi nu sunt hexagoane; mai degrabă tiparul diafragmei se imprimă asupra acestor sfere.

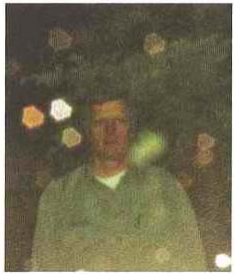

Figura I-1

Figura I-2

Sferele apar într-o incredibilă diversitate de forme, dimensiuni şi culori. Fotografiile din figurile de la I-3 până la I-16A, toate făcute de mine, sunt exemple de sfere cafenii, roşii, albe, albastre şi roz.

Figura I-3

Figura I-4

Figura I-5

Figura I-6

Figura I-7

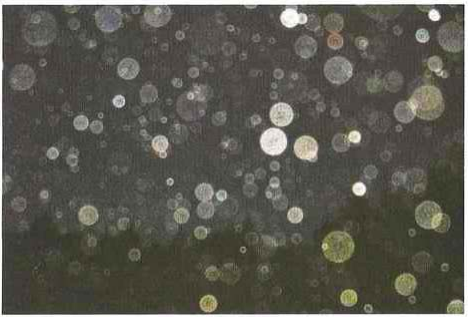

Figura I-8

Figura I-9

Figura I-10

Figura I-11

() fetiță și câinele ei dansează sub sfere colorate, într-o seară de vară.

Figura I-12

Figura I-13

Figura I-14

Figura I-15

Figura I-16

Figura I-16A

Ocazional, sferele se manifestă altfel decât în formă sferică, formând nori de plasmă. Figurile de la I-17 la I-24 prezintă formațiuni pe care le-am numit „plasmoide".

Figura I-17

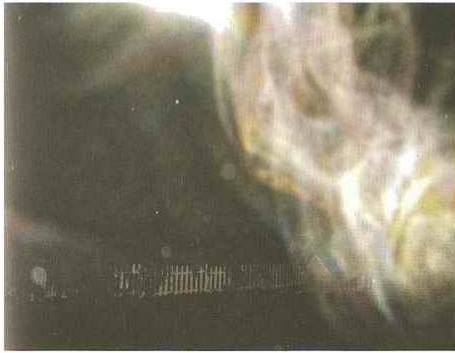

Figura I-18

Figura I-19

Figura I-20

Figura I-21

Figura I-22

Figura I-23

Figura I-24

Aceste două fotografii, făcute la distanță de numai zece secunde, ilustrează sfere de formă plasmoidă.

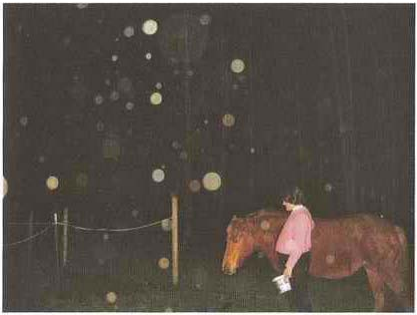

Figura I-25

Figura I-26

Sferele apar uneori ca niște perdele grațioase din țesături fine, pe care le-am numit „voaluri".

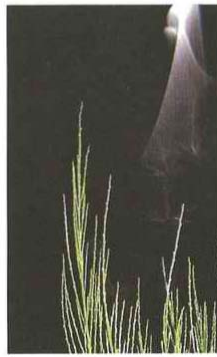

Figura I-27

Sferele energetice, cum sunt cele din prim-planul acestei fotografii, sunt mult mai mari decât sferele obişnuite şi nu au forma crestată caracteristică. Deoarece conturul sferelor nu este clar definit, aceste sfere sunt uşor confundate cu picăturile de apă.

Figura I-28

Stelele roşii gigantice din aceste fotografii sunt mult mai mari decât stelele obişnuite, şi au adesea două puncte intense de lumină roşie în apropierea circumferinţei.

Figura I-29

Figura I-30

() sferă foarte rară, în formă de rachetă.

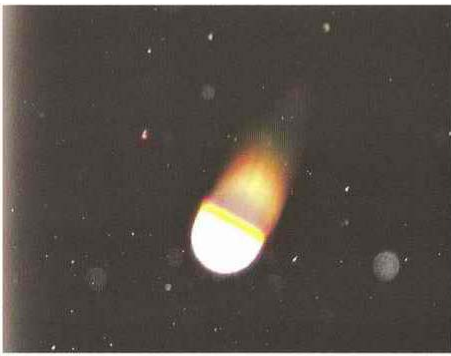

Figura I-31

Uneori sferelor par să le lipsească anumite segmente. Eu le numesc „scheletice". Acest tip de sfere incomplete s-ar putea datora faptului că sferele nu se manifestă încă deplin la un nivel de frecvență pe care camera îl poate înregistra sau „dispar" din această gamă de frecvență.

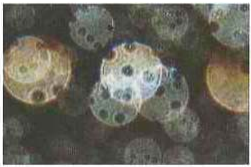

Figura I-32

Figura I-33

Figura I-34

Figura I-35

Imaginile de la I-36 la I-41 redau sfere aflate în procesul de formare a unui vârtej (vortex).

Figura I-36

Figura I-37

Figura I-38

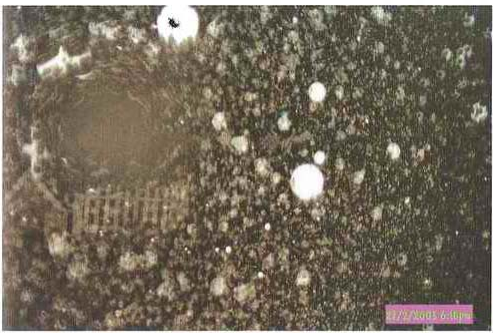

Figura I-39

Figura I-40

S-a format şi un dublu vârtej, cu benzi luminoase diametrale.

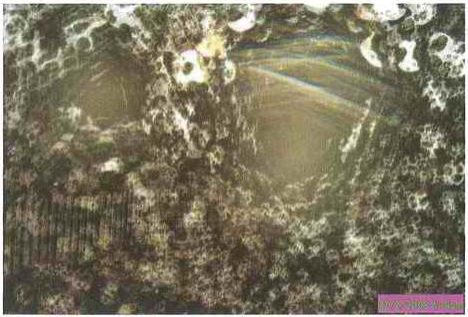

Figura I-41

Sferele pe care eu le numesc „lumini de carnaval" au apărut atunci când am început să fotografiez direct cerul.

Figura I-42

Din când în când, o sferă va avea caracteristici diferite de celelalte sfere din jurul ei. Eu le numesc „lumini de observație". În această fotografie, sfera luminoasă ia această formă unică, pe când celelalte sfere iau formă hexagonală.

Figura I-43

Alte „lumini de observație". Aceste sfere au luat o formă deosebită, iar celelalte sfere au rămas la forma sferică.

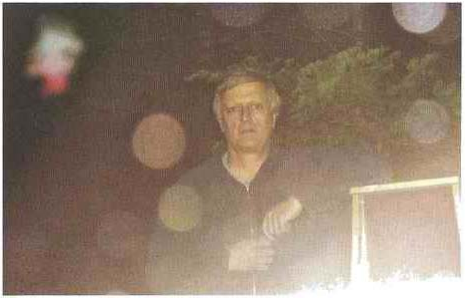

Figura I-44

Figura I-44A

Figura I-45

Figura I-46

Aceste „sfere tricolore" prezintă diferite nuanțe de culoare în jurul conturului lor, indicând direcția în care se deplasează.

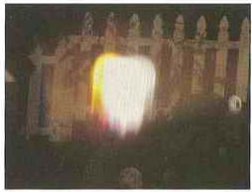

Figura I-47

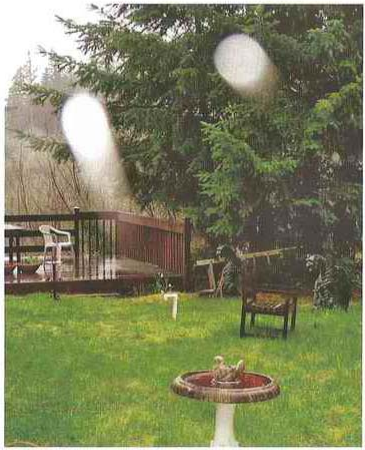

Figura I-48

Uneori, sferele formează imagini asemănătoare feţelor, în interiorul formelor sferice, aşa cum vedem în aceste fotografii.

Figura I-49

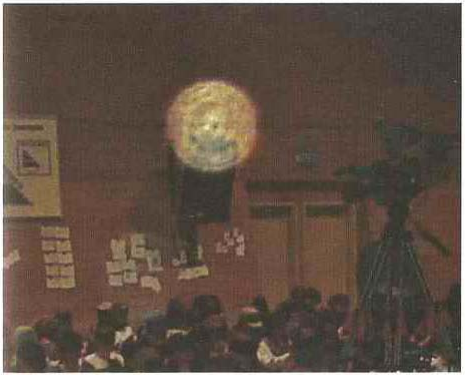

Figura I-50

Sferele apar frecvent alături de copii şi în medii cu atmosferă de bună dispoziţie, cum ar fi la această nuntă de la Şcoala Iluminării a lui Ramtha.

Figura I-51

Acest colaj arată cum sferele care apar la Şcoala Iluminării a lui Ramtha au luat forma de aparat foto. Mâna unui fotograf s-a supraimpus în imagine pentru a ajuta identificarea.

Figura I-52

Umiditatea din aer facilitează adesea manifestarea din abundență a sferelor. În aceste condiții, trebuie să avem grijă să nu confundăm particulele de ceață cu imaginile autentice ale sferelor. Această fotografie surprinde sfere în ceață. Trăsăturile lor interioare oferă indicii că sunt sfere autentice.

Figura I-53

Exemple de sfere cu detalii interioare foarte bine definite. Aceste tipare pot ajuta la identificarea sferelor de la o ședință fotografică la alta.

Figura I-54

Figura I-55

Figura I-56

Figura I-57

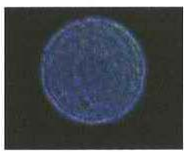

Figura I-58

Aceste considerații ne-ar putea ajuta și să explicăm modul în care sferele cu o frecvență mai înaltă pot fi înregistrate de o cameră incapabilă să detecteze lumina dincolo de razele infraroșii inferioare: lumina eliberată în procesul de fluorescență are o lungime de undă mai mare. Totuși, celelalte implicații ale acestui fapt sunt mult mai importante.

După ce oamenii de știință au dobândit o mai bună cunoaștere a naturii atomului, fizica fluorescenței a fost aplicată realităților substanțiale și fizice, cum ar fi mineralele. Totuși, la minerale, fluorescența are loc lent, probabil datorită densității materialului. Dacă ceea ce apare în fotografiile sferelor este fluorescență, procesul ar trebui să aibă loc aproape instantaneu, altfel imaginile sferelor nu ar putea fi captate în fracțiunea de secundă în care diafragma camerei este deschisă. Se presupune că acest fenomen apare datorită densității mult mai mici a sferelor.

Așadar, în aparență, sferele nu *reflectă, absorb* sau *dispersează* lumina, cele trei moduri convenționale prin care obiectele devin vizibile atunci când sunt luminate. Mai degrabă, se pare că fotonii blițului stimulează sferele să absoarbă fotonii, să-i convertească în electroni și să-i elibereze ca electroni, la o frecvență mai joasă, atunci când încetează stimulul blițului. Apoi sfera revine la dimensiunile sale originale. Frecvența mai joasă la care fotonii sunt emiși va fi determinată de diferența dintre starea „excitată" și starea de „repaus" a sferei.

De exemplu, atunci când facem fotografii pe timp de noapte, în care sunt prezente sfere, majoritatea elementelor imaginii – clădiri, plante, oameni, animale etc. – sunt înregistrate de cameră prin reflectarea luminii blițului de către obiectele din cadru în obiectivul camerei. Spre deosebire de acest mod, eu sugerez că sferele nu sunt înregistrate de cameră prin reflectare, ci prin fluorescență.

Asta înseamnă că atât camera, cât şi, în cazuri mai rare, ochiul liber, înregistrează emisiile fotonice de frecvenţă mai joasă chiar dincolo de spectrul luminii vizibile. Dacă sferele reuşesc să adune un surplus semnificativ de electroni prin diferitele mecanisme descrise în această carte, atunci eliberarea acelor electroni poate fi uneori suficientă pentru a genera o componentă luminoasă vizibilă care le poate face vizibile fără aparat. De asemenea, acest lucru ar putea explica de ce putem vedea mai multe sfere după un anumit număr de fotografii cu bliţ decât la începutul şedinţei fotografice.

Indicii suplimentare furnizate de fluorescenţă

Dacă această sugestie este adevărată, atunci este o descoperire fericită. Dacă sferele emit lumină fluorescentă, calitatea luminii provenite de la acestea poate prelua informaţiile de la nivelul realităţii în care locuiesc şi nu mai putem să le considerăm fantome sau spirite ale morţilor.

Dacă sferele emit lumină fluorescentă înseamnă că, într-un anumit sens, se manifestă fizic, chiar dacă în mod evident dincolo de nivelurile lumii fizice cu care suntem obişnuiţi. Asta nu înseamnă că sferele nu sunt entităţi „spirituale", ci că înţelegerea „lumii spirituale" ar trebui redefinită.

Întrebarea pusă mai devreme rămâne. Ce semnificaţie are faptul că o cameră înregistrează culori ce pot avea frecvenţe dincolo de spectrul luminii vizibile? Acum, după ce am văzut că fenomenul fluorescenţei este cel mai probabil mecanism prin care sferele devin vizibile, singurul răspuns aparent în acest stadiu al investigaţiei este că sferele ar putea emite lumină fluorescentă din interiorul lor. Lumina reprezintă palid sau „amortizat" frecvenţele cărora le aparţin sferele ca obiecte. Analizând lungimile de undă ale culorilor fluorescente, putem afla mai multe despre obiectele care emit

lumină fluorescentă. Dacă o sferă reflectă lumină infraroşie, înseamnă că sferele aparţin domeniului infraroşu sau chiar puţin înalt. Dacă aşa stau lucrurile, ele indică existenţa unor niveluri ale universului fizic, altele decât cele pe care le recunoaştem în mod obişnuit sau pe care le recunoaştem doar ca benzi de frecvenţă.

A fost o descoperire extrem de emoţionantă pentru mine, fiindcă pare să concorde cu dovezile fizice ale învăţăturilor lui Ramtha privind natura realităţii.[13] Ramtha a explicat modul în care creaţia a avut loc, atunci când Vidul primordial „s-a contemplat pe sine".[14] Acest lucru a produs ceea ce Ramtha a numit „Punctul Zero".[15] Când Punctul Zero, la rândul său, s-a contemplat pe sine, el a produs o altă realitate: timp, distanţă şi spaţiu cosmic.[16] Iată cum a apărut al şaptelea plan al realităţii, în care timpul este foarte rapid. Acum „Punctul Zero" trebuie să primească acest mesaj (conştiinţa – oglindă) pentru a face acelaşi lucru. Deci timpul dintre Punctul Zero şi conştiinţa sa oglindă în al şaptelea plan „s-a născut" şi următoarea contemplare este într-un plan al realităţii cu o frecvenţă mai mică şi cu un timp mai redus, al şaselea plan al realităţii.[17] Noi avem acum „o scară în construcţie".[18] Acest proces continuă până când vor fi create al cincilea, al patrulea, al treilea, al doilea şi primul nivel al realităţii, fiecare nivel având o frecvenţă din ce în ce mai mică. Ultimul nivel constituie cel mai jos şi cel mai lent dintre planuri, planul fizic în care trăim.

[13] *Ramtha, Iluminatul (Spirit), mesaje preluate de J. Z. Knight, A Beginner's Guide to Creating Reality: An Introduction to Ramtha and His teachings (Ghidul începătorului pentru crearea realităţii: Ramtha şi învăţăturile sale – introducere) (Washington, Yelm, 2000, ediţie revăzută şi adăugită), III-25.*

[14] *Ibid., 113.*

[15] *Ibid., 116.*

[16] *Ibid., 116.*

[17] *Ibid., 117.*

[18] *Ibid., 118.*

Să comparăm culoarea, lungimea de undă, voltajul electronic şi frecvenţa

Următorul tabel, care arată relaţiile dintre culoare, lungime de undă, voltaj şi frecvenţă, ne va ajuta să înţelegem mai bine natura şi semnificaţia diferitelor sfere colorate pe care le înregistrăm cu camera digitală.

Energia fotonilor de lumină este măsurată în electron-volţi. O energie mai slabă de 1,65 electron-volţi va radia fotoni de culoare infraroşie. O energie mai puternică de 3,26 electron-volţi va radia în partea ultravioletă a spectrului, o lungime de undă mult prea joasă (sau mult prea scurtă) pentru a fi percepută de creierul uman.

Culoare	Lungime de undă	Voltaj electronic	Frecvenţă
Unde ultraviolete	200 – 300 nm	3,33 – 5,00	6,20 – 4,15
Lumina vizibilă	420 – 700 nm	2,95 – 1,77	6,38 – 4,28
Violet			
Albastru			
Verde			
Galben			
Roşu			
Unde infraroşii	1.000 nm	1,24	3,00

În mod normal, suntem dependenţi de un aparat cum ar fi camera digitală pentru a detecta orice fenomen sau obiect cu o lungime de undă mai mare de 780 nm (în termeni echivalenţi, cu un voltaj electronic mai mic de 1,65 şi cu o frecvenţă mai mică de 3,00 terahertz). Existenţa frecvenţelor luminii fluorescente pe care o emit sferele pare să indice un domeniu de existenţă care corespunde acelor voltaje electronice,

frecvenţe şi lungimi de undă pe care le-a descris Ramtha. Pe scurt, culorile obţinute cu ajutorul camerei prin banda infraroşie inferioară sugerează existenţa unor lumi care pot fi deosebite una de alta prin lungimi de undă din ce în ce mai mici şi prin frecvenţe din ce în ce mai mari. Prin urmare, gama de culori pe care sferele le au în fotografiile digitale ar putea fi o dovadă a existenţei unor lumi cu frecvenţe energetice diferite, din care fac parte diferitele categorii de sfere. Aceste lumi sunt văzute de noi ca frecvenţe, în timp ce, în această ipoteză, ele nu ar fi doar frecvenţe, ci lumi cu existenţă reală, aşa cum lumea noastră ar putea fi percepută „doar" ca frecvenţă de către cei „mai presus" de noi.

Care sunt implicaţiile acestei descoperiri?

Dacă gama culorilor pe care o manifestă sferele indică planurile de existenţă din care provin, este clar că domeniile de existenţă pe care ne-am obişnuit să le numim „dincolo" nu sunt mai puţin minunate decât credem (şi sunt mult mai minunate decât credem), dar sunt acum mai puţin misterioase. Este la fel de clar că, dacă acestea sunt lumi în care locuiesc entităţi numite de noi „spirite", ele sunt foarte diferite de ceea şi-au imaginat majoritatea structurilor care au propovăduit şi au discutat aceste aspecte în trecut, inclusiv tradiţiile religioase.

Acum am putea începe să vedem că misterul ar trebui probabil să nu fie înţeles ca absurditate, ceva care zăpăceşte complet mintea (aşa înţelegem în mod normal cuvântul), ci mai degrabă ca ceva prea mare pentru a putea fi cuprins cu mintea mai mult decât parţial, cel puţin deocamdată.

Ideea că nu există stabilitate aşa cum ştim în lume, ci că această realitate este doar o serie nesfârşită de deveniri, a fost bine cunoscută în filozofia greacă, în principal în opera lui

Heraclit, cel mai important filozof grec dinainte de Platon şi de Aristotel, la sfârşitul secolului al VI-lea î. Hr. Ideea a fost în mare parte ignorată de acele tendinţe ulterioare ale gândirii greceşti care au influenţat gândirea Europei Occidentale.

Într-un mod oarecum similar, pentru omul de ştiinţă David Bohm[19] (1917-1994), lumea materiei şi experienţa conştiinţei ar fi pur şi simplu două aspecte ale unui proces mai profund, fundamental, pe care l-a numit „ordinea implicată". După opinia lui Bohm, atât teoria relativităţii, cât şi teoria cuantică, duse la extrem, „violează" orice noţiune actuală pe care se bazează ideea noastră de realitate.

Dar perspectiva mai largă, sugerată de aceste cadre de gândire, care ar putea oferi un nou cadru privind sferele şi lumile din care ele provin, nu este uşor de înţeles pentru noi, nu în ultimul rând ca o consecinţă a etichetelor tradiţionale nepotrivite pe care ne-am obişnuit să le folosim, cum ar fi „cei morţi" sau „spirite".

Noi toţi avem prejudecăţi şi limitări inconştiente, provenite atât din cultura seculară, cât şi din cea religioasă, şi acestea pot zădărnici şansele oricărei înţelegeri echilibrate şi obiective a ceea ce fenomenul Sfera ar putea să însemne pentru noi. Oamenii cu o cultură religioasă solidă vor tinde în mod instinctiv să vadă entităţile sferice ca fiinţe spirituale pure sau ca spirite ale morţilor, într-o anumită formă, fantome sau demoni, şi abordează chestiunea cu tot bagajul pe care superstiţia îl preia şi îl aduce din aceste tradiţii. Aceste concepţii sunt eclipsate de elementele modului limitat şi bizar în care lumea occidentală secularizată vede orice dimensiune presupusă a fi dincolo de lumea materială

[19] *David Bohm, Quantum Theory (Teoria cuantică) (New York, Prentice-Hall, 1951); Wholeness and the Implicate Order (Totalitatea şi ordinea implicată) (London, Boston, Routledge and Kegan Paul, 1980); Thought as a System (Gândirea ca sistem) (London, New York, Routledge, 1994).*

– de obicei ca bântuiri de Halloween, vampiri, strigoi, vârcolaci, creaturi care se topesc şi se scurg sau extratereştri înspăimântători. Lentilele prejudecăţii, ale superstiţiei, ale fricii şi – cele mai rele dintre toate – ale fanatismului, prin care sunt de obicei văzute astfel de fenomene, au dat naştere multor descrieri curios şi rău definite, cum ar fi „supranaturale", „paranormale" sau „oculte", termeni care dezvăluie mai mult despre temerile şi superstiţiile noastre decât despre adevărata natură a acestor „alte" realităţi. Există mai puţine elemente oculte în fenomenele sferice decât în dumneavoastră şi în mine.

Dacă aceste persoane care şi-au pierdut trupurile prin moarte fizică locuiesc într-una sau mai multe din aceste lumi indicate de fluorescenţa sferelor, atunci viaţa de după viaţă este o condiţie într-adevăr foarte diferită de ceea ce ne-am imaginat şi am gândit în mod tradiţional.

Dacă gama armonicelor coloristice ale sferelor fluorescente este un indiciu privind nivelurile frecvenţei energetice cărora le aparţin, pare foarte probabil ca majoritatea sferelor pe care le fotografiem să nu fi fost niciodată întrupate într-un corp fizic pe această planetă sau în oricare altă dimensiune materială. Din experienţa mea, majoritatea sferelor „morţilor" tind să fie în domeniul infraroşu sau al luminii vizibile, şi nu în frecvenţe ultraviolete, gamma sau raze X. Astfel sferele cu culori mai deschise (în special auriu, roz şi argintiu) provin cel mai probabil de la fiinţe care nu s-au întrupat niciodată în acest plan fizic, material. Se pare că studiul sferelor sau al formelor lor plasmoide s-ar putea să aibă prea puţin de-a face cu fantomele, dar ne poate ajuta să învăţăm mai mult despre natura lumilor complexe care se învecinează cu propriile noastre domenii de existenţă. Aceste „alte" realităţi au implicaţii profunde asupra modului în care ne înţelegem pe noi înşine şi locul nostru în cosmos.

Capitolul 3

Enorma diversitate a manifestărilor sferice

Înainte de a aborda marea diversitate a sferelor care apar în fotografiile mele, aş vrea să prezint pe scurt piesele de puzzle care m-au dus la concluziile preliminare despre natura sferelor şi a altor fenomene înrudite.

Dacă sferele, prin fluorescenţă, produc din lăuntrul lor o lumină care ţine cel puţin parţial de spectrul apropiat de infraroşu, acest lucru poate indica două lucruri.

În primul rând, sferele nu sunt compuse dintr-o anumită substanţă eterică asemănătoare ectopasmei, care era un element esenţial al şedinţelor spiritiste atât de populare în secolul 19 şi la începutul secolului 20. Dacă un proces de fluorescenţă, ajutat de atracţia electronilor liberi prin ionizare, este cel care permite sferelor să fie fotografiate, atunci sferele trebuie să fie de natură *electromagnetică* şi *cel mai probabil sunt câmpuri energetice de un anumit fel.*

În al doilea rând, dacă produc o radiaţie care este cel puţin parţial infraroşie, atunci ele trebuie să aparţină unei lumi

[20] *Ekto şi plasma sunt cuvinte greceşti care înseamnă „ substanţă exteriorizată".*

care este cel puțin la frecvența / lungimea de undă a razelor infraroșii sau dincolo de acestea. Acest lucru indică faptul că sferelor vin din dimensiuni cu niveluri de frecvență superioare lumii noastre materiale. În mod normal deci, se vor manifesta în această dimensiune doar atunci când apare un proces care le face să emită un nivel de radiație ce poate fi înregistrat de cameră, în special dacă este sensibilă la infraroșu.

Dacă o sferă poate fi fotografiată doar atunci când radiația sa luminoasă este coborâtă la nivelul cel mai de jos al spectrului infraroșu, acest lucru ar explica de ce este necesară o coborâre și mai mare a frecvenței sale pentru a fi fotografiată cu film normal și de ce mult mai puține sfere port fi înregistrate pe film decât pe placa CCD a unei camere digitale. Dacă există sfere la niveluri de frecvență mai sus de infraroșu, atunci ele pot fi captate de o cameră digitală normală, dacă frecvența este coborâtă până la nivelul inferior al razelor infraroșii. Această coborâre ar slăbi intensitatea culorilor, dar ar păstra probabil culorile care ne-ar dezvălui frecvențele lor de origine.

Cu aceste concluzii în minte, să ne îndreptăm atenția asupra diferitelor tipuri de sfere pe care le-am observat. Voi încerca să clasific sferele și să dau exemple din fiecare categorie, pentru ca dumneavoastră să le puteți recunoaște și identifica singuri.

Clasificarea sferelor

Sfântul Thomas More, Lordul cancelar al Angliei în timpul domniei regelui Henric VIII, a spus odată despre o problemă la care lucra: „Este ca și cum ai încerca să mulgi un țap într-o sită". Putem spune la fel despre încercările de a trece în revistă sau de a clasifica tipurile și diversitatea de forme care alcătuiesc fenomenul sferelor. Cu fiecare săptămână care trece, apar noi categorii și noi fenomene.

Sferele asociate cu alte niveluri ale realității, dincolo de realitatea noastră, par să se angajeze în diferite funcții și par să manifeste diferite niveluri energetice, care explică probabil culorile cu care sunt înregistrate fotografic. În afara variațiilor de culoare și de dimensiune, întâlnim și multe alte forme; cele pe care le-am întâlnit sunt prezentate mai jos.

Sfere cafenii, roșii, albe și roz

Figurile de la I-3 până la I-16A arată exemple de sfere din această gamă de culori. Sferele care pot fi asociate cu domeniul infraroșu (situat imediat deasupra nivelului fizic) au o nuanță cafenie roșiatică. Sferele care se presupune că țin de alte niveluri au diverse nuanțe de alb, albastru ultraviolet și roz. Sferele care apar translucide sau aproape complet transparente ar putea fi la limita domeniului detectabil. Sferele care sunt la frecvențe mai înalte sau care se pot apropia chiar de câmpul cuantic (al șaselea plan), vor fi mult mai mici ca dimensiuni aparente, dar au în mod evident o frecvență mai înaltă și prin urmare o putere mai mare.

Câmpuri plasmoide de diferite culori

Ocazional, sferele par capabile să se manifeste în afara formei sferice, în nori asemănători plasmei (a se vedea figurile de la I-17 la I-26). Plasma a fost numită în jargonul popular „a patra stare a materiei", după stările solidă, lichidă și gazoasă. S-ar putea să fie forma de manifestare a acestor sfere, astfel încât le-am numit câmpuri plasmatice sau „plasmoide". Plasma constă dintr-un șir de electroni și de ioni care se mișcă liber, provenind din atomi care au pierdut electroni. Este nevoie de energie pentru ca plasma să se formeze și să se mențină, iar această energie poate fi eliberată de căldură, de electricitate sau de o lumină laser intensă. În manifestarea sferelor, acești nori pot lua frecvent forme familiare, uneori

cu trăsături care amintesc incontestabil de fața umană. Se pare că este foarte greu de realizat sau de menținut mai mult timp o asemenea imagine; cerințele energetice pe care tocmai le-am menționat ar putea explica acest fenomen. Acești nori plasmoizi au în mod normal aceeași culoare și frecvență ca sferele din care emană.

Figurile I-25 și I-26 ilustrează plasmoizi care se formează din sfere într-un interval de zece secunde, adică exact timpul dintre cele două fotografieri. Captarea acestei transmutări este un fenomen rareori fotografiat.

Voaluri

Ocazional, apar în formațiuni atractive obiecte care seamănă cu niște perdele din țesături fine, cum vedem în figura I-27. Nu știu ce anume provoacă acest fenomen, dar nu e vorba de o defecțiune a camerei sau de o tehnică greșită care poate fi atribuită fotografului.

Sfere de energie

Priviți figura I-28. Aceste sfere de energie sunt mult mai mari decât sferele obișnuite și nu au forma caracteristică circular crestată. Conturul sferelor este scămos mai degrabă decât clar definit. Trebuie să avem grijă să nu le confundăm cu distorsiunile provocate de picăturile de apă pe obiectivul camerei.

Gigantice roșii

Giganticele roșii au uneori două puncte intense de lumină roșie lângă circumferința lor. La o examinare mai atentă a unui mare număr de imagini, în anumite nopți, acest tip de sfere era tipul dominant care apărea. Estimarea dimensiunii unei sfere este întotdeauna dificilă, fiindcă o sferă mică, apropiată de cameră, va părea mult mai mare decât o sferă foarte

mare, aflată la o anumită distanță de cameră. În figura I-29, o mașină a fost parcată lângă un șir de copaci și sferele care apar în imagine sunt aproximativ la fel de late ca mașina.

Giganticele roșii sunt în general mult mai mari decât formele mai obișnuite de sfere; am reușit să calculez la ele un diametru mediu de 1,5 – 1,8 m și, într-o singură ocazie, un diametru mai mare de 3 m, așa cum se vede în figura I-30.

Una din descoperirile centrale ale fizicii cuantice este că efectul observatorului asupra câmpului cuantic va determina realitatea să se reorganizeze conform observației și că realitatea observată trebuie să coboare prin nivelurile de frecvență inferioare câmpului cuantic, înainte de a ajunge la densitatea realității materiale.

Dacă sferele nu au cercurile caracteristice din interiorul circumferinței exterioare, mă întreb dacă nu cumva sunt forme-gând „observaționale", care au coborât din câmpul cuantic și sunt gata să apară pe neașteptate în planul fizic. Acest fapt ar demonstra descoperirile de bază ale fizicii cuantice și cum asemenea realități presupunem că ar trebui să fie detectabile într-un anumit stadiu înainte de a ajunge la nivelul fizic, merită cel puțin să ne gândim ce formă ar putea să aibă sfera și dacă se încadrează în acea categorie, fiindcă vibrația apropiată de infraroșu a acestor obiecte ar fi caracteristică unui obiect în stadiul cel mai apropiat de manifestarea fizică. Așa cum am menționat, sferele de culoare roșu închis din această categorie, pe care le-am fotografiat, sunt extrem de mari, ceea ce ar putea indica faptul că sunt într-un stadiu apropiat de manifestarea fizică vizibilă.

Sfere în formă de rachetă

Figura I-31 redă ceea ce eu am numit o „sferă în formă de rachetă". Acest tip de sferă este foarte rar și am întâlnit-o

doar de două ori în anii de când fac astfel de fotografii. Prima dată, a fost ultima imagine pe care am obținut-o cu acel tip de cameră digitală, dar nu sunt sigur dacă acel lucru poate fi atribuit sau nu acestei forme sferice intense.

Scheletice

Figurile de la I-32 la I-35 sunt exemple de sfere scheletice – care par să aibă găuri sau cărora le lipsesc anumite segmente. Au fost avansate diverse explicații; un medium a susținut că fusese un război între sfere și că acele găuri sau părți „lipsă" erau rezultatele „pierderilor" suferite în acele conflicte! Eu cred că teoria poate fi abandonată fără riscuri prea mari. Chiar dacă ar fi avut loc un astfel de conflict, „pierderile" acestor corpuri energetice ar fi luat mult mai probabil forma unei încetiniri a frecvenței sau a unei schimbări de culoare sau de intensitate decât a unor goluri sau găuri în structura lor fizică. Acest tip de sferă aparent „afectată" sau incompletă s-ar putea datora faptului că sfera nu s-a manifestat încă pe deplin la un nivel de frecvență pe care să-l poată înregistra camera sau că este pe cale să „dispară" din acea gamă de frecvență, astfel încât golurile pe care le vedem în sfere să nu fie de fapt în ele, ci numai în percepția noastră despre ele.

Vârtejuri (vortexuri) și câmpuri de torsiune cu condițiile care le preced

În multe ocazii, am observat cum se conturează formațiuni stranii, în care forma scheletică a sferelor pare că se rotește în jurul unui miez central și în care sferele erau atrase treptat. Ele își pierdeau complet forma în acest proces, apărând aproape ca niște bucăți de pânză albă (a se vedea figurile I-36 și I-37).

Acest proces s-a accelerat treptat până când s-a format un vârtej (vortex) clar definit (a se vedea figurile

de la I-38 la I-41). Din locul în care stăteam până în mijlocul vârtejului erau în jur de 3,5 m. Nu ştiu ca astfel de imagini ale sferelor să mai fi fost înregistrate în altă parte.

În figura I-41, puteţi vedea că s-a format un dublu vârtej (vortex), cu benzi luminoase arcuite pe diametrul formei de con. Două simboluri sunt importante aici. Mai întâi, sferele par să ia forma şi mişcarea unui vârtej. Apoi, cineva mi-a sugerat că simbolul scheletului ar putea fi o referire la moarte şi că vârtejul asemănător unui tunel ar putea fi spirala descrisă de cei care au trăit experienţe în apropierea morţii.

Lumini de carnaval

Atunci când am început să fac fotografii direct spre cer, am obţinut în mod frecvent imagini de felul celei din figura I-42, pe care le-am numit „lumini de carnaval". Iar când am văzut imaginile înregistrate de Telescopul Spaţial Hubble, am observat cât de asemănătoare erau aceste imagini ale sferelor de imaginile corpurilor cereşti aflate la foarte mari distanţe, înregistrate cu ajutorul telescopului.

Sfere observaţionale

În anumite ocazii, o sferă începea să aibă tipare de comportament foarte diferite. În aceste exemple, apărea o formă complet diferită atunci când sferele luau forma hexagonală. În figura I-43, sfera are forma pe care a luat-o, vizibilă în prima fotografie în care sferele au formă hexagonală. Figurile I-44A, I-45 şi I-46 redau forma luată atunci când celelalte au forme sferice.

Sfere tricolore

Priviţi figurile I-47 şi I-48. Multe sfere au diferite nuanţe de culoare în jurul conturului, indicând direcţia în care se

deplasează. În general, o nuanță albastră apare în direcția de deplasare și o nuanță maronie sau roșie în direcția din care vine.

Imagini în interiorul sferelor

În multe ocazii, formele sferice ajung să aibă în interiorul lor imagini ale unor fețe (a se vedea imaginile I-49 și I-50).

Fotografia din figura I-51 a fost făcută la Școala de Iluminare a lui Ramtha, în timpul unei ceremonii de nuntă. În spatele cuplului, apare o sferă ce redă fața unui copil. (Merită să amintim că sferele frecventează rareori locuri cu atmosferă posomorâtă și par deosebit de atrase de locurile în care copiii se joacă sau unde atmosfera este veselă și lipsită de griji).

Odată, la Școala de Iluminare a lui Ramtha, când sferele au fost fotografiate pentru prima dată acolo, o serie de fotografii arată că sferele au luat forma aparatului de fotografiat, probabil ca o invitație de a le face mai multe fotografii! În interpretarea din figura I-52, camera folosită este redată în colțul din stânga sus. O mână a fotografului a fost supra-impusă pe imaginea sferei în formă de cameră, pentru a identifica și mai clar trăsăturile sferelor.

Sfere în ceață

Umiditatea, frigul și aburii sau ceața facilitează manifestarea din abundență a sferelor. Trebuie să fim foarte atenți să nu confundăm particulele de ceață, de ploaie sau de praf cu adevăratele imagini ale sferelor. Figura I-53 este un exemplu de sfere în ceață.

Majoritatea sferelor par să aibă o linie sau mai multe linii vizibile la mică distanță în interiorul circumferințelor, ceea ce ar putea arăta că sunt mai degrabă plate decât sferice, iar acest lucru ne ajută să deosebim imaginile adevărate ale sferelor de cele false. Totuși, chiar după o experiență relativ

redusă în acest domeniu, veți vedea că este mai ușor să știți ce este într-adevăr o sferă și ce se datorează unuia sau mai multora dintre efectele menționate mai sus.

De obicei, sferele prezintă formațiuni circulare concentrice în interiorul circumferințelor, precum și sisteme ciudate de umflături și protuberanțe pe suprafața lor, A se vedea figurile de la I-54 la I-58, ca exemple de sfere cu imagini foarte detaliate. Aceste tipare, care par să fie la fel de individuale ca amprentele digitale umane, pot servi la identificarea sferelor de la o ședință fotografică la alta. Observați cu atenție diferitele trăsături ale sferelor pe care le fotografiați și vă veți bucura mai mult de enorma diversitate a manifestărilor sferelor.

Capitolul
4

Vârtejuri şi câmpuri de torsiune: sfere care ar putea să nu fie electromagnetice

În a doua jumătate a secolului XX, oamenii de ştiinţă credeau că toate fenomenele observabile din natură ar putea fi explicate prin cele patru interacţiuni cunoscute: electromagnetismul, gravitaţia şi forţele nucleare puternice şi slabe. Apariţia unor rezultate experimentale care nu puteau fi explicate în termenii acestor patru interacţiuni a indicat existenţa unor efecte de torsiune, ceea ce a schimbat ideile noastre privind felul în care este organizată lumea.

Mulţi oameni de ştiinţă cred acum că toate substanţele au propriul lor câmp de torsiune. Undele de torsiune se pot propaga cu viteze mai mari decât viteza luminii şi nu există o pierdere de viteză în propagarea undelor. Acest fenomen ar putea face posibilă comunicarea la mare distanţă în galaxie,

fără slăbirea sau deteriorarea semnalului. În câmpurile de torsiune, sarcinile identice se atrag una pe alta, exact opus față de electromagnetism, în care sarcinile identice se resping, iar cele opuse se atrag. Această nouă paradigmă deschide posibilitatea de a obține rezultate complet noi în toate domeniile științifice și tehnice, astfel încât tehnologiile caracteristice ale secolului XXI s-ar putea să fie tehnologiile de torsiune.

Impactul câmpului de torsiune asupra gravitației și luminii

Câmpurile gravitaționale și câmpurile de torsiune au câteva proprietăți în comun. Niciunul din ele nu poate fi ecranat cu materiale naturale. Un câmp gravitațional este identic cu polarizarea de rotire *longitudinală* a vidului fizic, în timp ce un câmp de torsiune este identic cu polarizarea de rotire *transversală* a vidului fizic.[21] Este posibil să blochezi câmpurile de torsiune cu ajutorul unor materiale artificiale, de exemplu, două bucăți încrucișate de film obișnuit din polietilenă. Acest plastic este făcut astfel încât polimerii formează o structură aliniată nedirecțional, obținându-se o ordonare moleculară rotitoare. Rezultatul este generarea unui câmp de torsiune colectiv. Două filme de polietilenă încrucișate permit trecerea celei mai mari părți din spectrul de frecvențe al undelor radio, dar pot bloca radiația de torsiune.

Radiația de torsiune a unui material fizic va duce doar la alterarea stării sale „spin" (de rotire). Totuși, alterarea stării spin a vidului fizic va determina schimbări ale unghiului de polarizare a unui fascicul luminos. Cred că acest lucru este extrem de relevant în explicarea unor efecte de distorsionare

[21] *Y. V. Nachalov and E. A. Parkhomov „Experimental Detection of the Torsion Field" (Detectarea experimentală a câmpului de torsiune), http://www.amasci.com/freenrg/tors/doc15.html.*

a realităţilor fizice pe care le-am observat în timpul studiului şi care sunt înregistrate în mai multe fotografii din această carte. (Merită să menţionăm că schimbările stării spin a unei substanţe provoacă schimbări şi în capacitatea acesteia de a fi magnetizată).

Toate acestea sunt relevante pentru studiul sferelor prin faptul că un câmp de torsiune poate schimba ritmul de desfăşurare a oricărui proces fizic, ceea ce se poate observa cel mai bine în efectul asupra cristalelor de cuarţ: frecvenţa lor oscilatorie este schimbată semnificativ atunci când sunt supuse unui câmp de torsiune. Experimentele cu cristale de cuarţ par să stabilească o relaţie între câmpul de torsiune şi distorsiunea timpului. Dacă cele două câmpuri, cel de torsiune şi cel gravitaţional, operează în direcţii diferite unul faţă de celălalt, şi dacă acceptăm că timpul este un vector al câmpului magnetic, atunci acest lucru ridică întrebări chinuitoare privind efectul unui câmp de torsiune asupra timpului.

Dacă un câmp de torsiune este supra-impus peste un câmp gravitaţional într-o anumită zonă, poate rezulta o reducere a forţei gravitaţionale în acea zonă. Ceea ce înseamnă că influenţa radiaţiei de torsiune asupra unui obiect fizic poate determina reducerea greutăţii acelui obiect. Această proprietate a câmpurilor de torsiune a fost descoperită în anii 1950 de N. A. Kozyrev şi confirmată mai târziu prin experimente realizate de alţi cercetători.[22] Un prim exemplu este atunci când o persoană intră în levitaţie.

[22] *Nikolai Alexandrovich Kozyrev Izbrannyye trudy (Opere alese) (Leningrad State University, 1991) (în limba rusă); A. I. Veinik Termodinamika realnykh protsessov (Termodinamica proceselor reale) (Minsk, Nauka i Tekhnika, 1991) (în limba rusă) şi M. M. Lavrentiev şi alţii O registratsii reaktsii veshestva na vneshii neobratimyi protsess (Despre înregistrarea reacţiei unei substanţe faţă de un proces ireversibil extern) (Analele Academiei de Ştiinţe a URSS, vol. 317, nr. 3, 1991) (în limba rusă); citate în Nachalov şi Parkhomov, http://www.amasci.com/freenrg/tors/doc15.html.*

Acest lucru se întâmplă deoarece câmpul de torsiune, care acționează în direcția opusă câmpului gravitațional, anulează efectul atracției gravitaționale asupra corpului, astfel încât persoana devine fără greutate.

Dacă o substanță – indiferent dacă este vidul fizic, corpul uman sau chiar o locație fizică – este supusă influenței unui câmp de torsiune extern, acest lucru va provoca o polarizare transversală de rotire (spin) a acelei substanțe. Câmpul de torsiune poate fi „înregistrat" în obiectul fizic supus radiației de torsiune externă. Acest efect poate dura timp de mai multe luni, dacă efectul torsiunii înregistrat este ecranat printr-un dispozitiv cum ar fi cele două bucăți de plastic încrucișate, menționate mai devreme. Dacă obiectul „încărcat" este supus unor șocuri fizice, „sarcina" de torsiune va dispărea deoarece câmpurile de torsiune sunt strâns cuplate cu forțele inerțiale.

Un vârtej (vortex) de torsiune produs de sfere?

Așa cum puteți vedea în figurile de la I-36 la I-41, am fotografiat ceea ce cred a fi condițiile care duc la formarea unui vârtej de tensiune perfect. Am făcut vreo douăzeci de fotografii ale vârtejurilor care au apărut în acea primă noapte și, în mai multe ocazii ulterioare, am fotografiat stadiile inițiale ale acestor procese, care se repetau. Fiindcă nu înțeleg exact cum a fost generat fenomenul de ceea ce am făcut, cea mai bună cale de acțiune este să descriu în detaliu ce circumstanțe am observat că duceau la această manifestare. Pe măsură ce cunoașterea acestui fenomen va evolua, vom fi capabili să judecăm care circumstanță a avut mai multă sau mai puțină importanță – și care nu a avut niciun fel de importanță.

Cu câteva zile înaintea primei manifestări a vârtejului, încercam să fac o fotografie a unei zone înconjurate de

copaci, la vreo 45 de metri pe aleea spre casă. Era după-amiaza, iar lumina zilei era puternică. Când am apăsat pe butonul camerei, în loc să fac imediat fotografia, așa cum se întâmpla în mod normal, dispozitivul de căutare a undelor infraroșii al camerei a pornit să regleze lungimea obiectivului. Era ca și cum în fața mea se afla un obiect pe care eu nu puteam să-l văd, dar dispozitivul de căutare a razelor infraroșii al camerei l-a detectat și a focalizat obiectivul asupra lui. Cu toate acestea, în fotografie nu a apărut imaginea niciunui obiect mai apropiat decât copacii.

Continuându-mi drumul și apropiindu-mă de copaci, am făcut alte câteva fotografii. De această dată, am putut vedea cu ochiul liber un obiect mare, asemănător cu o sferă, în fața copacilor sau chiar între ei. Părea să aibă vreo 6 - 9 metri, atât ca înălțime, cât și ca lățime.

Eram un fotograf amator pasionat de peste patruzeci de ani și învățasem de mult toate micile greșeli care puteau strica o fotografie: să evit mișcarea camerei în timp ce fotografiez, să mă asigur că obiectul este bine focalizat și așa mai departe. Totuși, camera mea era un model cu focalizare automată și nu făcusem nicio fotografie neclară cu el în cei trei ani de când îl foloseam. Însă imediat după detectarea acelui obiect de mari dimensiuni, am făcut patru sau cinci fotografii la rând, care erau nefocalizate sau distorsionate într-un anumit fel. Unul din gardurile de pe marginea aleii avea scândurile verticale albe dublate la înălțimea de circa 30 - 60 cm deasupra gardului propriu-zis. Atunci, am „respins" acea fotografie, considerând că se datora vreunei greșeli rudimentare pe care o făcusem, cum ar fi mișcarea camerei în jos, chiar în timp ce fotografiam, și nu m-am mai gândit la ea câteva zile. Din fericire, nu am șters fotografiile „greșite".

Ducându-mă în altă parte a curții mele, am putut vedea zone din apropierea copacilor care păreau înnegurate sau neclare. Le-am fotografiat și am înregistrat „petele", dar m-am gândit mai întâi că acestea se puteau datora picăturilor de ploaie de pe obiectiv. Dar, deși picura, obiectivul era perfect uscat atunci când l-am verificat. Totul se desfășura la lumina zilei.

În noaptea următoare, când mi-am început ședința fotografică, au început să apară unele fenomene destul de ciudate. Dacă nu aș fi avut informații corecte despre felul cum erau sferele, aș fi putut să simt că atrăsesem atenția unor personaje tenebroase ale iadului și mi-aș fi strâns lucrurile, retrăgându-mă în casă, pentru a mă simți în siguranță. Așa cum am menționat mai devreme, făcusem numeroase fotografii ale sferelor care păreau să aibă găuri în ele sau segmente „lipsă". Acele efecte nu se datorau unor deficiențe ale sferelor înseși – și cu siguranță nu erau urmările „pierderilor" din „războiul sferelor"! Nu, ceea ce apărea acum era mult mai bizar. Apăreau sfere care aveau diformități izbitoare; erau fragmentate, cu „găuri" mari, întinderi și distorsiuni de toate felurile. După o perioadă de vreo jumătate de oră, ceea ce mai rămăsese din formele sferice a început să se rotească în jurul unui centru format dintr-o sferă energetică cenușie, care nu avea contururi definite, așa cum au sferele. În acea vreme, sferele apăreau ca niște bucăți zdrențuite de pânză albă, așa cum puteți vedea în figura I-37. Într-un interval foarte scurt de timp s-a conturat clar un vârtej (vortex), având o sferă energetică în centru. Datorită caracteristicilor fenomenului este perfect posibil ca ceea ce am fotografiat de zeci de ori să fi fost dezvoltarea unui câmp de torsiune, care putea să manifeste asupra obiectelor înconjurătoare proprietățile și efectele câmpurilor de tensiune pe care tocmai le-am descris.

În timpul şedinţei mele fotografice din noaptea următoare, a apărut din nou acelaşi fenomen, de această dată după o mult mai scurtă perioadă de timp. Acest lucru s-ar fi putut datora „efectului de imprimare" al câmpului de torsiune, la care m-am referit mai sus, ceea ce ar face mai uşoară generarea câmpului în continuare. Foarte curând a apărut un vârtej (vortex) complet dezvoltat. Am măsurat cu mâinile mărimea sferei energetice în centrul ei şi era în jur de 75 până la 90 cm în diametru.

În următoarele câteva zile, am desfăşurat şedinţa fotografică în aceeaşi zonă, dar la lumina zilei. Am observat unele distorsionări ale realităţi fizice din faţa camerei, care nu ar fi putut fi explicate prin mişcarea bruscă a camerei sau prin mişcarea persoanei sau obiectului din câmpul vizual al camerei. Aceste forme sferice erau însoţite de alte fenomene care semănau cu nişte „văluri" cu spiţe sau aveau formă de piramidă, ce apăreau în multe fotografii făcute atât în timpul nopţii, cât şi la lumina zilei.

Investigaţii suplimentare

Sferele pe care le-am studiat sunt de natură electromagnetică (fapt dovedit prin fenomenul de fluorescenţă, atunci când asupra lor este aplicată o stimulare fotonică) şi ne aşteptăm ca ele să poată influenţa şi controla sarcinile electromagnetice care înregistrează imaginile în fotografia digitală. Ca urmare a diferitelor experimente pe care le-am desfăşurat, am acum suficiente date pentru a demonstra că ele pot manipula sarcinile electromagnetice în curs de înregistrare.

Experimentele viitoare ar putea include un număr de aparate de ionizare a aerului (fără umiditate) şi observarea posibilităţii de a obţine un efect similar celor obţinute în

condiții de umiditate. Un aparat pentru măsurarea ionilor din aer este de fapt unul dintre cele mai utile dispozitive de coroborare pentru prezența sferelor, deoarece apariția acestora pare să fie însoțită de o modificare a ionizării aerului. Un aparat obișnuit de măsurare a undelor gauss, care indică forța câmpurilor gravitaționale, este de asemenea un instrument util de detectare. Folosirea extensivă a luminilor stroboscopice în timpul ședinței fotografice contribuie și ea la mărirea numărului de sfere din imagine, probabil datorită capacității crescute de emisie fluorescentă pe care fotonii generați de lampa stroboscopică o generează în cadrul sferelor.

Descoperirea faptului că sferele pot să formeze un vârtej (vortex) de torsiune, deschide posibilități foarte interesante pentru felul cum înțelegem noi natura realității. Efectul pe care un câmp de tensiune îl poate avea asupra structurii timp-spațiu este de un interes deosebit și constituie un domeniu care merită cercetat în continuare. În capitolul următor ne vom îndrepta atenția asupra elementelor fundamentale ale fotografierii sferelor.

Capitolul 5

Sugestii pentru fotografierea sferelor

Fotografierea sferelor nu este o ştiinţă secretă sau ezoterică şi nici nu este rezervată unor mistici, guru sau celor care se consideră ei înşişi favorizaţi de Dumnezeu. Este un lucru practic şi cât se poate de pământesc. Oricine are suficientă răbdare şi perseverenţă poate face fotografii ale sferelor sau ale plasmoidelor şi poate obţine astfel dovezi de primă mână ale existenţei lor. Ofer câteva sugestii din experienţa dobândită în cursul studiului, pentru a vă ajuta să folosiţi cât mai bine propria dumneavoastră experienţă.

Camere digitale sau cu film?

Structura de baza a camerelor digitale şi acelor cu film este aceeaşi. În ambele cazuri, lumina trece prin obiectiv, fiind focalizată pe suprafaţa receptoare care înregistrează imaginea. Ambele tipuri de camere au diafragme care pot opera la viteze diferite ale deschiderii şi închiderii obiectivului. La camerele moderne, proiectate pentru marele public, camera

selectează automat viteza de deschidere a diafragmei. Această viteză este determinată de sensibilitatea suprafeței receptoare și de cantitatea de lumină disponibilă în acel moment, care este măsurată de exponometrul camerei. Dacă un obiect în curs de fotografiere se mișcă rapid, atunci este necesară o viteză mai mare pentru a „îngheța" mișcarea și a evita obținerea unei imagini neclare.

Camerele digitale folosite pentru fotografierea sferelor din această carte erau complet automate, deci nu am avut controlul asupra vitezei diafragmei sau a expunerii. Din această cauză puteți vedea unele dâre neclare în spatele sferelor, în mai multe fotografii: viteza diafragmei era prea mică pentru a „îngheța" imaginea sferei acolo unde se afla.

Dacă știm cât durează lumina blițului – să zicem în jur de o miime de secundă – putem calcula ușor viteza sferelor, cu oarecare aproximație, dacă este cunoscută distanța față de cameră. De exemplu, dacă știm că o sferă este la circa 1,5 m și parcurge o distanță de circa 6 m în timpul cât luminează blițul, putem înțelege deja vitezele enorme cu care se deplasează sferele.

Unii oameni au sugerat că aceste sfere fugitive ar putea fi descărcări energetice. Cu ajutorul unui aparat de fotografiat digital, vom putea obține rezultate și mai bune. O filmare a sferelor s-ar putea realiza cu succes, folosind un aparat de filmat digital, care permite dezactivarea „oglinzilor fierbinți" (care filtrează lumina infraroșie), însă acest lucru are dezavantajul că imaginile au o nuanță verzuie. Probabil cel mai bine ar fi să folosim un aparat de filmat digital împreună cu o lampă stroboscopică puternică, ce ar înlocui blițul camerei obișnuite și ar face ca sferele să genereze lumină fluorescentă.

Suprafața receptoare și de înregistrare a camerelor este cea care face diferența dintre camerele cu film și camerele digitale. Camerele cu film înregistrează imaginea pe un

film acoperit cu o emulsie, care conține cristale de azotat de argint sensibile la lumină. Când un fascicol de lumină atinge emulsia, cristalele suferă o schimbare chimică, ce înregistrează acea porțiune de imagini. Imaginea este încă ascunsă, dar este revelată mai târziu, când filmul este scufundat într-o baie chimică, în timpul procesării. La fotografia alb-negru, procesarea transformă aceste cristale de azotat de argint, atinse de fascicolul de lumină, în cristale de argint metalic, producând o imagine vizibilă. Un proces mai complex, dar asemănător, este folosit la procesarea filmelor color.

La camerele digitale, imaginea formată de obiectiv nu atinge un film, ci o rețea chip, numită dispozitiv cu sarcină cuplată sau CCD. Un CCD este format dintr-un număr enorm de diode și de puncte de silicon, numite „foto-site-uri". Atunci când un fascicul de lumină atinge granulele de silicon (pixeli) de pe CCD, acestea reacționează la lumină, la fel cum fac cristalele de azotat de argint la fotografia pe film alb-negru. Totuși, atunci când lumina atinge granulele de silicon de pe CCD, nu provoacă o schimbare chimică, așa cum se întâmpla pe film. În schimb, fotonii sunt convertiți în electroni, iar sarcina electrică este stocată în granulele de silicon. Cu cât sunt mai multe granule sau pixeli pe rețeaua CCD, cu atât va fi mai bună calitatea imaginii. Intensitatea sarcinilor electrice înregistrate și stocate pe foto-site-uri este proporțională cu intensitatea fasciculului de fotoni. În mod obișnuit, un sistem poate suporta 65.535 de nuanțe de culoare și va exista o sarcină electrică identificabilă corespunzătoare fiecărei nuanțe de culoare înregistrată.

În trecut, alte camere foloseau o tehnologie cunoscută sub numele de CMOS (semiconductor complementar cu oxid metalic) și nu un dispozitiv CCD. Se obțineau imagini de o calitate mai slabă decât cele realizate cu ajutorul CCD, iar acele camere mai vechi nu erau potrivite pentru

înregistrarea imaginilor cu sfere. Ca urmare a deficienţelor inerente tehnologiei CMOS, dispozitivele CCD au „devenit normă" la camerele digitale şi la aparatele de filmat digitale, la telescoapele astronomice şi la multe alte aparate care au nevoie de imagini de cea mai bună calitate. Dar acea situaţie este în curs de schimbare. Calitatea imaginilor obţinute cu tehnologia CMOS rivalizează acum cu majoritatea celor realizate cu CCD şi deoarece costul de fabricaţie a capsulelor CMOS este doar o treime din costul similar al unei capsule CCD, aparatele cu tehnologie CMOS ar putea să câştige în popularitate.

Tehnologia camerelor digitale evoluează cu viteză enormă şi rezultatul nu este încă previzibil. Este evident că, în timp ce un număr mai mare de pixeli are ca rezultat imagini cu o definiţie mai bună, este nevoie de o capacitate mult mai mare de stocare a imaginilor pe disc.

Atunci când o imagine este înregistrată pe o reţea CCD a unei camere digitale, ea trebuie apoi transferată în altă parte, pentru a fi stocată şi pentru ca aparatul să poată face o altă fotografie. Această stocare se face de obicei pe discuri de mici dimensiuni, de înaltă tehnologie (high-tech), care pot fi înlocuite şi au capacităţi cu care ne-am obişnuit deja de la computere.

Timpul necesar camerei pentru a transfera imaginea de pe CCD în dispozitivul de stocare, pentru a putea face o nouă fotografie, este numit „timp de reciclare". Acest timp depinde de viteza procesorului camerei şi de alţi factori, iar aşteptarea trecerii timpului de reciclare este una din cele mai frustrante experienţe în fotografierea sferelor. Când vedem un rezultat remarcabil la o fotografie deja făcută, timpul de aşteptare până când putem face o nouă fotografie ne poate părea o eternitate. În acest domeniu, ca în oricare altul, obţinem doar cât plătim, acesta fiind unul dintre motivele

pentru care ar trebui să cumpărăm cel mai bun aparat pe care ni-l permitem – cu condiția, firește, de a-i testa mai întâi sensibilitatea la o lumină în afara spectrului luminii vizibile. (Această procedură va fi descrisă pe scurt).

Un avantaj enorm pe care camerele digitale îl au față de camerele cu film este că dispozitivul CCD al camerelor digitale este la fel de sensibil la acea parte a spectrului cunoscută ca „apropiată de infraroșu" cum este la lumina vizibilă. Radiațiile apropiate de infraroșu, după cum am explicat mai devreme, au frecvențe puțin mai joase decât lumina roșie, care începe în apropierea lungimii de undă de 700 mn. Se pare că acestea se află aproape de limita inferioară a frecvențelor în care sferele devin vizibile. Filmul din camerele normale nu este sensibil la aceste frecvențe. Aceasta este una din explicațiile pentru care cei ce folosesc camerele digitale tind să obțină mai multe imagini cu sfere decât cei care folosesc camere cu film – deoarece lumina emisă de sfere, care este în frecvența infraroșie inferioară, poate fi captată doar de un dispozitiv CCD digital.

Dificultatea în obținerea imaginilor cu sfere folosind camere digitale sofisticate și scumpe a fost evidențiată de alții, dar aceștia aveau intenția să tragă o concluzie diferită de a mea. Este adevărat că unele camere mai scumpe au obiectivele acoperite cu un strat anti-reflexie, pentru a reduce reflexiile „fantomatice" și pentru a împiedica înregistrarea razelor reflectate în interiorul lentilelor obiectivului, dar nu este corect să spunem: „Acesta este motivul principal pentru care aceste fenomene (adică, fotografiile sferelor) sunt văzute mai mult la camerele „low-end" (cele mai ieftine, n. trad.) și pentru care circulă un număr enorm de fotografii cu sfere și cu anomalii".[23] Explicația mult mai plauzibilă

[23] *Schwartz and Creath, în Journal of Scientific Exploration, 19, nr. 3 (2005), 355.*

ar fi: camerele mai scumpe au cel mai probabil instalat un sistem sofisticat de „oglinzi fierbinți", pentru îmbunătățirea calității imaginilor normale, prin filtrarea luminii apropiate de infraroșu (deci „fierbinte").

Din nefericire, camerele care au filtre cu oglinzi fierbinți devin mai puțin sensibile sau complet insensibile la imaginile din spectrul apropiat de infraroșu, astfel că o cameră scumpă, care nu a fost special modificată, este probabil incapabilă să surprindă acele fenomene sferice cu frecvențe apropiate de infraroșu. Nu avem nicio obiecție față de o cameră scumpă, cu dispozitive sofisticate pentru reducerea licăririlor sau reflexelor produse de lentilele obiectivului. Aceste dispozitive nu ar face altceva decât să excludă imaginile false cu sfere.

Oglinzile fierbinți: „distrugerea" fotografiilor cu sfere

Sensibilitatea față de radiațiile apropiate de infraroșu a dispozitivului CCD, care este atât de favorabilă fotografierii sferelor, pune probleme fotografiei digitale normale și, dacă nu este corectată, pot apărea fotografii în care culorile sunt granulate, distorsionate sau „spălate". Producătorii de camere instalează în mod normal un filtru, pentru a reduce cantitatea de lumină infraroșie admisă către dispozitivul CCD. Acest filtru, de obicei o piesă de sticlă optică, de culoare albastru deschis, este numită în mai multe feluri: „oglindă fierbinte", filtru pentru blocarea razelor infraroșii sau, pur și simplu, filtru IR (infraroșu).

În funcție de puterea acestor filtre, foarte puțină lumină infraroșie, sau chiar deloc, mai poate trece. Cum capacitatea măsurată în megapixeli a camerelor a crescut, majoritatea producătorilor de camere par să fi instalat oglinzi fierbinți din ce în ce mai puternice. Dacă dorim să cumpărăm o cameră

capabilă să obţină imagini bune cu sfere, este esenţial să nu uităm că lumina apropiată de infraroşu şi frecvenţele foarte apropiate din afara spectrului luminii vizibile sunt cele care permit captarea sferelor de către cameră. Aşadar este foarte important să cumpărăm o cameră ale cărei oglinzi fierbinţi să nu blocheze pătrunderea prin obiectiv a luminii din afara spectrului vizibil.

Chiar dacă sunt instalate oglinzi fierbinţi, din fericire am un test care ne poate ajuta să ştim dacă o cameră mai este capabilă să înregistreze lumina apropiată de infraroşu. Această metodă nu vă poate mări popularitatea printre vânzătorii locali de camere, dar vă determină să nu cumpăraţi o cameră scumpă care ar fi inutilă pentru fotografierea sferelor.

Majoritatea telecomenzilor TV obişnuite funcţionează emiţând un fascicul de raze infraroşii sau apropiate de infraroşu. Luaţi telecomanda cu dumneavoastră la magazinul de unde vreţi să cumpăraţi camera. Porniţi camera pe care doriţi să o cumpăraţi, dar aveţi grijă că adeseori trebuie să cereţi vânzătorului să instaleze bateria camerei, care nu este întotdeauna imediat disponibilă. Ţineţi camera într-o mână, îndreptaţi telecomanda spre obiectivul camerei şi apăsaţi câteva butoane, aşa cum aţi face atunci când folosiţi telecomanda la televizor. Priviţi ecranul din spatele camerei. Ar trebui să vedeţi o lumină „înflorată", constantă sau fulgerătoare, venind de la telecomandă, atunci când apăsaţi butoanele. Dacă vedeţi acea „floare" luminoasă, atunci oglinda fierbinte a camerei dumneavoastră încă permite trecerea unei cantităţi acceptabile de lumină apropiată de infraroşu pentru a face posibilă fotografierea sferelor şi obţinerea unor rezultate satisfăcătoare. Cu cât este mai puternică strălucirea luminii pe care o vedeţi pe ecranul camerei, cu atât va fi mai sensibilă camera faţă de lumina

apropiată de infraroşu şi prin urmare va fi mai bună pentru detectarea şi înregistrarea imaginilor cu sfere.

Unii oameni au încercat să înlăture oglinda fierbinte. Nu este nici recomandabil, nici necesar, şi în mod sigur nu trebuie să o facem mânaţi de teamă. În primul rând, nu este necesar, atunci când fotografiem sfere, să avem lumină infraroşie pură, fapt care ar avea dezavantajele sale. Un amestec de lumină infraroşie şi vizibilă va da rezultate mult mai bune. Sunt disponibile câteva camere la care oglinda fierbinte poate fi deconectată manual, dar acest reglaj poate fi folosit numai pentru fotografiile pe timp de noapte. Încercarea de a scoate oglinda fierbinte este un proces tehnic foarte dificil şi este în mod categoric nerecomandată.

Dacă doriţi să experimentaţi cu o cameră la care puteţi deconecta manual filtrele infraroşii, firma Sony produce asemenea camere. Când selectaţi modul „NightShot" (Fotografiere pe timp de noapte, n. trad.), la aceste camere, oglinda fierbinte este deconectată mecanic, iar compensarea necesară pentru focalizare este realizată automat. Atenţie: obiectivul se deschide complet în acest mod şi sunt disponibile doar vitezele de 1/30 şi 1/60 de secundă ale obturatorului. Dacă selectaţi acest mod la lumina zilei, veţi obţine imagini foarte supraexpuse – inutile pentru scopurile noastre. Sony a făcut această modificare deoarece atrăsese multă publicitate nedorită, atunci când s-a susţinut (în mod fals) că modul NightShot ar permite „să se vadă prin hainele oamenilor" în timpul zilei. Se pare că, într-adevăr, camerele care foloseau modul NightShot puteau înregistra profilul corpului unei persoane care purta un costum de baie ud. Rezultatul a fost o pierdere a capacităţii de receptare a razelor infraroşii în timpul zilei a acestor excelente camere.

Pe scurt, fotografierea infraroşie pură şi fotografierea sferelor nu înseamnă acelaşi lucru, deci nu este necesar să

avem o cameră care să fie sensibilă doar la lumina infraroşie pentru a obţine imagini excelente ale sferelor. Am testat majoritatea modelelor de camere în gama de la 3 la 10 megapixeli (MP) şi cele mai multe dintre ele sunt destul de bune pentru fotografierea sferelor. Totuşi, deocamdată, singura recomandare sigură este să folosiţi testul cu telecomanda televizorului la orice nouă cameră pe care intenţionaţi să o cumpăraţi, fiindcă nu e prea aproape ziua în care producătorii de camere vor începe să introducă în prospectele lor tehnice informaţii despre cât de potrivită este camera respectivă pentru fotografierea sferelor.

Diferitele forme de entităţi sferice, în mod normal, par să radieze, toate, cel puţin în zonele hertziene înalte şi al zonelor apropiate de infraroşu. Aşa cum am explicat, se pare că sferele înseşi sunt de natură electromagnetică. Faptul că dispozitivele CCD ale camerelor digitale sunt sensibile la razele apropiate de infraroşu, combinat cu faptul că tehnologia de înregistrare este tot electromagnetică, face ca aceste camere digitale să fie mult superioare camerelor cu film la fotografierea sferelor. Sunt desigur şi alţi factori importanţi care favorizează camerele digitale faţă de cele cu film: cu camerele digitale puteţi vedea rezultatele imediat. Imaginile pe film au nevoie de procesare, cu excepţia cazului în care folosiţi aparatele Polaroid. Plus faptul că fotografierea cu succes a sferelor implică în mod normal realizarea unui număr foarte mare de fotografii, care nu costă aproape nimic la camerele digitale, după ce aţi cumpărat echipamentul de bază, în timp ce cheltuielile ar fi mult mai mari dacă am folosi camere cu film.

Aşa cum am spus mai devreme, se pot obţine efecte tehnice uimitoare prin procesarea imaginilor digitale, dacă aveţi îndemânarea necesară. Ceea ce nu este la fel de bine cunoscut este faptul că nu este greu să urmărim şi să dezvăluim

încercările de falsificare. Atunci când facem o fotografie digitală, camera creează un fişier EXIF, care este înregistrat alături de codul imaginii respective şi cuprinde ziua şi ora, viteza obturatorului şi datele privind reglarea deschiderii, precum şi tipul şi modelul camerei. Acest fişier va înregistra şi va păstra şi orice alte modificări ulterioare întreprinse asupra imaginii – deci alterarea imaginilor digitale este însoţită de consemnarea tuturor acestor schimbări, pe care un expert le poate accesa cu uşurinţă.

Am inclus aici aceste informaţii cu riscul de a fi cumva prea tehnic, deoarece oamenii care sunt sceptici în privinţa autenticităţii fenomenului Sfera vor accepta doar dovezile înregistrate pe film. În timp ce este adevărat că imaginile digitale sunt mult mai uşor de manipulat decât imaginile pe film, este la fel de adevărat că doar camerele digitale înregistrează orice modificare adusă imaginii după realizarea fotografiei.

Capitolul 6

Să deosebim imaginile false cu sfere de cele reale

Dacă imaginile cu sfere ar fi realizate doar de câțiva oameni din întreaga lume, atunci această parte a cărții ar fi cea mai importantă. Cu toate acestea, așa cum am consemnat anterior, nu trebuie să fim mediumi ori înzestrați sau favorizați în mod special de Dumnezeu pentru a face fotografii cu sfere excepționale. Tot ce ne trebuie este multă răbdare și o cameră digitală ieftină.

Acestea fiind spuse, trebuie să fim conștienți că sunt câțiva factori care pot duce la obținerea unor fotografii spectaculoase a ceea ce ar părea să fie sfere sau fenomene înrudite, dar nu sunt.

Acești factori pot fi împărțiți în trei mari categorii. În prima categorie intră obiectele întâmplătoare care pătrund accidental în câmpul vizual al obiectivului camerei, cum ar fi o șuviță din părul fotografului sau cureaua aparatului, care au ajuns întâmplător în fața dispozitivului de vizare.

A doua categorie cuprinde elementele atmosferice care pot produce sfere sau imagini asemănătoare plasmei,

atunci când sunt fotografiate (de exemplu, fumul de la un coş, de la o pipă sau de la o ţigaretă; respiraţia condensată a fotografului într-o zi sau o noapte geroasă; ceaţa; burniţa; insectele minuscule care zboară şi sunt surprinse de bliţ). Remediul pentru această categorie de factori nu este altceva decât grija deosebită ca ele să nu apară.

A treia categorie cuprinde problemele tehnice ale obiectivului sau ale dispozitivului CCD al camerei, care pot duce la apariţia unor sfere „false". Cea mai obişnuită problemă este „strălucirea obiectivului", care apare atunci când lumina pătrunde în lentilele obiectivului şi se reflectă de mai multe ori pe suprafeţele interne ale lentilelor, înainte de a atinge senzorul digital. Aceste reflectări pot produce forme foarte impresionate, circulare sau sferice, pe suprafaţa de receptare a imaginii. Aceste forme sunt de obicei ordonate de-a lungul unei linii care străbate imaginea. De asemenea, merită menţionat faptul că forma elementelor asemănătoare sferelor corespunde cu forma deschiderii obiectivului. De exemplu, dacă obturatorul camerei este format din cinci sau şase elemente, imaginea sferei false va avea formă pentagonală sau hexagonală, foarte asemănătoare cu tiparul produs de înregistrarea emisiei fluorescente.

Al patrulea factor care poate produce imagini sferice false este *bokeh*, un cuvânt japonez care înseamnă „pată, umbră, neclaritate". Fotografii apreciază efectul adăugat prin care zonele marginale ale imaginii pot contribui, punând accentul pe componentele centrale şi lăsând deoparte fundalul. Totuşi, în zonele marginale, orice punct luminos poate fi convertit într-o formă de disc, care ar putea fi uşor confundată cu imaginea unei sfere.

Remediul pentru problemele generate de strălucirea obiectivului sau de fenomenul *bokeh* este să fim atenţi la poziţia camerei faţă de sursele potenţiale de lumină puternică

ce ar putea să creeze neplăceri. Urmăriți elementele circulare concentrice care caracterizează cea mai mare parte a sferelor autentice. Aceste cercuri concentrice s-ar putea datora fotonilor blițului sau celor din zonele înconjurătoare, în care electronii „excedentari" se „înghesuie" pe diferite niveluri ale sferelor. Electronii le-ar putea face să emită separat lumină fluorescentă, creând impresia unor cercuri și dând sferelor o imagine plată, în loc de sferică. Acest lucru poate explica și faptul că sferele par să fie întotdeauna „cu fața" spre cameră.

Mulți oameni susțin că aceste imagini sferice sau plasmoide apar deoarece lumina blițului este reflectată de particulele de umiditate, de polen sau de praf din aer; sau datorită obiectivului camerei; sau din cauza strălucirii obiectivului, când lumina este reflectată de suprafețele interne ale lentilelor și așa mai departe. Dacă acesta ar fi unicul motiv pentru care sferele apar, atunci ar trebui să putem demonstra efecte identice, repetate în imagini succesive. Nu avem nicio îndoială că greșeli de acest fel pot apărea cu ușurință, dar ele pot fi evitate cu grijă și oricine are o experiență rezonabilă în fotografierea sferelor poate învăța ușor să deosebească efectele ce ar putea să fie datorate umidității sau precipitațiilor, particulelor de praf sau de polen, de imaginile sferice autentice. Însă ar fi absurd, chiar în acest stadiu al dovezilor de care dispunem, să sugerăm că astfel de greșeli ar putea să ducă la respingerea fenomenului sferelor.

De asemenea, dacă punem o picătură de apă direct de obiectivul camerei, este foarte ușor să vedem cum creează zone de neclaritate pe imagine. Acest experiment se poate face cel mai bine în timpul zilei. Picăturile de apă de pe obiectiv nu ar putea în mod normal să producă o reflectare a luminii blițului în lentilele obiectivului, cu excepția cazului în care poziția obiectivului și a blițului, unul față de altul, ar

fi complet neobişnuită, iar eu nu ştiu nicio cameră care să aibă un asemenea aranjament. Probabil că producătorii de camere evită astfel de poziţionări ale obiectivului şi bliţului, pentru că ar face imposibilă obţinerea unor imagini de calitate acceptabilă.

Dacă, aşa cum s-a sugerat, sferele sunt produse de un obiect din afara camerei, care reflectă lumina bliţului în obiectivul camerei, lumina fiind apoi reflectată pe suprafaţa din spate a obiectivului de către obturator, producând deci o imagine a obiectivului, atunci ar trebui să putem repeta experimentul şi să obţinem rezultate identice. Dacă obturatorul ar produce o astfel de reflectare, ar trebui să fie cel puţin parţial închis, ceea ce ar însemna că gradul de expunere al aşa-zisei „sfere" ar fi mai mic decât în restul imaginii. Totuşi imaginile sferelor sunt în mod normal la fel de clare ca celelalte zone ale fotografiei. Dacă aceste amănunte „mecanice" ar putea explica fenomenul sferelor, atunci ar fi posibil să obţinem rezultate similare făcând fotografii succesive în condiţii aproape identice. Din câte ştiu eu, acest lucru nu a fost făcut până acum.

Când facem o serie de fotografii la intervale foarte scurte, cu aceeaşi cameră, în aceleaşi condiţii atmosferice, adeseori fenomenele sferice nu apar în toate fotografiile din serie. Această situaţie apare în cazul imaginilor luate la intervale de circa zece secunde, timpul necesar camerei să „recicleze" imaginea anterioară: în prima imagine apar sfere, în a doua niciuna sau foarte puţine, iar în a treia fotografie vedem din nou un mare număr de sfere. Schimbarea condiţiilor atmosferice într-un interval de treizeci de secunde nu poate fi susţinută, deci putem spune că imaginile autentice cu sfere nu se datorează poluării atmosferice. Am un număr foarte mare de imagini înregistrate succesiv, care pot demonstra acest lucru.

Dacă mai mulți oameni fac fotografii în același timp și în același loc, unii vor obține fotografii cu sfere în anumite momente, dar nu în altele, indiferent dacă folosesc camere digitale sau cu film. Greșelile datorate procesării filmului ar putea cu greu să explice aceste fenomene, mai ales dacă filmul este procesat în locuri diferite și așa-numitele „greșeli" continuă să apară.

În camerele digitale nu pot apărea greșeli de procesare. În orice caz, atunci când greșelile de procesare apar din cauza unei defecțiuni a camerei, imaginile suprapuse au de obicei forme pătrate, nu sferice, și nu ar putea produce efectele semitransparente pe care le-am văzut, fiindcă altfel ar trebui să fie „corupți" pixelii înșiși.

Am făcut mii de fotografii ale picăturilor de ploaie fără să apară nicio sferă în imagine și multe altele în care apar. E nevoie de foarte puțină îndemânare sau de experiență practică pentru a putea face diferența dintre ele. Mișcarea sferelor poate fi contrară mișcării picăturilor de ploaie sau în aceeași direcție cu acestea, cu mii de variații între cele două. Am făcut aceleași experimente cu particule de praf și am ajuns la același concluzii.

Capitolul 7

Sferele şi locul nostru în Cosmos

Studiul fenomenului Sfera este încă în faza copilăriei, prin urmare suntem foarte departe de momentul în care vom putea ajunge la concluzii definitive. Imaginile din această carte au fost selectate dintr-o colecţie de peste o sută de mii de imagini, din care cele mai multe sunt la fel de interesante ca cele incluse aici. Fotografiile au fost făcute în tot felul de condiţii, datele şi orele fiind înregistrate. Imaginile nu au fost retuşate. Unele au fost echilibrate automat ori au porţiuni mărite pentru o vizibilitate mai bună, dar celelalte au rămas neprelucrate. Acest lucru poate fi verificat din fişierele EXIF ale imaginilor. Am speranţa că oricine are o cameră digitală şi suficientă răbdare pentru a se dedica acestei activităţi va fi în cele din urmă capabil să obţină aceleaşi tipuri de imagini. Astfel fiecare om îşi poate forma propria opinie asupra dovezilor.

Vă prezint pe scurt investigaţiile mele de până acum:

- O analiză atentă a datelor adunate în acest studiu arată clar că fenomenul Sfera este real şi nu poate

fi respins ori expediat de miile de sugestii care au încercat să le explice prin picăturile de ploaie, prin ceaţă sau prin particulele de praf sau de polen din aer, prin strălucirea obiectivului, prin fenomenul *bokeh* sau prin greşeli în prelucrarea digitală.

- Formele hexagonale pe care sferele le iau uneori mi-au sugerat că imaginile nu se datorează faptului că lumina bliţului este reflectată înapoi spre cameră, ca în cazul fotografiilor obişnuite. Cel mai probabil, lumina provine din procesul de emisie fluorescentă declanşat de fotonii din lumina bliţului şi care poate fi favorizată de abundenţa de electroni liberi din atmosferă, fenomen care apare în timpul ploii sau atunci când folosim un aparat pentru ionizarea aerului sau o lampă stroboscopică.
- Asta înseamnă că tipurile de sfere care apar în aceste condiţii trebuie să fie de natură electromagnetică. Culoarea radiaţiei ionizante pe care o emit este cel mai probabil o indicaţie a existenţei frecvenţelor cărora le aparţin.
- Această investigaţie aduce, la nivel fizic, dovada că nu e vorba de simple „frecvenţe", ci de domenii de existenţă la fel de solide în sine cum este pentru noi realitatea noastră „fizică".
- Dacă acest lucru este corect, atunci trebuie să ne întrebăm dacă avem dovezi fizice că aceste entităţi sferice, dacă nu sunt fiinţe din universul fizic în care trăim, aparţin de fapt altor lumi, superioare nouă.
- Doar o mică parte dintre sfere ar putea fi echivalată cu ceea ce vânătorii de fantome sau unii credincioşi religioşi identifică drept spiritele morţilor, deci un studiu al sferelor din acea perspectivă ar fi foarte limitat.

- Fundalul nostru religios şi cultural ne pregăteşte prea puţin pentru o estimare obiectivă a implicaţiilor acestor fenomene asupra locului nostru în aceste lumi din toate câte există şi asupra destinului nostru atât înainte de naştere, cât şi după moarte.
- Dezvoltarea a ceea ce părea să fie un vârtej (vortex) de torsiune (şi ceea ce poate fi legat de rotirea electromagnetică) în multe din fotografiile mele cu sfere poate indica faptul că există cel mai probabil forme sferice care nu sunt aşadar de natură electromagnetică, ci aparţin unui câmp de torsiune. Efectele cunoscute ale vârtejului de torsiune privind ecranarea forţei de gravitaţie şi curbarea structurii timp-spaţiu vor fi importante pentru o înţelegere mai profundă a acestei noi realităţi.
- Am oferit câteva sugestii practice referitoare la aspectele tehnice ale fotografierii sferelor pentru a ajuta la deosebirea imaginilor autentice de cele false. Evitarea folosirii camerelor digitale moderne care sunt înzestrate cu oglinzi fierbinţi pentru filtrarea radiaţiei infraroşii va facilita investigaţiile privind fotografierea sferelor. Fotografiile din această carte au fost totuşi făcute cu diferite camere, toate fără oglinzi fierbinţi. Camerele digitale sunt de departe preferabile camerelor cu film pentru fotografierea sferelor, deoarece dispozitivul CCD al camerei digitale este sensibil într-un anumit grad faţă de radiaţiile din afara spectrului vizibil, în timp ce filmul obişnuit nu este de obicei sensibil într-o măsură semnificativă.
- Doar atunci când sferele colectează suficienţi electroni liberi, ele devin vizibile pentru cameră; când acumularea electronilor liberi atinge o densitate

suficientă, ele pot deveni temporar vizibile cu ochiul liber. De asemenea, ele pot gravita către câmpuri electromagnetice înalte, iar când au o sarcină suficientă, pot fi detectate cu un simplu aparat de măsurare a inducției magnetice (gaussmetru).

- Sferele pot influența mișcarea electronilor în jurul lor și acest lucru ar putea să explice modul în care sunt capabile să se deplaseze. În unele imagini ale sferelor în mișcare, pe conturul din direcția de deplasare putem vedea o nuanță albăstrie, în timp ce zona din spatele sferei radiază o nuanță maronie-portocalie. Dacă vom reveni la materialul privind semnificația culorilor din spectrul luminii, vom putea formula multe ipoteze interesante.
- Este rezonabil să presupunem că apariția diferitelor tipuri de sfere și a diferitelor fenomene sferice va continua. Este la fel de probabil că se va dezvolta cu timpul o anumită formă de comunicare.
- Să spunem că, pe baza acestor investigații, putem cunoaște toate tipurile de entități sferice care există, ar fi la fel de absurd cum ar fi să credem că știm toate tipurile de oameni din lume, doar pentru că suntem familiarizați cu tipurile de oameni din orașul nostru.

Chiar dacă cei cu mintea închisă au renunțat la ideea că acest pământ se află pe un loc privilegiat în această galaxie, ei rămân totuși la părerea că rămâne totuși în centrul tuturor lucrurilor „într-un alt fel". Problema noastră nu o constituie convingerile pe care le expunem, ci aroganța care susține că trebuie să fim întotdeauna în miezul lucrurilor importante, chiar dacă faptele ne contrazic în mod evident. Această atitudine poate da naștere unui număr de convingeri care nu au niciun temei aparent.

Ce se află la baza acestui presupus „alt fel"? Se bazează oare pe superioritatea înnăscută a ființelor care alcătuiesc rasa umană față de orice altă ființă? Dacă este așa, atunci este ușor să vedem de ce sugestia că ar putea să existe viață inteligentă în altă parte – fie în acest univers fizic, fie în lumile cu o frecvență superioară – este profund tulburătoare pentru oamenii cu această mentalitate. Primele consecințe ale acestui fapt nu sunt resimțite în primul rând în domeniul religiei, ci în tehnologie și politică. Poate că nu stăm chiar în fruntea unei mulțimi formate dintr-un „soi cam rău" din această dimensiune a lumii fizice. Domeniul invizibilului a încetat de mult timp să mai fie rezervat misticilor și vizionarilor. Din invizibil vin programele de televiziune și de radio, microundele, telefoanele celulare, radiațiile nucleare devastatoare și sistemele de arme teleghidate. Nu mai suntem atât de orbi și de surzi, încât să ne imaginăm că ceea ce nu putem vedea și auzi este irelevant pentru noi. Am ajuns să înțelegem că ceea ce vedem și nu vedem depinde de capacitățile limitate ale simțurilor noastre, care au evoluat asigurându-ne un sistem de percepție echilibrat, pentru a putea funcționa în această lume. Aceste realități etichetate cu ignoranță ca „paranormale" și „mistice" par să fie diferite pur și simplu pentru că nu le putem vedea și auzi. Simțurile noastre sunt organe de percepție și nu arbitri care stabilesc ceea ce este sau nu real.

Dar acum ne dăm seama că domeniile paranormalului și al misticului nu sunt realități într-adevăr diferite, așa cum faptul că un cal nu vede culorile nu înseamnă că roșul și verdele ar fi categorii dintr-o altă lume. Fenomenul Sfera este o amenințare pentru convingerile înrădăcinate pe baza cărora ne-am întemeiat o estimare foarte falsă și limitată a locului nostru în creația lui Dumnezeu. Este timpul să-i deslușim implicațiile, nu să ne limităm și să ne sărăcim singuri,

ci să ne deschidem către posibilităţile imense pe care noile realităţi încep să le dezvăluie despre locul şi importanţa noastră în cosmos.

Ceea ce pare să ne înspăimânte cel mai mult nu este gândul că am putea fi singuri, ci că s-ar putea să nu fim. Iar teama însoţitoare este că ceea ce ne îngrozeşte nu ar fi slăbiciunea, limitele şi incapacitatea noastră de a face faţă, ci măreţia care bănuim că se află imediat sub aparenţa a ceea ce suntem. Majoritatea marilor gânditori din istoria omenirii au ştiut cât de mult ne temem de responsabilitatea pe care o avem atunci când ne dăm seama că ne creăm propriul destin. Uciderea mesagerilor care ne-au adus mesajul este o dovadă suficientă că au avut dreptate. Ar trebui să nu ne facem iluzii că fenomenul sfera ar putea să agite din nou aceste două temeri atavice.

În studierea sferelor, în timp ce vorbim evident despre realităţile din această lume, acestea nu sunt realităţi fizice în sensul obişnuit al expresiei. Prin urmare, principala noastră dificultate, în acest studiu, nu pare să fie efortul de a le privi cel puţin la acelaşi nivel cu noi, oamenii, ci de a ne abţine să le considerăm supranaturale.

Sferele – dovada prezenței divine?

de Klaus Heinemann, doctor în fizică

Mulţumiri

Soţia mea, Gundi, merită sincere mulţumiri pentru colaborarea ei permanentă şi pentru multe din imaginile prezentate în această secţiune. Sunt îndatorat reverendului Ron Roth, pentru că m-a invitat să fac fotografii în cursul seminarelor sale intensive. De asemenea, am apreciat mult nenumăratele discuţii stimulatoare cu Dana Duryea, care a contribuit cu mai multe imagini (figurile II-18 şi II-37) şi cu sugestii valoroase, în special la secţiunea „Energii întunecate: spirite mai puţin evoluate", din Capitolul 10. Pentru fotografiile cu care au contribuit, sunt recunoscător lui Art şi Carol Schreur (figura II-17) şi fiicei mele Connie (figurile II-8, II-9 şi II-27). Mulţumesc tuturor celor care mi-au sprijinit munca, trimiţându-mi imagini ale acestor fenomene, dar care, din diverse motive, nu au intrat în această carte.

Dar mai presus de toate, sunt recunoscător pentru călăuzirea divină care m-a îndreptat către aceste fotografii ce prezintă emanaţii ale fiinţelor spirituale şi către explicaţiile şi concluziile pe care le-am tras din ele.

Suntem înconjurați de un nor de martori

Soția mea și eu tocmai sosiserăm în locul nostru favorit pentru petrecerea vacanței de pe coasta de nord a Californiei. Vremea era frumoasă, aerul proaspăt și răcoros. Îmi instalasem laptopul și eram gata să adaug ultimele retușuri acestui manuscris. Dar nu avea să fie așa cum voiam, cel puțin timp de mai multe zile.

Cu câteva zile înainte de a pleca în această vacanță de zece zile, am primit un telefon de la renumitul mistic, vindecător și avatar al timpurilor moderne, Ron Roth, care mi-a spus că ar trebui să urmăresc la televizor serialul *Ghost Hunters* (Vânătorii de fantome). Emisiunea „trata anumite aspecte privind spiritele, care ar trebui să fie incluse în manuscrisul" pe care știa că-l scriam. „Fără asta, cartea ar fi incompletă", a spus el.

Auzisem deja despre acest serial și chiar văzusem un episod sau două. Nu-mi captaseră deloc interesul. Am putut să urmăresc un nou episod chiar în acea seară și mi s-a părut la fel de neinspirat. Dar apoi, în acea noapte, mi-am amintit de niște imagini pe care prietenul meu Dana Duryea mi le trimisese cu câteva săptămâni în urmă.

Dana și grupul său făcuseră exact același fel de „vânătoare de fantome" ca oamenii din serial, cu singura diferență că lipsea aspectul senzațional. Pentru el, era muncă reală, „normală", exact cum ar fi să predai la clasa a șasea ori să lucrezi o zi la birou. Fusese angajat de administratorii unei clădiri istorice din sudul Californiei, care era bântuită de spirite „ostile". El spunea că imaginile surprindeau câteva spirite evoluate, care bântuiau clădirea. Mi-a cerut să

realizez pe calculator o întărire a contrastelor la fotografiile pe care urma să le folosească în materialul prezentat clienţilor săi. Am făcut cum mi-a cerut şi era destul de clar că probele fotografice ale acestor spirite întunecate le arătau sub forma unor mici discuri întunecate mai degrabă decât ca nişte imagini luminoase, aşa cum arătau toate celelalte imagini ale emanaţiilor spirituale ale spiritelor evoluate, „bune", pe care le obţinusem. (A se vedea secţiunea „Energii întunecate: spirite mai puţin evoluate" din capitolul 10, pentru informaţii suplimentare despre energiile întunecate).

Când terminasem întărirea digitală a contrastelor, rezultatele nu mi s-au părut prea interesante şi renunţasem complet să le folosesc în această carte. Însă după ce am urmărit episodul din acea seară al serialului *Vânătorii de fantome*, importanţa fotografiilor a devenit evidentă. Spiritele întunecate par să folosească un mecanism diferit pentru a se face vizibile – sau invizibile, după caz – în fotografii. Ele nu emit lumină, ci absorb energia luminoasă.

Apoi, în ziua în care am plecat în vacanţă, au sosit două cărţi de la Ron Roth. Erau pline de însemnări şi, într-o scurtă notă, el îmi sugera că s-ar putea să vreau să le studiez. Am pus cărţile în bagaje şi am plecat.

Când am despachetat computerul şi eram pregătit să lucrez la manuscris, cele două cărţi şi alte materiale de lectură pe care mi le sugerase Ron mi-au atras atenţia şi am lăsat deoparte finisarea cărţii. Am început cu cartea voluminoasă a lui José Lacerda de Azevedo, *Spirit and Matter: New Horizons for Medicine* (Spirit şi materie: noi orizonturi pentru medicină). Autorul, doctor în medicină, care se formase şi lucra în Brazilia, îşi prezenta experienţele de mai multe decenii în eliberarea ataşamentelor spirituale şi în vindecarea pacienţilor posedaţi de spirite.

Am citit cartea „din scoarță-n scoarță", nu fiindcă fusesem fascinat de conținutul ei, ci fiindcă focalizarea asupra spiritelor funeste m-a tulburat și căutam sugestii care să-mi reducă anxietatea crescândă. M-am trezit mai dezorientat în legătură cu emanațiile spiritelor decât înainte de citirea cărții. Cartea îmi amintea de opera celebrului spiritist francez din secolul al XIX-lea Allan Kardec, ale cărui rugăciuni sunt folosite și astăzi, mai ales în Brazilia și Filipine, pentru invocarea spiritelor ancestrale, dar și de cartea lui Luiz Xavier *The Astral City* (Cetatea astrală), care descrie, cu detalii incredibile, structura în mai multe straturi a vieții non-fizice din jurul nostru. „Cealaltă" realitate descrisă în această carte nu era nici pe departe la fel de încurajatoare ca experiența mea cu sferele, despre care ajunsesem să știu că erau ființe pozitive, de esență divină, și aveau cele mai bune intenții față de noi, oamenii, în realitatea noastră fizică.

Mă simțeam „pe linie moartă". Manuscrisul pe care eram gata să-l închei părea atât de deosebit de ceea ce citisem, încât eram incapabil să mă concentrez asupra lui. În timp ce eu scrisesem punând accentul pe *privilegiul* pe care îl implica faptul că spirite foarte evoluate își făceau simțită prezența în jurul nostru, Lacerda consemna pe larg cât de *devastatoare* puteau fi spiritele pentru noi. Am terminat cartea cu o îndoială profundă că lectura ei mi-ar fi fost de folos.

Pentru a-mi calma neliniștea, am meditat la înțelepciunea că noi, ca ființe umane „normale", nu avem de obicei conștiența *directă* a *existenței* lumii spiritelor, care se află peste tot în jurul nostru. Ce incredibil de ingenios este că am fost concepuți să ne trăim viața și să dobândim conștiință devenind ființe umane iubitoare, *fără să știm vreodată exact de unde venim și unde ne ducem!* Ce superbă este înțelepciunea Creatorului! Fără să ne dea revelația directă, *reproductibilă științific* a realității divine, El / Ea ne dă posibilitatea să

decidem liber în favoarea binelui şi să devenim astfel într-adevăr *conştienţi*.

În a şasea zi a vacanţei noastre, am primit un e-mail neobişnuit. Era de la fiica mea, care locuieşte în sudul Californiei şi lucrează ca învăţătoare la o şcoală primară. Cu toate că era sceptică în legătură cu subiectul fotografierii emanaţiilor spirituale de care eu fusese atât de fascinat în ultimii ani, mi-a trimis câteva fotografii pe care tocmai le făcuse la un spectacol de teatru desfăşurat în şcoală. Fotografiile prezentau mai multe fiinţe de lumină, cu contrast puternic, în jurul copiilor. „Cercetează atent – *foarte surprinzător!*", era comentariul ei.

Acest mesaj simplu a repus toate lucrurile la locul lor: da, chiar dacă există câteva spirite întunecate, răuvoitoare, care încearcă adesea să ne capteze atenţia, suntem într-adevăr înconjuraţi de un nor de fiinţe spirituale foarte evoluate, venite alături de noi să ne ajute, să ne inspire, să ne conducă pe calea noastră, printre miile de provocări din vieţile noastre de zi cu zi, în această realitate fizică. Ele nu au alt scop decât să ne asiste în mod constructiv în orice situaţie din viaţă, de la luarea deciziilor la păstrarea sănătăţii, şi să ne ferească de orice ne-ar putea face rău. *Foarte surprinzător*, într-adevăr! Emanaţiile spirituale ne dau o minunată asigurare că nu suntem singuri, că suntem aici pentru împlinirea unui scop, că potecile noastre au importanţa lor în Marele Plan şi că lumea spiritelor este extrem de interesată de noi, iar spiritele vor să realizăm în vieţile noastre tot ce este mai bun din ceea ce am fost concepuţi să facem.

Aşa cum binele şi răul coexistă în lumea noastră fizică, spiritele foarte evoluate (bune) şi mai puţin evoluate (întunecate sau rele) coexistă în lumea spiritelor. Studierea spiritelor inferioare nu ne-ar permite să avansăm. În schimb, provocarea noastră este să întărim forţele pozitive în ambele realităţi.

Chiar acum câţiva ani, dacă cineva ar fi susţinut că *fotografiase Spirite*, aş fi reacţionat cu ceva între exprimarea politicoasă a neîncrederii mele şi respingerea categorică a unei astfel de posibilităţi. Scepticismul meu ar fi fost şi mai puternic dacă persoana mi-ar fi spus că *identificase* aceste imagini şi că erau emanaţii ale anumitor sfinţi sau ale altor entităţi spirituale foarte evoluate.

Mulţi oameni nu au absolut niciun fel de problemă să creadă asemenea „poveşti". Alţii au o reacţie de blocare instantanee atunci când au de-a face cu anecdote care nu corespund paradigmei lor obişnuite. În fruntea acestora se pot situa cei asemenea mie, a căror paradigmă a fost întărită de educaţia formală în domeniul ştiinţelor inginereşti. Ca să ne schimbăm radical modul de gândire, avem nevoie de *dovezi puternice*.

Urmând studii universitare de fizică experimentală şi având mulţi ani de cercetare şi de predare în domeniul general al fizicii şi chimiei suprafeţelor, folosind tehnici sofisticate, cum ar fi spectroscopia electronică şi microscopia electronică în vid avansat, pentru a observa detalii până la nivelul atomic al rezoluţiei optice, făcusem şi publicasem anterior descoperiri privind lumea de dincolo de realitatea fizică. Mă alăturasem acelor oameni de ştiinţă care susţin că existenţa înseamnă mai mult decât ceea ce vedem, atingem, mirosim, auzim, măsurăm şi calculăm cu mijloacele ştiinţifice de care dispunem acum.

Totuşi, este greu „să te lepezi de propria ta umbră" şi preocuparea mea, timp de mai mulţi ani, a fost să reconciliez sistemul meu dobândit de convingeri, care ajunsese mult dincolo de limitele realităţii fizice, cu ceea ce legile universului fizic îmi spuneau că *poate* şi *nu poate* exista. Cărţile mele

Consciousness or Entropy? (Conştiinţă sau entropie?) şi mai ales *Expanding Perception* (Extinderea percepţiei) au fost încercări de „a arunca un pod peste această prăpastie", de a umple acest gol.

Prima mea experienţă cu fotografierea sferelor a avut loc pe 26 septembrie 2004. Pentru mine a fost un pas uriaş în stabilirea *unei dovezi fizice clare privind existenţa lumii non-fizice.*

Ofer această carte celor care, în străfundul inimii lor, îşi cunosc locul în creaţia evolutivă, însă doresc dovezi mai concrete că inimile lor sunt pe calea cea bună.

Demonstrarea efectivă a emanaţiilor spiritelor, *dovada* că ele există – dincolo de ceea ce scepticii ar numi o dovadă anecdotică – nu a fost făcută, cel puţin nu cu certitudinea care l-ar convinge pe savantul tipic în domeniul ştiinţelor naturii (fizician, chimist, inginer).[24] Doresc să prezint câteva fapte care mi-au satisfăcut setea personală de „dovezi" că ceea ce crezusem de mult timp este într-adevăr o dovadă ştiinţifică incontestabilă.

Următoarele capitole conţin, cu câteva excepţii care sunt clar evidenţiate, doar imagini pe care le-am surprins singur sau la care am fost martor, folosind mai multe camere digitale de înaltă calitate, în condiţii experimentale pe care le pot

[24] *Există excepţii notabile la această afirmaţie directă, inclusiv excelenta operă a lui Harvey Martin, care a continuat experimentele făcute de dr. Berthold Schwartz în anii 1980, pentru a dovedi că fiinţe non-fizice inteligente îndeplineau anumite misiuni fizice. Experimentele au fost făcute în interiorul unui container din sticlă (acvariu) sigilat ermetic şi au fost înregistrate din afară cu o cameră cu film. Înregistrarea a început atunci când au fost detectate mişcări fizice în interiorul bazinului, asigurându-se că nu existau alte influenţe, cum ar fi vibraţii mecanice, schimbări ale temperaturii, umidităţii şi luminii, ori alte forţe care ar fi putut produce mişcare. Fenomenele fotografiate cuprindeau întâmplări bizare cum ar fi ridicarea unui instrument de scris, scrierea unui mesaj pe o bucată de hârtie, punerea mesajului într-un plic cu timbru, scrierea adresei pe plic, scoaterea plicului din mediul sigilat ermetic şi trimiterea prin sistemul poştal din SUA la destinatar.*

dovedi ca fiind corecte din punct de vedere tehnic şi ştiinţific. Aceste imagini nu sunt rezultatul unor fenomene de difracţie produse de particule de praf sau de picături de apă, de ceaţă ori de alte turbulenţe atmosferice de orice fel. Ele nu se datorează unor anomalii ale lentilelor care formează obiectivele camerelor de luat vederi sau unor perturbări electronice. Sunt reprezentări reale, fizice, ale obiectelor fotografiate.

Paginile care urmează pătrund în lumea fiinţelor spirituale foarte evoluate. Să le ascultăm mesajul!

– Klaus Heinemann

Capitolul 8

Dovada

Sfere versus emanaţii spirituale

Elementele care au devenit subiectul acestei cărţi sunt numite de obicei „sfere". Cu toate acestea, eu mă refer adesea la ele folosind expresia mai lungă *imagini ale emanaţiilor spiritelor.* Motivul pentru care folosesc această descriere neconvenţională se bazează pe concluziile pe care le-am tras din cercetările mele. Ştiind ceea ce ştiu acum, cuvântul *sferă* mi se pare pur şi simplu prea generic şi prea lipsit de respect. Este ca şi cum aş vorbi despre unii membri ai familiei regale folosind apelativele „John" sau „Jack" sau despre învăţăturile pline de înţelepciune, numindu-le anecdote.

Cuvântul emanaţie are rădăcina latină *ex mano,* având iniţial sensul „din mână". Sensul a evoluat, ajungând să însemne „ceva provenit dintr-o sursă, o emisie, o emanaţie, ceva care iese, care apare". Oricare din aceste definiţii descrie destul de punctual sensul pe care intenţionez să-l folosesc.

Aşadar, ce este o emanaţie a unui spirit? Ce emană, din ce anume emană şi în ce măsură ceea ce emană este o reflectare

autentică a ființei, obiectului sau fenomenului din care emană? Voi detalia răspunsurile mele la aceste întrebări în Capitolul 10. Acum, vreau totuși să descriu o simplă situație metaforică ce ne-ar putea ajuta să înțelegem diferența dintre imaginile *Spiritelor* și imaginile *emanațiilor spirituale*.

Închipuiți-vă că sunteți într-un avion, târziu în noapte, vremea este foarte frumoasă și priviți pe fereastră, sub dumneavoastră, un peisaj complet în întuneric. Se întâmplă să zăriți câteva lumini care se mișcă lent. Par să se miște de-a lungul unei linii pe care nu o puteți vedea. Unele merg într-o direcție, altele în direcția opusă. Imediat faceți asociația că ar fi mașini care se deplasează pe o autostradă. Și vă gândiți că acele mașini sunt conduse de oameni ca dumneavoastră. Vă întrebați probabil cine sunt și ce gândesc.

Însă cum ar fi dacă nu ați fi văzut niciodată un automobil? Să spunem că ați fost crescut în junglă și v-ați trăit toată viața acolo. Și apoi cineva a venit în satul dumneavoastră, v-a legat la ochi, v-a luat într-un avion și v-a desfăcut legătura după căderea nopții, în timp ce zburați. La ce concluzie ați fi ajuns, privind pe fereastră și văzând acele grupuri de luminițe în mișcare? Ținând seama de întunericul deplin, ați fi tras probabil concluzia că sunt ființe complet diferite de dumneavoastră, care, de fapt, par perechi de lumini în mișcare.

Evident, o mare parte a concluziei dumneavoastră ar fi fost corectă: da, într-adevăr, sunt alte ființe acolo jos. Dar a doua parte a concluziei ar fi complet greșită. Corpul fizic al ființelor de jos este destul de diferit de cercurile albe ale luminilor care *emană* din ele – sau, firește, din vehiculele lor. Luminile nu sunt ființe, dar provin – *emană* – din ființe. Sunt călăuzite de ele, controlate de ele, se mișcă după tipare care își au originea în voința ființelor, dar în niciun caz cercurile de lumină nu descriu în întregime aceste ființe!

Concluzia pe care o putem trage din această metaforă pentru situația noastră privind fotografierea fenomenelor *Sfera* este că numirea acelor seturi de lumini drept „ființe" ar fi complet greșită. Ar fi o descriere mult mai potrivită dacă le-am numi „emanații ale ființelor". De asemenea, dacă numim o sferă „o ființă spirituală" ar fi greșit, dar ar fi mult mai exact să o numim „emanația unei ființe spirituale".

Este totuși important să ne dăm seama că nu orice element dintr-o fotografie care seamănă cu o sferă este o emanație a unei ființe spirituale. Imaginile picăturilor de apă sau a microparticulelor suspendate în aer aproape de obiectivul camerei (la mai puțin de câțiva centimetri) pot, de fapt, să pară foarte asemănătoare cu acele emanații ale spiritelor. Trebuie să facem deosebirea dintre ele atunci când interpretăm astfel de imagini. În secțiunea „Către sceptici" din Capitolul 9, expun diferențele dintre emanațiile spiritelor și astfel de imagini simple, obișnuite, generate de difracție / reflexie. Voi evidenția circumstanțele care dovedesc că vedem imagini *autentice* ale emanațiilor spiritelor și nu efecte optice fără semnificație. Așa cum vom vedea, aceste circumstanțe includ:

- Eclipsarea imaginii de către un obiect situat între sferă și cameră
- Dovada mișcării foarte rapide a unei sfere în timpul expunerii
- Elemente interioare asimetrice ale imaginii sferei
- Fotografii succesive reprezentând aceeași sferă de diferite mărimi, în diferite locuri și / sau rotindu-se
- Imagini ale aceleiași sfere luate cu camere diferite, din același loc și unghi și din locuri și unghiuri diferite
- Imagini simultane („stereo") luate cu două camere

Aceste capitole se concentrează asupra imaginilor emanațiilor spirituale și asupra semnificațiilor din spatele acestor imagini. Nu prezint o compilație de argumente din care să rezulte că o anumită imagine este, de fapt, o imagine a unei ființe spirituale sau a unei emanații a acesteia. O asemenea dovadă nu constituie intenția mea *primară*, ci mai degrabă o preocupare *secundară*. Prin urmare, am selectat pentru această secțiune doar imagini luate în condiții și circumstanțe fotografice cunoscute, controlate, în care am încredere că au fost eliminate de la început elementele neautentice *asemănătoare* sferelor. Din acest motiv, am ales în cea mai mare parte fotografii făcute de mine, de soția mea sau de prieteni apropiați, în situații în care eram și eu prezent. Pentru a sublinia autenticitatea fenomenelor prezentate, voi prezenta explicit circumstanțele experimentale în care au fost făcute toate fotografiile.

Cum a început totul

Primele fotografii cu sfere pe care le-am făcut (figura II-1) au fost cele de la „Seminarul intensiv de vindecare prin rugăciune", ținut de reverendul Ron Roth, pe 24 septembrie 2004, într-o sală de bal a unui hotel de lângă Chicago, Illinois.[25] Scena este în partea din față a unei săli de bal de mari dimensiuni.[26] Fundalul era un perete de culoare

[25] *Am folosit o cameră digitală Pentax Optio 330 (3,34 megapixeli) în modul „wide angle" (distanța focală 7,6 mm, echivalentă cu distanța focală de 40 mm la o cameră standard de 35 mm), folosind blițul încorporat; rezoluția imaginii a fost 2048x1536x24b jpeg, iar imaginea înregistrată de 1,05 megabytes.*

[26] *Sala de bal are o formă aproximativ pătrată și fusese concepută să poată primi 600 de oameni; participau circa 250 de oameni. O întreagă latură a sălii, în partea stângă, era formată din ferestre, care furnizau o cantitate însemnată de lumină naturală. Tavanul avea înălțimea standard pentru sălile moderne de bal, iar calitatea aerului era conformă standardelor A/C. Nu se fumase în sală în timpul seminarului și cu cel puțin douăzeci și patru de ore înainte de seminar.*

închisă. Un triunghi echilateral din lemn, cu lungimea laturii de aproximativ 46 cm, era suspendat la vreo 60 cm distanță de perete, deasupra unei mese cu însemne religioase; persoana din fotografie stătea în picioare, aproape de masă.

Observați elementul circular din colțul de sus al triunghiului din figura 1a și elementul circular extrem de luminos de deasupra capului persoanei din figura 1b. Nu e vorba de un bec sau de vreo altă sursă luminoasă. Într-o serie de peste zece fotografii făcute la acest eveniment deosebit, într-un interval de circa zece minute, acest element particular a apărut doar o singură dată. Nimeni din public nu-l observase, nici eu, atunci când am făcut fotografia.

Când am descărcat fotografiile în computer, în seara aceea, am descoperit discul luminos și am rămas uimit. Datorită luminozității uimitoare, ar fi trebui să-l observ imediat. Era prima imagine de acest fel pe care o văzusem vreodată. Este și cea mai luminoasă sferă pe care am fotografiat-o vreodată, chiar dacă am mai fotografiat multe sfere luminoase în lunile următoare.

Prima mea reacție a fost de neîncredere și de scepticism. Am încercat toate căile de „respingere", cu argumente. M-am întors la sala de bal să văd ce fusese acolo în realitate. Nu am găsit dovada niciunei surse de lumină în acel loc. Putea fi eliminată varianta oricărei reflexii de la vreo altă sursă de lumină. Camera mea de luat vederi era în stare foarte bună. Din mulțimea de fotografii pe care le făcusem cu puțin timp înainte și după aceasta, din exact același loc, niciuna nu surprinsese acest element extrem de luminos, care nu putea fi explicat prin vreo defecțiune a camerei sau prin alte anomalii optice.

După ce am examinat mai multe fotografii pe care le făcusem în acea zi și am găsit în multe din ele elemente similare, la fel de inexplicabile, am început să-mi dau

seama că era vorba de ceva *real*. Aceste fotografii prezentau elemente de o asemenea natură fizică încât puteau fi captate cu o cameră digitală, deşi nu le observasem cu ochiul liber şi nu exista pentru ele nicio explicaţie plauzibilă care m-ar fi putut satisface din punct de vedere ştiinţific.

Această descoperire m-a determinat să încep studierea intensivă a acestor fenomene, contribuind la realizarea acestei părţi din carte. Am făcut ceea ce sugera procesul ştiinţific: am căutat ceea ce se scrisese / publicase deja despre aceste fenomene, am conceput un program pentru a demonstra reproductibilitatea observaţiilor, am stabilit parametrii experimentali în care putea fi observat efectul, am încercat găsirea unor explicaţii plauzibile şi am tras concluzii din ceea ce învăţasem.

De asemenea, am revăzut peste o mie de fotografii digitale pe care le făcusem la evenimente spirituale anterioare şi acum, pentru că ştiam ce să caut, am reuşit să identific un număr de elemente similare, care îmi scăpaseră pur şi simplu din atenţie până atunci. Câteva din ele sunt prezentate în capitolele următoare. De la această primă experienţă cu sferele, frecvenţa elementelor sferice în fotografiile mele a crescut vertiginos, de la o medie de un element la circa cincizeci de fotografii, în 2002, la mai multe elemente *în fiecare fotografie* făcută acum, la ocazii asemănătoare – o creştere de o sută de ori!

Fiind acum convins că elementele pe care le-am fotografiat sunt emanaţii ale unor spirite de înaltă conştiinţă, m-am întrebat care putea fi motivul real pentru care primul element văzut a fost cel mai luminos din câte fotografiasem vreodată. Nu cred că a fost o simplă întâmplare. În lumea spiritelor, cred că nu există accidente şi nici coincidenţe fără rost. Cred că s-a întâmplat fiindcă spiritele *voiau* să-mi atragă atenţia. Ştiau că eram pregătit să mă ocup de ceea ce

aveam să văd. Ajunsesem la un moment al vieții mele în care nu aș mai fi respins acest tip de fenomene, considerându-le fleacuri, ci mai degrabă le-aș fi tratat cu seriozitate și aș fi făcut o încercare onestă de a găsi o explicație care să nu fie denaturată de scepticismul meu științific. Un prieten bun, un clarvăzător de profundă spiritualitate (este chiar persoana din figura II-1) mi-a oferit această explicație: „Au dorit să fie fotografiate, știau că a venit vremea ca oamenii să vadă că sunt reale!" În cartea sa *Prophecy* (Profeție), Sylvia Browne, medium și învățător spiritual, confirmă această sugestie, afirmând deschis că frecvența vizualizării sferelor „a crescut mult în ultima vreme".

De la prima mea experiență cu sferele, am mai fotografiat alte mii și am învățat o mulțime de lucruri despre cele mai favorabile condiții și cele mai potrivite reglări ale camerei pentru a putea să le surprind. Să vedem acești factori acum.

Cerințe de bază pentru a putea fotografia emanațiile spiritelor

Blitz și mobilitate

Am observat că imaginile cu emanații ale spiritelor apăreau doar în fotografiile făcute cu blițul. Chiar și atunci când fotografiam la lumina zilei, ființele spirituale aveau să apară doar în anumite circumstanțe. În toate aceste cazuri, am observat că folosisem blițul pentru a lumina fețele oamenilor pe care îi fotografiasem. (Cu toate acestea, inteligența ființelor spirituale s-ar putea să fie atât de mare, încât oamenii să poată începe să le vadă și fără ajutorul blițului).

Cum blițul electronic are o durată reală de doar circa o miime de secundă, este clar că spiritele sunt capabile să se miște cu viteză foarte mare *și acesta este modul lor normal de a-și manifesta prezența.* „Condiția lor standard" sau „poziția

de odihnă" nu ar fi caracterizată prin absența mișcării, cum ne-am aștepta, comparându-le cu ființele din planul fizic, ci ar fi mai degrabă o stare de mișcare la viteze extrem de mari. Timpii obișnuiți de expunere fotografică de circa 1/60 dintr-o secundă nu ar permite în mod normal obținerea unei imagini clare a lor, fiindcă la viteza lor, s-ar fi deplasat mult prea departe în timpul expunerii și, în cel mai bun caz, am fi văzut o dungă neclară în fotografie. Astfel de dungi, chiar dacă apar în imagini, sunt atât de discrete, încât ar fi greu să le distingem de elementele „normale" ale imaginii. (Vom discuta despre rolul blițului într-un alt capitol).

Mobilitate

Viteza sau mobilitatea foarte mare a acestor elemente ar explica și de ce nu pot fi văzute în mod normal cu ochiul liber. Ochiul uman este capabil să perceapă imagini separate doar atunci când cadrele imaginilor sunt despărțite de aproximativ 1/20 dintr-o secundă sau mai mult. Dacă intervalul dintre imaginile consecutive devine mai scurt, tindem să nu vedem imaginile ca fiind separate, ci le percepem ca imagini în „mișcare" continuă.[27] Putem deduce că obiectele care se mișcă foarte repede pot scăpa atenției unui om cu capacitate vizuală normală.[28]

Sfera fotografiată în figura II-2 se odihnea la începutul expunerii, apoi s-a deplasat circa 8 cm și a revenit în stare

---

[27] *Am vorbit cu mai mulți clarovăzători care pot vedea entități spirituale. Pentru ei, trecerea de la perceperea imaginilor individuale la imaginile „tip-mișcare" are nevoie de intervale mai mici. Acești oameni se plâng de faptul că imaginile de televiziune sau de teatru „ecranizat" (care au șaizeci de cadre pe secundă) le provoacă dureri de cap, din cauza „licăririi" excesive.*

[28] *Această incapacitate a ochiului uman de a percepe imagini de durată foarte mică (mai puțin de 1/30 dintr-o secundă) este într-adevăr folosită în industria reclamelor. Cadre cu o singură imagine sunt intercalate în prezentarea unei emisiuni obișnuite de televiziune, în speranța că privitorul va percepe inconștient conținutul reclamei, fără a observa acest lucru în mod conștient.*

de odihnă la sfârşitul expunerii. Ţinând seama că totul s-a petrecut într-un interval de expunere de o miime de secundă, se poate calcula că trebuie să se fi deplasat cu o viteză de cel puţin 300 km pe oră, probabil chiar mai repede!

O viteză de deplasare şi mai mare se evidenţiază la fiinţa spirituală luminoasă din figura II-10. În acest caz, fiinţa spirituală apare deplasându-se în trei paşi, în timpul perioadei de expunere. S-a odihnit o clipă, apoi s-a deplasat într-o altă poziţie, la câţiva centimetri distanţă, unde s-a odihnit din nou o clipă, apoi s-a deplasat din nou, într-o a treia poziţie, şi a rămas acolo până la sfârşitul expunerii – şi toate acestea în mai puţin de o miime de secundă. Dacă cineva ar face un simplu calcul matematic, viteza sferei ar trebui să fie de peste 750 km pe oră.

Aşa cum voi explica mai pe larg într-un alt capitol, chiar timpii de expunere de o miime de secundă sunt prea mari pentru a capta emanaţiile spiritelor, atunci când se deplasează cu viteza lor *normală*. Pentru a fi fotografiate, spiritele trebuie de fapt să stea nemişcate *intenţionat*, cel puţin pe durata foarte scurtă a expunerii fotografice. Mai târziu, voi demonstra că este posibil să cerem acestor spirite să *stea nemişcate* pe durata expunerii imaginii şi ele pot răspunde pozitiv la astfel de cereri.

Fireşte, când vorbim de viteză, facem presupuneri foarte simpliste despre fenomene extrem de complexe. Am dedus că deplasarea dintr-un loc în altul are loc în mod lin, linear. S-ar putea să nu fie deloc aşa. Ceea ce vedem noi, s-ar putea foarte bine să fie poziţiile dinainte şi de după *repoziţionările instantanee* („salturi cuantice"). Ar putea fi manifestări spontane succesive ale concentrărilor energetice non-lineare, care au loc în mod uimitor în locuri fizice foarte apropiate unele de altele, dând astfel privitorului – care este

supus limitelor fizice şi nu ar fi altfel capabil să le detecteze – *impresia* că mişcarea are loc în mod rapid, linear.

Totuşi, în ciuda incertitudinii, putem trage concluzia că indiciul simplu al mişcării distincte, aşa cum se vede în figurile II-2 şi II-10, este dovada că aceste sfere nu sunt defecte sau anomalii fotografice ori fenomene de difracţie de orice fel. Vom relua subiectul în Capitolul 9, în secţiunea „Indicatori generali ai autenticităţii".

Tipul camerei

Am făcut majoritatea fotografiilor fie cu o cameră digitală Pentax Optio 330 (cu rezoluţie de 3,34 megapixeli; a se vedea nota 25 de subsol), fie cu o cameră digitală Nikon Coolpix 8800 (2005), cu rezoluţie de 8 megapixeli. În ambele cazuri, am folosit rezoluţia cea mai mare, care mi-a permis realizarea unor imagini de circa 1 până la 1,5 megabytes, cu aparatul Pentax, şi 4 până la 6 megabytes, cu camera Nikon. Am redus dimensiunea imaginilor numai după procesarea şi pregătirea lor pentru publicare şi tipărire, asigurându-mă că nicio dovadă semnificativă a elementelor pe care intenţionam să le prezint nu s-a pierdut în procesul de reducere a dimensiunilor şi nu a apărut nicio eroare, de niciun fel, ca urmare a calităţii reduse a imaginii.

Nu am observat nicio diferenţă între rezultatele obţinute cu cele două camere, în afară de faptul că, aşa cum ne-am fi aşteptat, capacitatea de rezoluţie mai mare a camerei Nikon a dezvăluit mai multe detalii ale elementelor *interioare* ale imaginilor cu emanaţii ale spiritelor şi a permis mărirea mai puternică a unor detalii, care au fost deosebit de utile atunci când imaginile cu emanaţiile spiritelor erau mici (adică atunci când erau mai contractate).

De asemenea, am evaluat numeroase imagini trimise mie de alţi oameni care ştiau că sunt interesat de fotografiile

cu sfere. Aceste imagini au fost realizate cu o gamă largă de camere şi în condiţii experimentale necunoscute. Chiar dacă multe din ele aveau o rezoluţie mai slabă sau fuseseră făcute cu o reglare mai slabă a rezoluţiei, părea să nu existe nicio dovadă care să facă o legătură între frecvenţa captării emanaţiilor spirituale şi tipul sau modelul camerei folosite.

Întărirea contrastului fotografic

Întărirea contrastului

Figura II-1a ne dezvăluie o imagine cu contrast slab a unui spirit, în faţa colţului superior al unui triunghi. Figura II-3 redă un segment mărit al acestei imagini. Am aplicat imediat o metodă electronică de întărire a contrastului imaginii, aşa cum este disponibilă cu un software comercial standard.[29] *Mărind* radiaţia gama şi *reducând* contrastul, am obţinut rezultatele din figura II-3. O asemenea mărire a contrastului este justificată ştiinţific deoarece nu compromite interpretarea ca imagine autentică, fiind aplicată *uniform* întregii fotografii şi nu introduce informaţii noi – doar întăreşte fără discriminare anumite informaţii deja existente în imagine. Procedeul este comparabil cu ceea ce fotografii convenţionali ar obţine cu ajutorul filtrelor.[30]

Întărirea culorilor

În funcţie de tipul emanaţiei spirituale fotografiate, precum şi de alte condiţii fotografice, cum ar fi culoarea

[29] *Am folosit ACDSee.*

[30] *Totuşi, procesarea electronică a imaginii nu poate fi comparată cu accentuarea sau slăbirea anumitor elemente ale imaginii în cursul procesării tradiţionale a filmelor convenţionale în dispozitivele de developare cu lichid, într-o încăpere întunecată. Asemenea manipulări nu sunt aplicate în mod normal întregii imagini şi nu le-aş accepta ca metodă acceptabilă de întărire a contrastelor la fotografiile cu sfere.*

fundalului, cea mai productivă metodă de întărire electronică a imaginii poate fi întărirea culorilor mai degrabă, decât întărirea contrastelor. Un exemplu apare în figura II-5, scena fiind fotografiată la 26 septembrie 2004, la acelaşi seminar. Scena acestei fotografii este la câţiva metri mai spre stânga podiumului sălii de dans din figura II-1. (A se vedea nota 3, pentru mai multe detalii privind condiţiile în care a fost făcută).

Reverendul Roth efectuează o şedinţă de vindecare asupra unui copilaş cu probleme grave de sănătate. Imaginea originală (deasupra) indică doar dovada cu contrast slab a sferelor prezente. Cele mai multe apar în apropierea capului persoanei care stă în picioare. O schimbare relativ mică a echilibrării culorilor introduce o schimbare dramatică a imaginii, o sferă mare verde devenind aparentă în interiorul zonei cu fundal întunecat din partea dreaptă.

Observaţi că cele două fiinţe spirituale din apropierea capului femeii care stă în picioare şi-au schimbat doar foarte puţin contrastul şi culoarea în timpul procesului de întărire a culorilor. Putem trage concluzia că pot apărea diverse culori ale emanaţiilor fiinţelor spirituale, atunci când sunt fotografiate. Asta înseamnă, desigur, că *lungimea de undă / spectrul frecvenţei* se schimbă. Trebuie să specificăm faptul că, dacă observăm o sensibilitate la o anumită culoare, înseamnă că lipsesc anumite lungimi de undă sau frecvenţe din spectru. Totuşi majoritatea imaginilor cu emanaţii spirituale pe care le-am observat apăreau în contrast alb / negru şi nu se schimbau prin întărirea culorilor.

Nu toate imaginile sferelor pot fi prelucrate cu metode de întărire a contrastului sau a culorii. De exemplu, imaginea spiritului de sub „coşul cu rugăciuni" (din figura II-12) şi imaginile luate la lumina zilei (figura II-11) nu au îmbunătăţiri vizibile după întărirea contrastului sau a culorii.

Cele două imagini din figura II-4 au fost luate la 4 februarie 2003, într-o sală de dans a unui hotel. Puteţi vedea o parte din tavan şi peretele sălii de conferinţe. Expunerile au fost efectuate cu cea mai mică viteză posibilă la fotografierea digitală cu bliţ (adică la aproximativ 5 secunde distanţă). Observăm două elemente remarcabile. În primul rând, este evident că a fost fotografiată *aceeaşi* fiinţă spirituală. Deducem acest lucru din trăsăturile interioare ale sferei, care sunt aceleaşi în ambele imagini, deşi puţin rotite (de exemplu „ochiul, localizat pe conturul exterior în poziţia de „ ora nouă", în imaginea de sus, s-a rotit la poziţia de „ora 11" şi mai în interior, în imaginea de jos). A doua trăsătură remarcabilă este că, între cele două expuneri, sfera şi-a schimbat dimensiunile şi locul, rotindu-se. Săgeata albă indică un punct comun de referinţă din ambele fotografii, care atestă schimbarea locului fiinţei spirituale. În timp ce scara dimensiunilor în ambele fotografii este aproape aceeaşi, diametrul sferei din imaginea de jos este mai mic decât cel din imaginea de sus, indicând faptul că a avut loc o schimbare a dimensiunilor.

Am observat acest comportament de nenumărate ori cu sfere diferite, în mod clar. De exemplu, figura II-6 prezintă un număr de emanaţii spirituale la o conferinţă ţinută de scriitorul şi mediumul Harvey Martin în faţa unui public de circa patru sute de participanţi la o activitate de reculegere spirituală, în ziua de 5 martie 2005, la Sedona, Arizona.[31] Fotografiile au fost făcute la distanţă de câteva secunde în succesiunea arătată. Se vede că emanaţiile spirituale se deplasează încolo

[31] *Harvey Martin este binecunoscut datorită cărţii sale despre mişcarea spiritistă din Filipine. El a ţinut această conferinţă la invitaţia lui Ron Roth, la unul din seminarele de vindecare / rugăciune ale acestuia.*

şi încoace, schimbându-şi constant poziţia şi dimensiunile, însă de fiecare dată oprindu-se doar cât era nevoie pentru a fi fotografiate fără să apară neclarităţi în imagine.[32]

Putem vedea că emanaţiile spirituale sunt capabile să-şi schimbe dimensiunile şi locul după cum doresc. Acestea sunt caracteristici remarcabile, pe care le vom discuta mai târziu, când vom vorbi de vindecarea călăuzită de spirite.

Spiritele îşi manifestă prezenţa în diferite ocazii

Spiritele nu „participă" doar la evenimente de înaltă spiritualitate, aşa cum ar putea sugera imaginile din capitolele precedente. Ele au fost observate într-o gamă largă de ocazii.

Imaginile din Figura II-7 au fost luate la sărbătorirea unei zile de naştere, la 6 martie 2005, în Sedona, Arizona, când un grup de muzicieni cânta pe o scenă pentru o mulţime de peste trei mii de oameni.[33] O emanaţie spirituală pare să se fi poziţionat – doar pentru o clipă – direct pe una din pălăriile muzicienilor, în timp ce alta se „ascunde" în spatele unei plante. Emanaţii spirituale asemănătoare se găsesc în fiecare din multele fotografii făcute la acest eveniment.

Fotografia din Figura II-8 a fost făcută la serbarea unei clase a cincea, la 24 martie 2005, la o şcoală din sudul Californiei. Fotografia face parte dintr-o serie de imagini cu emanaţii ale spiritelor prezente la eveniment. Numărul neobişnuit de mare de emanaţii spirituale fotografiate ar putea sublinia validitatea zicalei „Îngerii păzitori nu sunt

[32] *Imaginile din Figura II-6 au fost făcute cu o cameră Nikon Coolpix 8800, cu rezoluţie înaltă, în sala mare de dans a hotelului Hilton din Sedona, Arizona. Eram la jumătatea distanţei către o latură a sălii şi am reglat aparatul pentru fotografierea la distanţă medie. Masa sub care este fotografiat spiritul era aproape de un perete întunecat. Datorită distanţelor, draperia pare mai întunecată decât era de fapt.*

[33] *În acelaşi loc şi cu aceeaşi cameră ca în figura II-6.*

departe – mai ales față de copii". Aceste imagini au fost luate chiar din spatele sălii de spectacole (la circa 18 metri de scenă).[34] Nu aveam nici intenția și nici nu mă așteptam să surprind emanații spirituale; intenția mea era doar să fotografiez scene din spectacol.

Fiica mea a făcut fotografiile din Figura II-9 la o serbare școlară, în același loc, peste un an. Elementele interioare ale sferelor sunt substanțial diferite de cele fotografiate în anul anterior, indicând faptul că ființa spirituală care și-a făcut simțită prezența în acest an nu era aceeași de anul trecut. Imaginile sferelor din cele două fotografii din Figura II-9 par să fie aceleași, arătând că aceeași ființă spirituală poate fi fotografiată ocazional în imagini succesive, în locuri diferite, cu dimensiuni diferite și în poziții rotite.[35]

Figura II-10 prezintă dovezi suplimentare că anumitor spirite le place să fie în apropierea copiilor. În această imagine deosebită, luată la serbarea unei zile de naștere, în care se văd nepoata și fiul meu, apar nu mai puțin de zece sfere. Una dintre ele este deosebit de strălucitoare. La o examinare mai atentă (a se vedea imaginea mărită), putem vedea că sfera apare în trei locuri, însemnând că, în timpul scurt în care a luminat blițul, s-a mutat dintr-o poziție în care a stat puțin timp, într-o altă poziție, unde a rămas încă un timp, apoi în alta, unde s-a oprit din nou. Acest lucru indică o viteză și o mobilitate extrem de mari.

Fotografiile din Figura II-11 au fost făcute la lumina zilei, la centrul de vindecare al vindecătorului brazilian João Teixeira de Faria (cunoscut sub numele de „João de Deus" – „Ioan al Domnului" sau „John of God"), în sala

[34] *Am folosit o cameră Nikon Coolpix 8800, cu rezoluție înaltă.*

[35] *Pătratele din figură evidențiază pozițiile sferei, care s-a deplasat de deasupra capului copiilor în partea stângă jos a fotografiei; dimensiunea s-a redus cam la jumătate, iar noua poziție marcă o rotire de circa treizeci de grade în sensul acelor de ceasornic.*

principală (sus) și în curtea alăturată centrului de vindecare din Abadiânia, Brazilia.[36] Sferele fotografiate aici arată substanțial diferit de cele pe care le observasem cu alte ocazii. Ele sunt dovada posibilă a existenței unei clase diferite de spirite, așa cum voi explica într-un alt capitol.

Poziționare strategică

Fotografiile cu sfere arată frecvent ființe spirituale care se poziționează între oameni sau obiecte astfel încât să putem deduce o semnificație.

La un seminar intensiv de vindecare condus de Ron Roth, din septembrie 2004, am făcut mai multe fotografii cu un scaun, aflat în prim plan, pe care era așezat un coș cu sute de rugăciuni scrise, formulate la audiență. Într-una din numeroasele imagini ale acelei scene, o sferă apare poziționată sub coș (Figura II-12). Am putea interpreta, într-o notă mai amuzantă, că umorul nu este doar o calitate umană, sau într-o notă mai serioasă, că rugăciunile noastre sunt într-adevăr tratate cu respect în lumea spiritelor. Poziționarea ființei spirituale sub coșul cu rugăciuni ar putea foarte bine să fi fost făcută cu *intenția* de a ne comunica acest mesaj.

Figura II-13 conține o fotografie făcută la o slujbă religioasă ținută de reverendul Roth, la 8 aprilie 2006. Contribuția cântăreței fusese remarcabilă. Vocea ei era magnifică – iar o ființă spirituală pare să fie de acord![37]

În Figura II-14 apare o sferă, în mișcare rapidă, sub icoana cu „Iisus râzând", de pe altarul aceluiași așezământ. În partea

[36] *Imaginea este extrasă dintr-o fotografie de grup; sfera apare la circa 1,8 m deasupra capetelor oamenilor din grup. Ambele fotografii au fost făcute cu o cameră Pentax Optio 330.*

[37] *Contrastul imaginii nu a fost mărit electronic.*

stângă a altarului, o icoană mare 75 x 75 cm) reprezentându-l pe Iisus este „vizitată" de o sferă (Figura II-15).

Figura II-16 este un exemplu în care ființele spirituale „decid" să se alăture și să se facă vizibile în număr mare. Fotografiile au fost făcute la începutul și la sfârșitul unei cuvântări de cincisprezece minute, ținute de un conducător de rang înalt al Universității Oneness din sudul Indiei, venit la invitația lui Ron Roth la așezământul spiritual din Oak Brook, Illinois, în noiembrie 2005. La început (în stânga), apare un număr „obișnuit" (mic) de ființe spirituale; la sfârșit (în dreapta), sunt prezente „mulțimi" de ființe spirituale.

Mulțimi enorme de sfere sunt prezente nu doar la evenimente „spirituale". În Figura II-17, putem vedea ce s-a întâmplat la o degustare / licitație mondenă de vinuri (totuși, cu invitați aleși): mulțimi de spirite se înghesuiau sub tavanul marii săli de dans. Multe fotografii făcute la acest eveniment surprind mulțimi de sfere poziționate la întâmplare.

Firește că numărul de imagini ale emanațiilor spirituale care apar într-o fotografie nu ar trebui să fie considerat altceva decât un indiciu că aceste spirite au ales să-și facă simțită / văzută prezența într-o anumită fotografie. Mi se pare că ar fi nepotrivit să tragem concluzia „cu cât mai multe, cu atât mai bine", conform mentalității noastre omenești. Voi detalia acest subiect în capitolul 10.

În timp ce pare evident că emanația spirituală din Figura II-18, cu ocazia efectuării unei operații chirurgicale „vizibile" de către Ioan al Domnului, la Casa de Dom Inácio din Abadiânia, Brazilia, trebuie să fi avut un motiv precis pentru a se poziționa la gâtul unuia din numeroșii martori, am putea doar să speculăm care ar putea fi motivul.[38]

[38] *Pentru mai multe informații despre operații chirurgicale vizibile și invizibile de la Casa de Dom Inácio, a se vedea Postfața.*

Cele două spirite din Figura II-19 (unul mare şi unul mic) s-au poziţionat foarte aproape de Ron Roth la Abadiânia, Brazilia, cu ocazia unei şedinţe de vindecare spirituală în curtea *posadei*. Sferele sunt poziţionate strategic atât în faţa, cât şi în spatele reverendului Roth, ca şi cum ar fi căutat să evidenţieze protecţia lui deplină.

Par să fie puţine îndoieli despre cine realizează vindecarea spirituală în Figura II-20. Sfera fotografiată este poziţionată pe capul reverendului Roth.[39]

O altă dovadă de poziţionare strategică a unei fiinţe spirituale apare în Figura II-24, în care vedem o fiinţă spirituală care dirijează braţul vindecătorului. Să observăm că numeroase sfere „urmăresc" scena. Este interesant să arătăm că acea imagine surprinde o emanaţie spirituală care s-a oprit în mod ciudat la capătul draperiei şi nu depăşeşte fundalul întunecat, ceea ce este exact opusul a ceea ce ne-am aştepta; contrastul este de obicei întărit, nu suprimat, dacă fiinţa este în faţa unui fundal întunecat (vom discuta acest subiect mai detaliat în capitolul 9).

Figura II-22 redă o emanaţie spirituală în apropiere de Ron Roth, în timp ce-şi prezintă învăţăturile în faţa unui public numeros, la 7 martie 2006. Lângă ecranul video apare o altă emanaţie spirituală.[40]

---

[39] *Este localizat clar în partea opusă camerei. Un obiect situat între cameră şi sferă este, în sine şi prin sine, dovada clară a autenticităţii imaginii emanaţiei spirituale şi înlăturâ categoric toate argumentele care susţin că un defect al camerei, o anomalie a obiectivului, o reflexie, o particulă de praf sau de umiditate din apropierea camerei, ar fi putut provoca această imagine. Voi discuta această descoperire importantă în capitolul 9.*

[40] *Nu cred că este aceeaşi sferă. Este puţin prea mică, puţin prea înaltă şi nu se corelează exact cu poziţia camerei video, care era cam la aceeaşi înălţime cu capul reverendului Roth. Ba mai mult, dacă în imaginea video ar mai fi vreun alt element în afara unei sfere vii, ne-am aştepta să aibă un contur eliptic, proporţional cu unghiul din care ecranul video este văzut în imagine.*

Imagini ale sferelor luate pe cerul nopții pot mai ușor să fie false (reflexii ale unor particule de praf sau a unor picături de apă din aer) și / sau să fie identificate cu ceea ce numim „spirite ale naturii". Dacă putem presupune că majoritatea emanațiilor spirituale pe care le-am văzut până acum au o natură foarte evoluată (corespunzătoare naturii spirituale a evenimentului la care au fost fotografiate), putem să presupunem și că există un număr mare de spirite care corespund probabil animalelor, insectelor, plantelor și altor forme de viață din realitatea fizică.[41] Ne putem aștepta ca aceste „spirite ale naturii" să apară mai degrabă în aer liber decât în interior.[42] Pe fundalul unui cer întunecat, pot fi detectate chiar și emanațiile spirituale de intensitate foarte mică – probabil mai puțin conștiente. Din nenumăratele fotografii făcute afară, în timpul nopții, prezint doar două în acest context, pentru că dr. Ledwith s-a concentrat în mod special asupra imaginilor cu sfere luate în aceste condiții, în prima parte a acestei cărți.

În timp ce scena surprinsă în Figura II-19, luată afară, în timpul nopții, sugerează prezența unor spirite foarte evoluate, corespunzătoare naturii elevate a activității de vindecare spirituală la care iau parte, Figura II-23 ar putea cuprinde un număr de spirite ale naturii. Totuși, eu sugerez

[41] *În cărțile mele* Expanding Perception (Extinderea percepției) *și* Consciousness or Entropy? (Conștiință sau entropie?), *discut mai în profunzime diferența dintre realitățile „fizică" și „spirituală".*

[42] *Termenul de spirite ale naturii și existența acestor spirite sunt elemente larg acceptate de literatura care tratează lumea spiritelor. Chiar și abordarea acestui subiect depășește cu mult scopul acestei cărți. Totuși, dacă subiectul vă interesează, vă recomand cartea* Spirit and Matter (Spirit și materie) *a medicului José Lacerda de Azevedo, care prezintă nivelurile diferite ale ființelor din lumea spiritelor în același fel în care noi descriem civilizațiile din lumea noastră fizică.*

că cel puți cele trei sfere mărite din partea de jos a Figurii II-23 sunt spirite foarte evoluate. Această sugestie este confirmată de consultantul meu clarvăzător, care a identificat aceste trei sfere ca spirite evoluate specializate. De asemenea, el a indicat faptul că trăsăturile tip mandala din partea stângă sus conțin *șase* emanații spirituale *individuale*.[43]

Figura II-21 este una din multele fotografii pe care le-am făcut, în succesiune rapidă, în fața casei unei prietene din Abadiânia, Brazilia, care este clarvăzătoare și a identificat sfera ca emanație a unui spirit a cărei prezență a „simțit-o puternic" în acea seară. Apare doar într-una din fotografiile făcute. Pata luminoasă din centrul imaginii era Luna care se ridica.

Comunicarea cu spirite

De când mi-am dat pentru prima dată seama că emanațiile spirituale apăreau în fotografiile mele, m-am întrebat dacă era posibil să ispitesc anumite spirite să-și manifeste prezența în anumite locuri în fotografia mea. Odată ce noi fotografiem emanații ale unor ființe *conștiente*, logic ar fi, deși este ciudat și neobișnuit, să presupunem că ar trebui să existe o cale de comunicare cu acele ființe în condiții simple.

Prima mea încercare a fost pur și simplu să exprim non-verbal solicitarea ca, indiferent ce ființe spirituale ar fi în jurul meu, să se poziționeze într-un loc potrivit din punct de vedere fotografic și să rămână nemișcate suficient de

[43] *Curtea în care stăteam era o zonă cu multă iarbă, având alei mărginite de tei, iar aerul era curat – fără umiditate sau praf, însă plouase nu cu mult timp în urmă, ceea ce a eliminat complet posibilitatea prafului în suspensie. (A se vedea secțiunea „Cum să ne adresăm scepticilor" din Capitolul 9, pentru o discuție despre importanța acestor factori).*

mult timp pentru a fi fotografiate fără neclarități. În timp ce este imposibil să dovedim *în mod obiectiv* ori să cuantificăm rezultatul unui asemenea experiment, eu pot să afirm în *mod subiectiv* că, din momentul în care am început să practic această intenție, succesul meu în captarea sferelor în fotografii a crescut într-un ritm semnificativ din punct de vedere statistic. Așa cum am menționat mai devreme, de când am început să fac fotografii cu sfere, cu cinci ani în urmă, am văzut o creștere de o sută de ori a numărului de sfere autentice care apăreau în fotografiile mele – în aceleași condiții (inclusiv folosind aceeași cameră, la același tip de seminar spiritual).

În ziua de 11 iunie 2005, am avut ocazia să fac un pas în plus. Soția mea și eu participam la ceremonia de încheiere la un centru de reculegere, unde participasem la mai multe seminare spirituale timp de peste trei decenii, sub conducerea fondatorilor centrului, dr. Harry și Emilia Rathbun, un cuplu remarcabil, conducători spirituali și modele ale noastre de atâția ani. Ei decedaseră amândoi, iar centrul de reculegere fusese vândut.

Când am trecut pe lângă una din căsuțele în care stătusem de mai multe ori, am făcut fotografia din Figura II-25, prima dintr-o serie de cincizeci, pe care le-am făcut cu ocazia acelei sărbători de adio. Totuși, era ceva special în legătură cu ea. Era singura pentru care cerusem chiar spiritelor celor doi foști conducători spirituali să fie prezenți, *să se poziționeze strategic și să „rămână nemișcați" în timpul expunerii* pentru a fi clar vizibile în fotografie. Nu numai că fotografia cuprindea două sfere cu contrast clar, dar s-a dovedit a fi *singura* dintre toate fotografiile pe care le-am făcut la acel eveniment în care apăreau clar două sfere mari.

Nu am, firește, dovada *incontestabilă* că cele două sfere din imagine sunt spiritele celor doi mari învățători. Totuși,

observația se coroborează bine cu observația pe care o discut în secțiunea „Clasificarea elementelor interioare" din Capitolul 9. Examinarea arată că, destul de frecvent, aceeași ființă spirituală (sau grup de ființe) poate fi prezentă în jurul unei anumite persoane, la diferite ocazii, în special dacă persoana are înclinații spirituale. Interioarele acestor două imagini din Figura II-25 sunt diferite de ale oricăror alte emanații spirituale pe care le-am fotografiat vreodată.

Mai există încă un aspect al acestei deja extraordinare întâmplări. După ce Harry a decedat în 1989, Emilia a continuat să predea până cu o săptămână înainte de a deceda, în anul 2004 (la vârsta de nouăzeci și opt de ani). În ultimii ei doi ani, soția mea și eu am avut mai multe întâlniri cu ea, în cursul cărora am fost fericiți să discutăm și să învățăm despre înțelegerea ei plină de înțelepciune și despre așteptările ei privind *Viața* de după viață. La ultima noastră întâlnire, Emilia a fost de acord să ne trimită de dincolo un semn care să ne ajute în propria noastră înțelegere privind lumea spiritelor. Fotografia ocupă un loc de cinste printre răspunsurile pe care le-am primit până acum!

Acum, după ce am prezentat câteva din observațiile mele din interacțiunile cu emanațiile spiritelor, în capitolul următor, ne vom îndrepta atenția spre analizarea descoperirilor apărute în anii de când le fotografiez.

Capitolul 9

Să privim mai de aproape

În acest capitol, vom privi mai de aproape sferele, procesul fotografic şi câteva din lucrurile substanţiale pe care le-am descoperit. În prima parte a acestei discuţii, prezint condiţiile experimentale în care am făcut fotografiile şi care cred că trebuie să predomine pentru a ne asigura că fotografiile cuprind într-adevăr emanaţii spirituale şi nu anomalii fotografice. Apoi vom cerceta categoriile şi clasificările posibile ale emanaţiilor spirituale, aşa cum sunt sugerate de fotografiile sferelor.

Procesul fotografic

Ce se întâmplă în realitate atunci când vedem sfere în fotografiile digitale? Care sunt condiţiile în care le putem vedea şi ce concluzii putem trage din identificarea acestor condiţii?

Ştim că o condiţie principală, cel puţin pentru marea majoritate a unor astfel de imagini, pare să fie folosirea unui bliţ electronic. De asemenea, ştim că folosirea unei camere

digitale, comparativ cu o cameră convențională cu film, este *aproape* o cerință obligatorie. Există lucrări publicate care cuprind fotografii cu sfere luate cu camere convenționale,[44] însă camerele digitale sunt mult mai eficiente în privința culorilor și a contrastelor, a costului și a utilizării practice.

Camerele digitale răspund la informațiile din spectrul luminii vizibile (cu lungimi de undă între aproximativ 300 și 800 nm). Este deci logic să tragem concluzia că, atunci când folosim o cameră digitală, înregistrăm imagini ale emanațiilor spirituale predominant din acest spectru. Ba mai mult, așa cum am arătat în multe din fotografiile prezentate până acum, imensa majoritate a imaginilor emanațiilor spirituale au culoarea albă și nu răspund la întărirea culorilor. Lumina albă este compusă dintr-o multitudine de culori ale spectrului, în proporție corectă. Din aceste observații, putem ajunge la concluzia că „obiectul" acelor imagini trimite lumină în spectrul *vizibil* complet al culorilor și nu doar o anumită lungime de undă, ceea ce contrazice sugestiile că sferele sunt imagini ale fenomenelor din regiunea spectrului infraroșu. Totuși, s-ar putea ca lumea ființelor spirituale să fie foarte diversă și există atât de multe căi de a fotografia sferele încât, așa cum este adesea răspunsul potrivit în domeniul spiritual, o înțelegere de tip „fie / sau" ar trebui înlocuită cu o atitudine „amândouă / și".

Blițul emite lumină cu o temperatură „colorată" înaltă, care simulează lumina albă din timpul zilei.[45]

---

[44] *Leonore Sweet, How to Photograph the Paranormal (Cum să fotografiem fenomenele paranormale).*

[45] *Spectrul blițului conține multe culori din spectrul vizibil și emisii de intensitate maximă din zona spectrală albastră, dând o „temperatură colorată" de până la 5.600 grade Kelvin (aproximativ 3.000 de grade corespund luminii incandescente, iar 5.600 de grade luminii la amiază). În mod clar, imensa majoritate a fotonilor emiși de lumina blițului electronic au energie mai înaltă decât lumina infraroșie.*

Rolul bliţului ar putea fi dublu:

1. Ca sursă de lumină care creează o reflexie a obiectului fotografiat, astfel încât intensitatea luminii venite de la obiect să fie suficientă pentru ca acesta să fie detectat de cameră.
2. Este un mijloc drastic de reducere a timpului de expunere (de la 1/30 – 1/60 dintr-o secundă la aproximativ 1/1000 de secundă, la fotografiile cu bliţ), făcând posibilă înregistrarea obiectelor în mişcare rapidă, cu mult mai puţine neclarităţi decât ar fi rezultat la fotografierea normală.

Putem exclude faptul că emanaţiile spirituale ar avea o *masă* fizică, faţă de care să poată apărea reflexia luminoasă „normală" (adică undele electromagnetice din spectrul vizibil) sau emisia luminoasă indusă. Mecanismul *reflexiei* sau al emisiei luminoase induse nu se manifestă deci. Putem totuşi să excludem şi faptul că sferele constituie lumină (adică energie) *auto*-emisă în spectrul vizibil. Asta înseamnă că dumneavoastră şi eu ar trebui să le putem vedea şi fără bliţ, dar nu ştiu să se fi obţinut vreodată o imagine a unei sfere autentice, fără să fi fost folosit bliţul.[46] Deci este o dilemă „clară": nu avem obiecte fizice faţă de care să aibă loc reflexia „normală" şi nu avem obiecte emiţătoare de lumină, dar trebuie totuşi să ne bazăm pe rolul-cheie al bliţului în realizarea imaginii.

[46] *Chiar imaginile din Figura II-11 au fost făcute cu ajutorul bliţului – atunci intenţionam pur şi simplu „să luminez" feţele oamenilor fotografiaţi. Fotografierea cu un timp de expunere de o miime de secundă fără bliţ ar avea nevoie de lumină foarte puternică, cum ar fi în cazul zăpezii luminate de soare. Fiindcă fundalul, în asemenea condiţii, ar fi probabil în culori strălucitoare, fiinţele spirituale, dacă ar emite ele însele lumină, ar avea un contrast atât de slab faţă de fundal, încât ar fi extrem de dificil, dacă nu imposibil, să le vedem.*

Mai sunt două observații care ne-ar putea ajuta să înțelegem rolul blițului:

1. Întărirea culorilor nu permite de obicei obținerea unor imagini cu contrast mai mare (cu excepția unor ocazii relativ rare, în care vedem un răspuns coloristic clar; aceste ocazii vor fi discutate mai târziu în acest capitol). În majoritatea cazurilor pe care le-am observat, sferele sunt captate pur și simplu ca obiecte albe, indiferent de întărirea culorilor, iar în acele cazuri, noi presupunem că spectrul culorilor emise ori reflectate de acele obiecte conține o suprapunere a întregului spectru vizibil, în esență, și nu favorizează frecvențele infraroșii.[47]
2. Interiorul imaginilor emanațiilor spirituale (pe care le vom discuta în detaliu, mai târziu în acest capitol) este deosebit de „clar", dar seamănă cu interiorul imaginilor holografice și / sau conține caracteristici ale unor imagini de tip difracție / interferență.

Combinația acestor observații nu poate fi explicată printr-o analiză rațională. Ea ne sugerează existența unui mecanism *indus* de blitz care să *emită* lumină în spectru vizibil.

Dar ce induce această emisie de fotoni? Ar trebui să ne așteptăm să fie un fel de „glob energetic de plasmă", ceea ce ar explica și de ce sferele au de obicei imagini circulare. Este adevărat că spiritele sunt capabile să-și concentreze „energia" în formă fizică, în locuri fizice, după cum le place,[48]

[47] *Acest lucru are loc într-o distribuție a intensității corespunzătoare unei temperaturi a culorii de 5.000 – 6.000 de grade Kelvin.*

[48] *Există dovezi din belșug (deși anecdotice din punct de vedere științific) ale acestui fenomen. Un exemplu, apariția Fecioarei Maria, este discutat mai detaliat în capitolul 10.*

apoi este rezonabil să presupunem că este posibil ca acest „glob" de energie să poată fi stimulat de energia luminii vizibile a blițului să emită energie electromagnetică, inclusiv în spectrul luminii vizibile (adică fotoni sau „lumină").

Apariția acestor imagini ale emanațiilor spirituale într-o formă care este cumva ca o reminiscență a unei imagini defocalizate, cu contururi care seamănă cu franjurile Fresnel,[49] ar putea fi explicată ca fiind datorată formei sferice a „globurilor" plasmatice. Câmpul puternic din interiorul globurilor ar putea să influențeze schimbările de traiectorie ale luminii emise și să explice acele franjuri. Cu alte cuvinte, lumina emisă în partea mai depărtată a globului ar trebui să treacă prin interiorul globului, având de parcurs o distanță mai mare decât lumina emisă de partea mai apropiată a globului. Dacă globul însuși este alcătuit dintr-o substanță supranaturală, cum ar fi un anumit tip de plasmă magnetoelectrică, este de conceput că ar devia traiectoria sau ar produce difracția luminii fizice emise, fapt care ar explica, la rândul său, imaginea defocalizată.

O astfel de explicație este, de fapt, destul de plauzibilă. Dată fiind circumstanța incredibil de neobișnuită că noi fotografiem emanații ale spiritelor, se poate presupune că aceste ființe există într-o realitate care este superioară realității noastre, încât sunt capabile să-și concentreze energia existenței (care este echivalentă „masei" din realitatea noastră fizică) într-un asemenea mod încât undele electromagnetice

[49] *Franjurile Fresnel sunt fenomene optice de difracție. De exemplu, dacă proiectăm un fascicul de lumină asupra unei plăci cu un orificiu foarte mic și înregistrăm distribuția luminii („imaginea" orificiului) pe un mediu fotografic (sau cu o cameră digitală) în spatele plăcii, nu vom obține – cum ne putem aștepta – un disc luminos perfect, mic. În schimb, marginile discului sunt neclare și constau dintr-unul sau mai multe inele care se extind atât în interiorul imaginii luminate a orificiului, cât și în spațiul întunecat din jurul acesteia. Acestea sunt franjurile Fresnel.*

ale blițului să poată induce emisii energetice cuantice în spectrul luminii vizibile.

Totuși, sunt multe „găuri" în acest tip de explicație, care par să corespundă faptului că aveam de-a face, în ultimă instanță, cu fenomene non-fizice, deși reale.

Extrăgând din această pseudo-explicație punctele însemnate și incontestabile, trebuie să observăm că este vorba de o formă de *energie* – o energie care poate fi detectată cu mijloace fizice și poate avea o influență asupra fenomenelor fizice.

Cum să ne adresăm scepticilor

Am atins deja subiectul autenticității emanațiilor spirituale. Nu toate imaginile „fenomenelor" arată, de fapt, fenomene pe care cineva le caută ori la care se gândește la prima vedere. Este important să avem discernământ și să deosebim lucrurile adevărate de cele false.

Figura II-26 este un exemplu de fotografie cu elemente care seamănă cu sferele, dar nu sunt emanații autentice ale unor ființe spirituale. Mi-am stabilit în mod *deliberat* scopul de a demonstra cât este de ușor să „creezi" ceea ce seamănă cu o imagine uimitoare a unei mulțimi de spirite ale naturii. Fotografia a fost făcută cu același aparat Nikon Coolpix 8800, cu rezoluție înaltă, pe care l-am folosit pentru multe alte fotografii prezentate aici. Singura diferență este că am produs o pâclă fină de vapori de apă dintr-un simplu tub de spray, la 1 – 1,5 m distanță de obiectivul camerei, chiar înainte de expunere. Cum camera era reglată pentru focalizare asupra obiectelor aflate la distanță, reflexia luminii blițului în aceste picături de apă a creat imagini defocalizate ale picăturilor, care s-au dovedit că au multe trăsături ale imaginilor adevărate ale emanațiilor spirituale.

Efecte similare pot fi obținute dacă în apropierea camerei sunt particule fine de praf, așa cum se vede în Figura II-27. Această fotografie a fost făcută imediat după terminarea unei lucrări de demolare într-o încăpere pregătită pentru reamenajare. Era mult praf în aer. Aceste condiții pot apărea în situații naturale de secetă, mai ales în mediul rural, deși probabil nu de această amploare.

Sunt multe situații în care este rezonabil să presupunem că ceea ce seamănă cu sferele a fost „creat" de fapt prin reflectarea particulelor de praf împrăștiate în aer. Efectul este cel mai răspândit în imaginile înregistrate afară, în timpul nopții, deoarece fundalul întunecat întărește contrastul acestor efecte false – împreună cu contrastul imaginilor adevăratelor emanații spirituale, care sunt și ele mult mai ușor fotografiate pe un fundal întunecat. Este deci foarte important să procedăm cu discernământ atunci când interpretăm imaginile sferelor luate afară, în timpul nopții.

Am ales imaginea din Figura II-27 dintr-un număr de fotografii făcute la acea ocazie, pentru că și ea conține un exemplu de imagine a unei (foarte probabil) emanații spirituale autentice, care „rătăcea" printre sute de „sfere / particule de praf". Pentru a ajunge la această concluzie, am mărit secțiunea marcată în Figura II-27 (redată într-un cadru inserat mai jos), iar apoi i-am mărit contrastul culorilor (în dreapta jos). Zona mărită conține o sferă ce pare să fie în mișcare, ceea ce este de obicei un indicator al autenticității ca imagine a unei emanații spirituale. După cum puteți vedea, acest element este mult mai strălucitor decât toate celelalte elemente, care par să nu fie altceva decât reflexii în lumina blițului ale particulelor de praf suspendate în aerul din apropierea obiectivului camerei. Mai mult, acest element răspunde în mod diferit la întărirea culorilor, culoarea ei rămânând în esență albă, în timp ce toate celelalte trăsături

asemănătoare sferelor (false) şi-au schimbat culorile. Atunci când procedăm la întărirea culorilor în fotografii făcute unor sfere artificiale generate de picături de apă (Figura II-26), se poate obţine mai uşor o schimbare de culoare, iar schimbarea culorii este aceeaşi în fiecare picătură de apă.

În timp ce trăsăturile asemănătoare sferelor care au culori diferite după întărirea culorilor nu pot fi *categoric* considerate imagini autentice ale emanaţiilor spirituale doar pe baza comportamentului lor „coloristic", *diferenţa* de comportament la întărirea culorilor doar al acelui element dintre multe altele, în exact acelaşi mediu, sugerează că este probabil de natură diferită. Deşi nu putem fi complet siguri – în parte şi fiindcă apariţia elementului ca fiind în mişcare nu este la fel de clară cum ar fi trebuit să apară în imaginile „normale", cu trăsături ale emanaţiilor spirituale în mişcare (de exemplu, Figura II-10) – comportamentul diferenţelor de culoare arată că este autentică.

Figura II-28 redă o scenă de stradă în timpul nopţii, tipică pentru condiţiile unei ţări din lumea a treia. Am făcut fotografia dintr-un automobil care se deplasa încet, cu ferestrele larg deschise, cu camera în afara maşinii, în aer fiind destul de mult praf, datorită multelor vehicule care se deplasau pe un drum extrem de plin de praf. De fapt, mă aşteptam să văd multe efecte de reflectare de tip sferă (adică sfere „false") şi am făcut fotografia chiar cu scopul de a demonstra acest lucru. În realitate, erau sute de imagini sferice în imagine, atât de multe încât întreaga imagine părea plină de praf. În partea de jos a imaginii, redau o secţiune mărită şi cu contrastul uşor mărit, dintr-o zonă din jurul bicicletei.

Este ceva tipic multor asemenea fotografii făcute în zone din mediul rural, în timpul nopţii, şi ea subliniază faptul că ar trebui să analizăm cu multă precauţie trăsăturile sferice din fotografiile făcute în astfel de condiţii, pentru a ne asigura că

imaginile particulelor de praf nu sunt interpretate ca imagini ale emanațiilor spirituale. Această situație apare mult mai frecvent decât ne-am putea gândi. Eu am primit numeroase fotografii de această natură discutabilă, de la oameni care știau că sunt interesat de sfere. Multe dintre ele erau imagini de noapte, luate în medii rurale pline de praf și ceea ce păreau să fie o multitudine de imagini ale emanațiilor spirituale nu erau, cel mai probabil, nimic altceva decât reflexii ale unor particule de praf.

Pentru deosebirea sferelor adevărate de acele false e nevoie de timp, de practică și de precauție. Cu cât fotografiați mai multe sfere, cu atât veți fi mai capabili să faceți distincția între elementele asemănătoare sferelor și sferele reale. Vă sugerez un experiment cu întărirea culorilor și a contrastului, pentru a vedea dacă anumite imagini care seamănă sferelor acționează diferit de altele în aceste condiții. Mai exact, sferele false răspund mai bine la întărirea culorilor decât sferele autentice. În secțiunea următoare, descriu unii indicatori suplimentari de autenticitate.

Scepticii susțin adesea că, deoarece nu se poate face *întotdeauna* deosebirea între sferele autentice și fenomenele simple de reflexie, putem ajunge doar la concluzia că nicio imagine a sferelor nu poate fi o fotografie autentică a unei emanații spirituale. Așa cum observa Leonore Sweet, un asemenea raționament ar fi la fel de greșit ca sugestia că, deoarece avem în circulație un anumit număr de bancnote false de douăzeci de dolari, bancnota de douăzeci de dolari din portmoneul nostru nu are nicio valoare. Falsul și realul coexistă.

Indicatori generali de autenticitate

Efectele false pot fi în esență eliminate dacă sunt întâlnite una sau mai multe dintre următoarele condiții:

- *Un obiect este poziționat între cameră și sfera observată.* Este cea mai puternică dovadă de autenticitate, fiindcă – în sine și prin sine – înlătură virtual toate argumentele care pot fi invocate de sceptici. Particulele de praf sau picăturile de apă trebuie să fie la câțiva centimetri de obiectivul camerei pentru a crea imagini „false" asemănătoare sferelor; dacă imaginea sferei este demonstrabil la o distanță mai mare (mai mare de 30 cm) de cameră, putem considera că imaginea este autentică. Am nenumărate imagini ale emanațiilor spirituale care intră în această categorie de autenticitate și puteți vedea exemple clare în figurile II-7, II-20 și II-29.[50]
- *O sferă este fotografiată în mișcare rapidă* (cum se vede în figurile II-2, II-10, II-27 și II-30), în care viteza calculată este de cel puțin câteva sute de km pe oră. Este mult mai rapid decât ne-am putea închipui că se mișcă orice particulă fizică de praf sau picătură de apă, chiar dacă luăm în calcul viteza unghiului crescut, aplicabilă dacă particula sau picătura ar fi aproape de obiectivul camerei. Picătura de apă din figura II-26 pare să aibă cea mai mare viteză pe care o astfel de picătură ar putea să o atingă în mediul atmosferic și totuși nicio particulă nu prezintă neclarități într-o singură direcție, așa cum ne-am aștepta dacă fotografiem un obiect în mișcare rapidă.
- *Aceeași sferă apare în imagini succesive,* adică s-a mutat între expuneri dintr-un loc în altul, schimbându-și dimensiunile și orientarea. Și aceasta este o dovadă

[50] *Fotografia din Figura II-27 a fost făcută la un seminar condus de reverendul Ron Roth, care este așezat în prim plan. Apar două sfere, una localizată în spatele draperiei altarului și cealaltă în spatele suportului de steag. Sferele marcate sunt mărite în detaliile din partea de jos a Figurii II-29.*

sigură de autenticitate. Putem vedea exemple de acest fel în figurile II-4 şi II-9.

- *Mai multe fotografii ale aceleiaşi scene sunt făcute într-un interval scurt de timp*, iar una din fotografii cuprinde sfere, în timp ce altele nu, sau cuprind sfere în diferite locuri, la întâmplare. Virtual, toate fotografiile pe care le prezint au fost făcute în aceste condiţii şi am arătat în mod repetat asemenea perechi de imagini pentru a evidenţia acest lucru.[51] Dacă acest amănunt nu înlătură complet influenţa particulelor de praf sau a picăturilor de apă din imediata apropiere a obiectivului camerei, în mod sigur elimină alte argumente ale scepticilor, legate de defecţiuni ale camerei, de reflexii la deschiderea obturatorului şi altele asemănătoare.
- *Apar sfere la o intensitate foarte mare a imaginii.* Sferele de intensitate slabă sunt de obicei mai suspecte decât cele care pot fi văzute clar, fără întărire digitală a contrastului sau a culorilor. Exemple ale unor sfere cu intensităţi extraordinar de mari sunt figurile II-1, II-7, II-15, II-30, precum şi în figura II-31, unde vedem două scene fotografiate la distanţă de un minut, de la stânga la dreapta, în partea din faţă a sălii de dans. Din nou, nu am mărit niciuna din aceste fotografii. Sferele sunt atât de strălucitoare, încât chiar acest fapt este o dovadă de autenticitate.
- *Imagini stereo perechi redau aceeaşi sferă.* Ne putem aştepta ca imaginile aceleiaşi scene, în exact acelaşi timp, cu două camere distanţate lateral la câţiva cm, să surprindă poziţia unei sfere în ambele imagini. Astfel de experimente constituie subiectul secţiunii

[51] *A se vedea şi figura II-31. Cele două fotografii au fost făcute la distanţă de un minut. Sfere foarte strălucitoare apar în locuri diferite.*

următoare. Ele ne dau noi sugestii privind natura fizică a emanațiilor spirituale.

- *Localizări extraordinare ale unei sfere.* Dacă o sferă apare într-un anumit loc care poate fi identificat ca într-adevăr extraordinar, o asemenea imagine reprezintă cel mai probabil o sferă autentică. În multe ocazii, am obținut imagini ale sferelor în locuri deosebite, cum putem vedea în figurile II-12, II-13 și II-24.

Fotografierea stereo a emanațiilor spirituale

Atunci când vedem o scenă, putem determina de obicei fără dificultate dacă un obiect se află în fața sau în spatele altui obiect. Firește, un motiv pentru care putem face acest lucru este că intelectul și experiența ne spun că, dacă un obiect pare mai mic decât altul despre care știm că are aceleași dimensiuni, înseamnă că trebuie să fie ceva mai departe. Celălalt motiv pentru care putem deosebi obiectele apropriate de cele depărtate este că noi vedem *stereografic*, lucru facilitat de faptul că cei doi ochi sunt depărtați spațial unul de celălalt.

Acest principiu vizual stereo poate fi folosit în fotografiere, dacă montăm două camere una lângă alta și le îndreptăm exact asupra aceleiași scene. Fiecare cameră face câte o fotografie, iar cele două fotografii, dacă sunt luate în același timp, sunt identice în esență, cu singura excepție că una este luată dintr-un unghi puțin diferit față de cealaltă. Acestea sunt imagini stereo. Dacă privim ambele fotografii astfel încât ochiul stâng să vadă imaginea din stânga și ochiul drept imaginea din dreapta, suprapunând ambele imagini într-una singură, obținem în esență același efect stereo ca atunci când am privi direct scena cu ambii ochi. De obicei, un dispozitiv denumit „stereo viewer" (în românește „ochelari stereo", n. trad.) este folosit pentru a facilita suprapunerea celor două imagini.

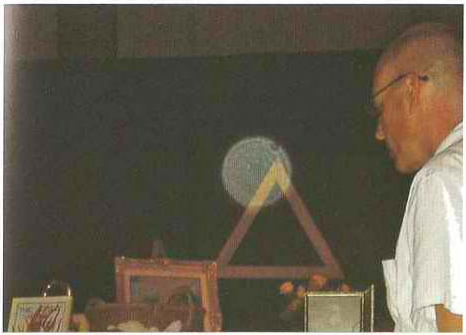

(a)

(b)

Figura II-1: Fotografii digitale, cu blițul, făcute la seminarul de vindecare dirijat de spirite, cu Ron Roth, la 26 septembrie 2004, la interval de un minut.

Unii oameni sunt capabili să-şi „forţeze" ochii astfel încât reuşesc să vadă fără ochelari stereo. Vedeţi exemplul din figura II-32, unde apar fotografii făcute la aşezământul spiritual al lui Ron Roth, la începutul lunii aprilie 2006. Dacă ne apropiem de imagine, la distanţa normală pentru citit şi ne forţăm ochii puţin pentru a cuprinde ambele imagini în centru, într-una singură (fără să acordăm atenţie imaginii unice pe care încă o observăm în fiecare parte), vom observa că persoana este aşezată la o anumită distanţă în spatele celor două plante.

Atunci, ar trebui să fie posibil să obţinem imagini stereo ale sferelor cu aceeaşi metodă. Am stabilit deja că cea mai importantă cerinţă pentru fotografierea sferelor este folosirea unui bliţ. De asemenea, am stabilit deja că sferele se deplasează extrem de rapid. Ar fi aşadar esenţial ca cele două imagini să fie luate *exact* în acelaşi timp.

Pentru a realiza acest lucru, am pregătit un experiment în care expunerile celor două camere să fie făcute cu unul şi acelaşi bliţ. Pentru a folosi bliţul camerei A, bliţul camerei B trebuie să fie dezactivat, iar obturatorul acesteia trebuie să fie deschis exact în momentul în care bliţul camerei A este în faza maximă. Atunci şi numai atunci, ambele imagini ar fi expuse cu ajutorul unui *singur* bliţ şi ar avea momente de expunere identice. Acest lucru cere o sincronizare perfectă a obturatoarelor celor două camere, ceea ce nu este uşor de realizat.

Pentru a evita dificultăţile de sincronizare, am reglat camera B la un timp de expunere relativ lung şi am eliberat manual cele două obturatoare astfel încât, prin încercare şi eroare, să realizăm sincronizarea. După unele testări, am reuşit să stabilesc o reglare a timpului de expunere a camerei B la ¼ dintr-o secundă, obţinând o „rată de succes" de peste 50%, adică în mai mult de jumătate din toate încercările de

fotografiere făcute astfel, expunerile erau într-adevăr sincronizate cu lumina blițului.

În asemenea condiții experimentale, totuși, încăperea în care se fac fotografiile trebuie să fie relativ întunecată, încât camera B să nu-și supraexpună imaginea, ca urmare a timpului de expunere lung, iar sferele, dacă există vreuna, să apară cu contrast suficient în ambele camere.

În partea de sus a celor două imagini din figura II-32, sincronizarea a fost posibilă. Fotografia din dreapta a fost făcută cu camera A și cu blițul ei încorporat.[52] Imaginea din dreapta a fost luată cu camera B, cu un timp de expunere de ¼ dintr-o secundă și cu blițul inactivat.[53] Culorile dominante în imagine arată clar că temperaturile joase ale culorilor luminii incandescente din încăpere au avut un impact major asupra imaginii și că cerința unei încăperi întunecate a fost îndeplinită doar marginal.

Cu toate acestea, imaginile stereo obținute în acest experiment au dezvăluit rezultate interesante: ambele fotografii conțineau sfere, dar nu erau în aceeași poziție și nici nu aveau aceleași dimensiuni! Rezultatul este demonstrat în cele două imagini de jos din figura II-32, care măresc detalii ale imaginilor de sus. Mai exact, imaginea din stânga cuprinde o sferă mică, situată direct deasupra unei ramuri a plantei, în timp ce imaginea din dreapta cuprinde două sfere situate în dreapta și în stânga acelei ramuri – în mod clar nu e vorba de aceleași sfere.

De ce nu vedem aceleași sfere în cele două părți ale imaginii stereo? În definitiv, am îndeplinit condițiile ca cele două părți ale imaginii să fie luate cu același bliț și au mai

[52] *Camera A a fost Nikon Coolpix 8800, cu rezoluție de 8 megapixeli, cu bliț incorporat, în modul de fotografiere obișnuit cu bliț.*

[53] *Camera B a fost Pentax Optio 330, cu rezoluție de 3,3 megapixeli.*

fost îndeplinite şi alte condiţii pentru ca sferele să poată apărea în fiecare din cele două părţi ale imaginii!

Pentru a investiga în continuare aceste rezultate neaşteptate, care au fost reproduse de nenumărate ori în fotografiile stereo făcute în acel aşezământ spiritual, am făcut fotografii stereo suplimentare, de această dată cu noi constrângeri:

- Au fost făcute într-o încăpere foarte întunecată, în aşa fel încât camera B să nu poată înregistra nimic dacă nu este sincronizată cu lumina bliţului.
- Am menţinut o intenţie puternică de a invita fiinţele spirituale să-şi manifeste emanaţiile şi să coopereze la experiment.

Rezultatul se vede în figura II-33. De această dată, în partea stângă a imaginii stereo sunt vizibile clar trei sfere, iar în partea dreaptă nu este vizibilă nicio sferă! La acest experiment, camerele şi bliţul care au realizat imaginile sferelor au fost inversate. În figura II-32, am folosit o cameră Nikon, cu înaltă rezoluţie, cu care am surprins sferele, iar în figura II-33, am folosit o cameră Pentax, cu rezoluţie mai slabă, care subliniază faptul că noi nu „vânăm" obţinerea unui efect cu ajutorul camerei.

Ce se petrece *în realitate*? Experimentele şi observaţiile suplimentare ne-au îndreptat către anumite sugestii captivante şi ne-au ajutat să înţelegem acest efect. Înainte de a trece la prezentarea în detaliu a acestor lucruri, este necesar să explic alte descoperiri pe care le-am folosit ca informaţii, când mi-am formulat concluziile. În secţiunea „Intenţionalitate şi direcţionare" din capitolul următor, vom relua problema fotografiei stereo – cu alte elemente-cheie.

Imagini ale concentrărilor de câmpuri energetice subtile

În cursul studierii sferelor, am fotografiat unele emanaţii spirituale care sunt evident diferite de majoritatea sferelor pe care le-am observat. Acestea sunt diferite prin faptul că răspund pozitiv la întărirea digitală a culorilor şi / sau au forme ori structuri interioare foarte diferite. De fapt, în numeroase ocazii, au fost văzute şi raportate de oameni din întreaga lume fenomene luminoase cu diferite forme şi caracteristici şi ar fi o mare îndrăzneală chiar şi încercarea de a aborda acest subiect general în această secţiune a cărţii. Totuşi, două fenomene luminoase deosebite, care nu includ sfere, au fost observate în mod constant în fotografii sau în conexiune cu fotografiile care conţin sfere autentice şi ar trebui menţionate din acest motiv.

Figura II-35 redă imaginile întărite coloristic a două fotografii prezentate în figura II-1. Mai întâi să ne îndreptăm atenţia asupra sferelor.

Amândouă fotografiile au fost supuse aceluiaşi proces de întărire a culorilor. În imaginea de sus, sfera şi-a schimbat culoarea către albastru-verde (cu alte cuvinte, a răspuns la întărirea culorilor), dar în imaginea de jos, a rămas albă. Acest lucru poate să indice o identitate diferită sau o clasă diferită a emanaţiilor spirituale fotografiate în aceste două imagini, ori poate indica abilitatea fiinţei spirituale de a-şi schimba înfăţişarea într-o fotografie, aşa cum doreşte. În timp ce niciuna din aceste sugestii nu este ştiinţifică, a doua pare mai puţin ştiinţifică decât prima, dar atunci trebuie să recunoaştem că avem de-a face cu fenomene care sunt în afara domeniului întâmplărilor naturale „normale".

Un fenomen interesant poate fi observat în jurul corpului persoanei şi în jurul triunghiului, precum şi la periferia

imaginii ființei spirituale din fotografia de sus. Apare ca și cum ar fi emis un spectru energetic ce se pierde pe măsură ce crește distanța față de persoană sau față de obiect. De asemenea, observăm că există o schimbare de culoare de la elementele cu mai multă energie la cele cu mai puțină energie (de la albastru la verde, în acest caz) pe măsură ce crește distanța. Aceste două observații sunt caracteristice câmpurilor energetice asemănătoare celor descrise de oamenii care văd aurele. Din nou, din moment ce astfel de câmpuri nu par să emită lumină în spectrul vizibil – altfel oricine ar putea să le vadă – putem presupune că natura acestor câmpuri face ca lumina blițului să fie folosită pentru a induce în interiorul lor schimbări ale stării energetice cuantice, cu emisia asociată de fotoni în spectrul luminii vizibile. Singura diferență ar fi că, în acest caz, lipsesc anumite porțiuni din spectrul luminii emise, ceea ce ar provoca sensibilitatea coloristică.

Figura II-34 prezintă imaginea unui fenomen luminos care, la prima vedere, seamănă foarte mult cu o sferă autentică, prin aceea că este rotund, are aproximativ dimensiunile cu care ne-am obișnuit să identificăm sferele și are strălucirea unei sfere. Cu toate acestea, la o examinare mai atentă, putem vedea că interiorul acestui element este substanțial diferit de al oricăror alte sfere discutate până acum. Există distribuții de intensitate puternice, asimetrice, în interiorul acestei pete asemănătoare sferei. Un fenomen similar apare în fotografia din figura II-30, aproape de capul persoanei din dreapta. Ar trebui să observăm că aceleași fotografii (neprezentate în figura II-34) mai cuprind și o sferă „convențională", într-un loc diferit.

Cum a fost realizată această fotografie? Persoana din fotografie este intuitivă, clarvăzătoare și pe deplin conștientă că este capabilă să producă o concentrare a câmpului de energie subtilă din afara corpului său, la comandă. Ca

dovadă a acestei afirmații, bărbatul a concentrat un câmp intens de energie a gândului în jurul capului său și atunci când a simțit că a reușit, a cerut să fie făcută o fotografie. Rezultatul se vede în figura II-34.

Această dovadă a proiectării de către un om a energiei tangibile într-o poziție din afara corpului ne-ar putea ajuta să înțelegem procesele fizice profunde ale experimentelor și cercetărilor de condiționare a spațiului prin intenția imprimată asupra aparatelor electrice (IIEDs), făcute de W. A. Tiller și de colegii săi.[54] Aceste experimente dovedesc clar o influență măsurabilă a *intenției* persoanei asupra dispozitivelor IIED. Această influență trebuie, rațional, să fie de natură energetică, fizică, deoarece schimbările pe care le-a observat pot fi explicate doar pe baza unei influențe *energetice* asupra experimentului.

Aceste condiții care au dus la apariția sferelor din figurile II-30 și II-34 ne arată că acest raționament este corect. Sunt elemente *energetice*, altfel nu ar putea fi înregistrate de cameră, și sunt consecința *intenției* subiectului uman. Dacă un om este capabil să-și proiecteze intenția energetică într-un anumit punct din apropierea capului său, trebuie să presupunem că poate proiecta energia asupra oricărui alt punct din spațiu, la alegerea sa.[55]

---

[54] *Unul din experimentele celebre ale Profesorului Tiller, pentru a dovedi influența intenției umane asupra rezultatului unor simple experiențe de fizică, datează din anii 1990 (a se vedea bibliografia). El a testat dacă oamenii ar putea influența ritmul de funcționare a unui dispozitiv de măsurare a debitului gazelor, punând mâinile aproape de aparat, dar fără să-l atingă. Dacă intenționa să mărească ritmul, avea loc o creștere. Imediat ce participanții erau distrași, de exemplu prin concentrarea asupra unei simple probleme de matematică, ritmul revenea la zero. Aceste experimente au fost realizate cu multe persoane diferite și într-o mare diversitate de situații, iar faptul că intenția oamenilor poate influența rezultatul a fost demonstrată în mod ireproșabil.*

[55] *Numeroasele cazuri de vindecare la distanță pot deci, în principiu, să fie explicate pe baza unei proiectări a intenției.*

În multe cazuri, mărirea fotografiilor cu sfere dezvăluie o structură interioară care pare a fi unică pentru un anumit spirit. Chiar dacă mai mulți clarvăzători au identificat și chiar au aflat numele individual al spiritelor reprezentate în aceste imagini, mă voi abține să intru în detalii. Am două motive: în primul rând, eu personal nu am capacitatea paranormală pe care o au acești oameni – cu toate că îi cunosc și îi stimez mult – și nu doresc să mă bazez pe informații neverificate într-o problemă atât de importantă, deși am multă încredere în ei. În al doilea rând și chiar mai important, dat fiind că noi vedem *emanații* ale unor ființe spirituale mai degrabă decât ființele în *integralitatea* lor, aceste emanații pot foarte bine să aibă anumite aspecte „vibraționale" ale ființelor de la care provin – și acestea pot fi preluate de clarvăzători. Ele vor avea mai puțin probabil trăsături *optice, vizuale,* prin care pot fi identificate.

Totuși, din acest studiu a devenit evident pentru mine că trăsăturile interioare ale sferelor indică prezența mai multor tipuri de emanații spirituale în imagini. Nu voi încerca să speculez dacă aceste tipuri reprezintă clase, categorii ori niveluri ierarhice.

Găsesc însă că merită observat că, în anumite ocazii sau în prezența anumitor persoane, tind să apară aceleași tipuri de emanații spirituale. Spiritele care au apărut la 26 septembrie 2004, în două locuri diferite (deasupra triunghiului și în interiorul lui, în figurile II-1 și II-3) erau entități diferite, fiindcă aveau trăsături substanțial diferite. Le-am etichetat „Tip A" și „Tip B".

Așa cum am menționat mai devreme, Tipul A de spirite, văzut în figura II-1b, se detașează dintre toate imaginile spiritelor pe care le-am fotografiat vreodată ca fiind extrem

de strălucitoare şi în esenţă nemodificate la întărirea culorilor şi / sau contrastului. Nu e vorba de o simplă lumină de bliţ. Este vorba de structura interioară a imaginii – o structură clar identificată de cei doi clarvăzători menţionaţi anterior drept o fiinţă spirituală foarte elevată. Probele fizice arată că imaginea acestei fiinţe spirituale constă probabil dintr-o gamă completă de lungimi de undă ale culorilor din spectrul vizibil; nicio culoare nu este mai accentuată decât alta – există o perfectă *armonie spectrală*.

Imaginea spirituală de Tipul B, observată în triunghiul din figura II-3, este de intensitate mai mică, deşi încă vizibilă clar, fără întărire electronică. Interiorul său pare similar celor din Tipul A, dar trăsăturile sunt mai slabe, iar segmentul mai întunecat care seamănă cu un „ochi" este rotunjit, spre deosebire de „ochiul" dreptunghiular din Tipul A. Am observat imagini ale emanaţiilor spirituale din Tipul B în numeroase ocazii. De exemplu, au fost prezente la sărbătoarea de consacrare din figura II-4.

Un număr de emanaţii spirituale au fost fotografiate în diferite ocazii, atunci când Ron Roth ţinea slujbe de vindecare / rugăciune, imaginile fiind *similare* celor din Tipul B, în aparenţă, dar suficient de diferite pentru a justifica formarea unei clase separate. Tipul C a fost observat la 30 ianuarie 2004, când Ron Roth a efectuat o şedinţă de vindecare în Abadiânia, Brazilia. În timp ce „ochiul" este similar celui observat în Tipul B, interiorul are unele trăsături lineare simetrice care nu au fost observate în alte imagini. Observaţi că există o a doua fiinţă suprapusă în colţul din stânga sus al acestei fiinţe din Tipul C, care nu a putut fi identificată.

Tipul D are forme concentrice, cu contrast relativ mare, iar „ochiul" apare mai aproape de centru, fără să aibă trăsături simetrice puternice. Acest tip de sferă a fost observat frecvent în apropierea sau chiar pe corpul lui Ron

Roth, în special atunci când face vindecări. Un exemplu tipic poate fi văzut în figura II-24.

Emanațiile spirituale fotografiate în figura II-11 au și ele un „ochi" aproape de centru, însă celelalte trăsături interioare sunt substanțial diferite de cele din tipurile de la A la D. Trăsăturile interioare sunt definite mai puțin clar și conțin mici puncte strălucitoare distribuite la întâmplare. Le-am clasificat în Tipul E și le-am inclus în lista sumară a tipurilor de imagini spirituale din figura II-36. Remarcabil pentru spiritele din Tipul E este faptul că imaginile lor au o intensitate relativ mare, mult mai mare decât a celor din tipurile B, C și D, elemente datorită cărora le putem identifica drept spirite foarte evoluate.

Am găsit și un alt tip de ființe spirituale în fotografii care nu au conotația de a fi de natură deosebit de spirituală, cum vedem în figurile de la II-7 la II-10. Aceste ființe, identificate prin tipurile F și G în figura II-36, apar de obicei la o intensitate mai joasă și au trăsături interioare destul de uniforme, nedistinctive, și nu par să aibă un „ochi". Tipul F are o formă plăcută, cu tipar interior asemănător unei mandale. A apărut la un spectacol școlar de teatru (figura II-8), în mai multe din cele câteva fotografii pe care le-am făcut. Tipul G apare într-un număr de fotografii pe care le-am făcut la o sărbătoare de seară, din timpul unui seminar al lui Ron Roth (figura II-7). Au contraste puternice la periferie, dar virtual fără trăsături interioare distinctive, deși condițiile de fotografiere erau astfel concepute încât asemenea trăsături să fie înregistrate, dacă existau. Fără prejudecăți și, firește, fără să mă pot baza pe fapte incontestabile, eu interpretez absența trăsăturilor interioare distinctive ca un indiciu al unui anumit tip de ființă spirituală, probabil mai puțin evoluată.

În câteva ocazii, am fotografiat sfere care au un contur exterior slab definit. Putem vedea un exemplu în cea mai

strălucitoare dintre cele două imagini spirituale din figura II-25. Este posibil ca un asemenea „efect" să poată apărea atunci când o ființă spirituală este fotografiată în timp ce își schimbă dimensiunile. Acest lucru ar explica de ce această imagine de intensitate destul de mare, care ar indica o natură evoluată a ființei spirituale fotografiate, nu are trăsături interioare; trăsăturile sunt neclare din cauza mișcării concentrice. Totuși, nu pot fi sigur în legătură cu această interpretare și am inclus-o deci în Tipul H din figura II-36. Ar trebui să observăm că cealaltă ființă care apare în figura II-25, „la comandă", așa cum am explicat în acel paragraf, nu are trăsături interioare clare ce ar putea să semene cu cele din Tipul C.

Capitolul 10

Să înțelegem ce am descoperit

Anii de când fotografiez emanații spirituale mi-au ridicat multe întrebări: Ce este ceea ce vedem? Cum se compară ceea ce vedem cu ceea ce au trăit vizionarii spirituali, cum ar fi cei care au văzut apariițiile Fecioarei Maria la Medjugorje? De ce chiar în acest moment?

În acest capitol, încerc să răspund la unele din aceste întrebări și ofer o anumită înțelegere a descoperirilor mele. De asemenea, discut ce am învățat din fotografierea spiritelor întunecate.

Comparație cu apariițiile de la Medjugorje

La începutul anilor 1980 (mai ales din 1981 până în 1984), apariițiile Fecioarei Maria în satul Medjugorje (aflat pe atunci în Iugoslavia) s-au bucurat de atenție în întreaga lume. Vreo patruzeci de copii și de tineri, cu vârste cuprinse între zece și douăzeci de ani, au văzut aceste apariții în

decursul mai multor ani, de obicei o dată pe zi, cu o durată medie de circa un minut. Peste o mie de apariții au fost numărate până în anul 1984.

Aceste apariții, „se spune" că au fost văzute de vizionari sub forma înfățișării „reale" a Fecioarei Maria și prin implicarea senzorială „reală" într-o formă aproape similară *conversațiilor*, opusă *imaginilor* care ar fi putut fi imprimate în mințile lor de o altă dimensiune.[56] Oamenii care au văzut aparițiile au pus întrebări și au primit răspunsuri; ei declarau în mod credibil că „au văzut-o" și „au auzit-o" pe Fecioara Maria. Dar în timp ce valorile undelor cerebrale confirmau existența unei activități cerebrale așteptate și normale în cursul conversațiilor, s-a stabilit științific faptul că organele senzoriale fizice, auditive și vizuale, ale vizionarilor, nu au fost implicate. Alți oameni din jurul lor, inclusiv oamenii de știință care i-au testat îndelung pe copii în timpul mai multor apariții, nu au auzit, nici nu au văzut că se întâmpla ceva.

Experiențele acestor copii au fost considerate atât de extraordinare, încât au fost făcute numeroase studii pentru a confirma autenticitatea lor și pentru a înlătura posibilitatea să fi fost halucinații sau afirmații greșite în mod premeditat. Se poate susține că cel mai irezistibil raport științific privind aceste studii a fost publicat, în 1985, de René Laurentin și Henri Joyeux (a se vedea bibliografia). Diferitele studii științifice au inclus electrocardiograme, măsurarea undelor cerebrale, testarea organelor senzoriale auditive și vizuale, măsurarea tensiunii sanguine și testări psihologice extinse ale vizionarilor care au fost martorii aparițiilor.

[56] *Am folosit expresia „se spune", deoarece nu există o dovadă științifică a autenticității acestor apariții. Totuși, folosesc ghilimelele pentru a arăta că, după ce am studiat cercetările extensive realizate și publicate privind acest subiect, simt că autenticitatea este o concluzie obligatorie.*

O concluzie majoră din aceste studii este că aparițiile au fost percepute drept contacte cu un reprezentant al *realității eterne*.[57] Autorii au ajuns la concluzia că anumite persoane au primit harul de a fi obiectul acestor contacte și că forma concretă a contactelor a ocolit facultățile vizuale / auditive / tactile ale vizionarilor, adresându-se direct minților acestora. S-a ajuns la toate aceste concluzii pe baza rezultatelor obținute la testele științifice. Testele psihologice au confirmat că subiecții erau sănătoși, reprezentau un spectru larg de caractere și de mentalități, iar halucinația sau orice alt fel de „joc necinstit" au putut fi excluse.

Ei cred că aparițiile erau ale unei ființe (în acest caz, Fecioara Maria) din realitatea eternă. Ei sugerau că mijloacele sau metodele disponibile ale realității eterne sunt cu mult mai mari decât mijloacele din realitatea fizică și, prin urmare, că este posibil „cu ușurință" ca aceste ființe din realitatea eternă să conceapă un mecanism de comunicare cu oamenii, care să ajungă chiar până în miezul percepției umane.[58]

Să privim dincolo de Medjugorje

De asemenea, Laurentin și Joyeux au formulat ipoteza că aparițiile trebuie să aibă un anumit scop care depășește probabil simpla intenție de a stabili contacte directe cu acești oameni. Totuși, ei nu au prezentat în detaliu această noțiune. Noi lansăm acum ipoteza că scopul ar putea fi stabilirea și întărirea credinței în rândurile rasei umane în ansamblu, care se manifestă critic și fără credință. În ciuda dovezilor

[57] *Folosirea termenului de* realitate eternă *de către Laurentin și Joyeux este complet congruentă cu ceea ce alții și eu am numit* realitate spirituală *sau* divină.

[58] *Această concluzie este pe deplin congruentă cu propriile mele concluzii privind acest subiect, pe care le-am prezentat în cărțile mele* Consciousness or Entropy? (Conștiință sau entropie?) *și* Expanding Perception (Extinderea Percepției).

covârşitoare – cu toate că, în ochii criticilor, sunt toate considerate anecdotice – că lumea spirituală este reală, o parte dominantă a omenirii acţionează ca şi cum nu ar exista, iar această acţiune greşit călăuzită a dus lumea în pragul autodistrugerii. Acceptarea realităţii spirituale va primi un sprijin puternic, poate sprijinul care va ajuta omenirea să depăşească situaţia actuală, când va deveni credibilă în ochii comunităţii ştiinţifice.[59]

Dacă aceasta a fost intenţia primară a apariţiilor, din nefericire ea nu a avut succes ori a avut doar un succes parţial. Evenimentele măreţe de la Medjugorje nu au fost niciodată popularizate în aşa măsură încât să devină cunoscute şi acceptate de marele public. Au rămas mai degrabă „un fenomen spiritual interesant", de care au devenit conştienţi un număr relativ mic de oameni de-a lungul anilor. Ba mai mult, influenţa scepticilor a rămas atât de puternică încât, în ciuda irezistibilelor rapoarte scrise despre apariţii, imaginea generală – acum din păcate devenită istorică – a acestor evenimente este că ar trebui socotite halucinaţii sau alte aberaţii. Iar acum, după circa douăzeci de ani, este foarte greu de găsit până şi un exemplar din excelenta carte a lui Laurentin şi Joyeux.

Mulţi oameni şi probabil cei mai mulţi din cei care au citit această carte includ în sistemul lor de convingeri noţiunea că există o realitate spirituală şi că realitatea noastră fizică este doar un fel de extensie a acesteia. Aceşti oameni îşi văd viaţile în contextul acestei realităţi mai ample, iar această

[59] *Un sprijin va veni fără îndoială şi dintr-o diversitate de alte mecanisme, inclusiv mişcările de „trezire" la nivelul lumii întregi, cum ar fi „Oneness Movement" (Mişcarea Unicităţii), care a fost iniţiată în sudul Indiei acum un deceniu (cu Sri Bhagwan şi Sri Amma) şi care acum câştigă teren pe toate continentele. Dar aceste mişcări spirituale nu vor atinge probabil, sau doar cu multă îndărătnicie, comunităţile orientate ştiinţific. Deci ambele abordări sunt necesare în mod clar.*

perspectivă le dă un sens al misiunii, al rostului lor în această viață.

Ipoteza mea este că ființele spirituale foarte evoluate din realitatea spirituală văd că omenirea are nevoie urgentă să-și descopere misiunea sau rostul și au conceput apariții fenomenale, cum sunt cele de la Medjugorje, pentru a ajuta omenirea în acest epocal salt în conștiință. Aparițiile de la Medjugorje au putut să aibă loc, însă noi, la nivel colectiv, suntem prea uluiți – sau prea fermecați de înțelegerea noastră greșită a „științei" – pentru a le accepta. Nu a fost suficient „realism" în aceste fenomene. Aparițiile au fost o experiență *primară* doar pentru un număr foarte mic de oameni. Pentru toți ceilalți, a fost vorba de o experiență de natură *secundară*, nefiind mai mult decât zvonuri. Nu a existat o probă științifică incontestabilă, o imagine, un element, care să poată fi introdus în *Analele Fizicii* ca dovadă științifică.

În această privință, ar trebui menționată o observație semnificativă la ultima apariție care a avut loc la Medjugorje. Toți cei cinci vizionari care au văzut apariția independent au declarat oamenilor de știință care îi testau că ultimele cuvinte ale Fecioarei Maria au fost „nu vor mai fi aparații ale Maicii Domnului pe acest Pământ" (Laurentin și Joyeux). Niciunul dintre vizionari n-a vorbit mai mult despre această afirmație, în ciuda „bombardamentului" de întrebări care le-a fost adresat. Toți au declarat că asta a fost „tot ce a spus Fecioara Maria" și le părea rău că nu au cerut mai multe clarificări.

Continuând această ipoteză, putem privi apariția fotografiilor cu emanații spirituale ca o altă încercare a lumii spiritelor, probabil una din multe altele, în această direcție. De această dată, „aparițiile" fac un pas înainte și oferă *dovezi științifice incontestabile* sub formă de fotografii. Fotografiile sunt vizibile nu doar pentru o mână de oameni, în timp ce

noi, ceilalți suntem excluși de la perceperea *directă* a ceea ce se întâmplă. Fotografiile sunt vizibile de către *oricine* – de această dată, *dovada* este disponibilă fiecărui om. Nu mai sunt necesare condiții prealabile, cum ar fi să avem capacități paranormale, extraordinare. Dovada este disponibilă fără discriminare oricui face efortul de a o privi.

Dacă ipoteza mea privind intenția spiritelor este corectă, de această dată, „ele" au mai multe șanse de succes, deoarece este datoria oamenilor de știință să studieze dovezile fizice prezentate. O altă abordare nu ar corespunde cu adevărat unui „bun" om de știință. De această dată, dovezile sunt îndreptate direct către comunitatea științifică.

Fotografiile ca emanații din altă dimensiune

În capitolul 8 am folosit o simplă metaforă pentru a descrie natura emanației. Am explicat că o sferă autentică este probabil o emanație a unei ființe spirituale, adică ceva care *decurge din esența* unei ființe spirituale, dar care, firește, nu este imaginea *integrală* a ființei spirituale. Nu este ca fotografia unei persoane, în care sunt reflectate doar trăsăturile fizice ale persoanei, nu și indicii credibile privind calitățile sale mentale, emoționale sau spirituale. În schimb, este foarte probabil că o sferă autentică este față de o ființă spirituală chiar mai puțin decât este fotografia unei persoane față de persoana fotografiată.

Ce anume reprezintă sfera din esența unei ființe spirituale, care să-i dea o semnificație? Trebuie să luăm în considerație două elemente importante:

- În primul rând, o sferă este o manifestare *fizică*. Așa cum am discutat mai devreme, trebuie să presupunem că o ființă spirituală are un mecanism de manifestare

care să poată fi detectat cu mijloace fizice. În acest caz, manifestarea poate fi detectată sub formă de lumină, adică sub forma undelor electromagnetice din spectrul vizibil.

- În al doilea rând, trebuie să presupunem că mobilitatea sferelor este complet *dirijată şi controlată* de fiinţa spirituală din care emană – aşa cum farurile automobilului sunt dirijate şi controlate de conducătorul auto.

Aceste două puncte merită discutate în continuare. Experienţa omenirii cu aceste apariţii (cele mai puternice şi mai credibile din punct de vedere ştiinţific dintre cele raportate cândva, par să fie apariţiile discutate anterior ale Fecioarei Maria de la Medjugorje) arată că, în anumite circumstanţe, spiritele au capacitatea de a se manifesta *fizic*, chiar dacă acest fapt este extrem de rar.[60] Dacă respingem o parte din ele sau chiar majoritatea apariţiilor, cu argumentul că au fost raportate după o vreme, conform criticilor, din cauza lipsei studiilor ştiinţifice care să le deosebească de halucinaţii sau de alte interpretări eronate, eu consider că cercetările privind apariţiile de la Medjugorje sunt ele însele o dovadă suficientă în acest sens.

Cel de-al doilea punct este cel mai important dintre cele două şi, în acelaşi timp, cel mai evident şi mai plauzibil. *Dacă* sfera este o emanaţie a unei fiinţe spirituale, nu trebuie să ne forţăm prea mult imaginaţia pentru a gândi că fiinţa spirituală din care emană îşi controlează deplin mobilitatea, dimensiunile, apariţia şi aşa mai departe. Este

[60] *Apariţiile de la Medjugorje nu erau de fapt de natură fizică, dar oamenii care le-au văzut („vizionarii") le-au perceput clar şi le-au prelucrat cu facultăţile lor fizice (cu minţile lor).*

deci irelevant pentru concluziile pe care le tragem în această secțiune, dacă sfera este o fotografie a ființei spirituale *înseși* sau doar o *emanație* a acesteia. Amândouă variantele ne duc la aceleași concluzii și anume că spiritele sunt:

- peste tot în jurul nostru
- foarte evoluate și inteligente
- capabile să-și schimbe dimensiunile și locul extrem de rapid.

Putem rezuma aceste concluzii într-o singură afirmație importantă: *Fotografiile emanațiilor spirituale oferă dovada – la fel de apropiată de dovezile științifice la care am ajuns privind existența realității spirituale – că prezența divină este reală.* Trebuie să adăugăm un singur lucru referitor la această afirmație: ea se adresează celor care critică și nu cred, mai degrabă decât oamenilor care au conștiință spirituală, pentru care realitatea spirituală nu este mai prejos de realitatea „reală". Adresez afirmația oamenilor care susțin punctul de vedere convențional, conform căruia *dovezile științifice* sunt *singurele* dovezi acceptabile. Dacă adoptăm acest punct de vedere, atunci tot ceea ce susțin clericii noștri din biserici, sinagogi și moschei, precum și semenii noștri cu înclinații spirituale, nu ar fi decât dovezi anecdotice. Nu ar mai rămâne nimic care să corespundă *dovezilor* standard privind existența realității spirituale.

Eu îmi mențin părerea că imensa totalitate a acestor dovezi spirituale – deși fiecare dovadă *individuală* poate fi socotită anecdotică – ar trebui să fie o dovadă mai mult decât suficientă chiar și pentru oamenii de știință „fundamentaliști".

Așa cum am menționat referitor la figura II-6, un număr mare de sfere într-o fotografie ar putea să sugereze o anumită calitate – „cu cât mai multe, cu atât mai bine". Aș dori să discutăm mai detaliat acest lucru.

Ar fi desigur logic și caracteristic pentru noi, oamenii să tragem o asemenea concluzie. Totuși, logica umană s-ar putea să nu fie potrivită atunci când e vorba de realitatea spirituală. Numărul imaginilor emanațiilor spirituale dintr-o fotografie nu ar trebui să indice altceva decât că aceste spirite *au ales să-și manifeste prezența* într-o anumită fotografie. Am putea face doar speculații cu privire la motivele sau la identitatea spiritelor implicate. Niciun eveniment nu este „bun" sau „rău", „superior" sau „inferior", dacă îl judecăm doar în funcție de numărul sferelor pe care le putem distinge în fotografiile făcute. Nici poziția acestor sfere, fotograful sau oamenii din fotografii nu ar trebui să fie argumente pentru o asemenea concluzie concretă. Ar trebui pur și simplu să presupunem că *Spiritele au ales să fie vizibile într-o anumită fotografie și, probabil, într-o anumită poziție, dintr-un anumit motiv.*

Acestea fiind spuse, doresc să mai fac câteva comentarii. Numărul fotografiilor pe care le-am făcut și care conțin emanații spirituale autentice a crescut vertiginos, probabil de peste o sută de ori, din septembrie 2004, când am început să le văd, așa cum am menționat deja. Ba mai mult, alți oameni le văd din ce în ce mai frecvent. Am primit nenumărate fotografii cu sfere de la oameni care știu că sunt interesat de acest subiect. Deși multe din ele par a fi efectele difracției / reflexiei unor particule de praf sau picături de apă, foarte multe sunt autentice, iar acest număr pare să crească rapid.

Pe baza acestor fapte, explicațiile mele anterioare sunt greu de respins: lumea spiritelor poate avea o intenție precisă în legătură cu aceste apariții, iar această intenție ar putea fi că spiritele vor ca oamenii să știe că lumea spiritelor este reală și, poate, că este foarte preocupată de direcția în care evoluează omenirea.[61]

Deși îmi dau seama că „îmi tai craca de sub picioare", eu totuși bănuiesc că diversele poziții ale emanațiilor spirituale în fotografii ar putea să sugereze același lucru. De exemplu, poziția sub coșul cu rugăciuni (figura II-12) pare să fie mai mult decât întâmplătoare. Poziționarea pe capul (figura II-20) sau pe brațul (figura II-24) vindecătorului pare să spună: „Ascultați-i pe învățătorii spirituali" și „Să fie vindecat!" Circumstanța că sferele apar adesea la evenimente autentic vesele (figura II-7) pare să sublinieze dorința lumii spiritelor ca omenirea să se bucure. Iar tendința de a apărea în apropierea copiilor (figurile II-5, II-8, II-9 și II-10) pare să ne spună că spiritele au grijă de cei care „vor moșteni Pământul!". Aceste lucruri par să aibă o legătură incontestabilă cu intenționalitatea!

Intenționalitate și direcționare

Am promis că voi reveni la subiectul fotografiilor stereo, pe care l-am atins în capitolul anterior. Ce altceva s-a întâmplat atunci când am făcut fotografia din figura II-33? Ce anume ar fi putut face ca sferele să apară doar într-una și nu în cealaltă dintre cele două imagini stereo?

[61] *A doua parte a acestei ipoteze este propria mea interpretare și se bazează pe observația că preocupările politice, sociologice și de mediu ale oamenilor cu conștiință spirituală sunt congruente cu conștiința faptului că actuala evoluție a omenirii va duce în cele din urmă la dezastrul global.*

În cursul pregătirii pentru realizarea acelor fotografii, l-am invitat pe un bun prieten, cu o percepție remarcabilă a energiilor subtile, să ne facă o vizită, mie și soției, în camera noastră de hotel, pentru un „experiment". I-am cerut să colaboreze cerând unor ființe spirituale să se manifeste într-o încercare concretă de a obține o imagine stereo a emanației lor. Prietenul a fost de acord cu acest experiment și rezultatul a fost imaginea stereo din figura II-33.

Când prietenul nostru a văzut fotografiile, el a identificat imediat una din cele două sfere mai mici ca fiind unul dintre Spiritele sale Călăuzitoare, căruia îi ceruse să apară în experiment. L-a identificat pur și simplu pe acela, deoarece „l-a simțit în acel loc atunci când a fost făcută fotografia". A mai declarat că primise o comunicare de la Spiritul său Călăuzitor că „cel mai probabil experimentul nu va duce la rezultatul așteptat de mine" și că „emanațiile spiritului vor fi vizibile într-o singură cameră, nu în amândouă".

De ce să fi fost așa? De ce *nu* a apărut într-adevăr în ambele camere? Unul și același bliț, cu o durată de numai o miime de secundă, făcea ca imaginea să fie înregistrată de ambele camere. Imaginea sferei surprinse de una din camere era autentică fără niciun fel de îndoială. Și totuși, cealaltă cameră nu a înregistrat o sferă în același loc!

Acest rezultat uimitor s-ar putea să aibă de-a face cu *direcția*. Faptul că o lumină emanată dintr-o sursă situată la câțiva centimetri de cele două camere, aflate la câțiva centimetri una de alta, avea să ajungă *doar la una*, dar nu și la cealaltă cameră, poate fi explicat numai dacă lumina era *înalt direcționată*, asemănătoare unui fascicul laser.

Dacă aceasta ar fi concluzia corectă, ea ar explica un număr de observații demne de reținut:

- Lumina *înalt direcționată* este probabil coerentă, cu alte cuvinte, frontul ei netulburat de unde este

unidirecțional, iar fotonii sunt în *aceeași fază* unii față de alții. Când lumina coerentă este transmisă printr-un câmp energetic puternic, așa cum putem presupune că s-a întâmplat în globul energetic din care a pornit, ne așteptăm să apară schimbări de fază caracteristice în fasciculele de lumină emisă, care pot provoca fenomene de interferență în planul unei imagini, în direcția în care se deplasează lumina – cum ar fi camera noastră digitală.[62] Aceste fenomene de interferență pot explica distribuțiile concentrice de intensitate de tip franjuri Fresnel, observate adeseori în imaginile sferelor.

- Aceste distribuții concentrice de intensitate ne-am aștepta să fie asemănătoare imaginilor nefocalizate, cum sunt cele care apar în cazul „sferelor false". Am avea astfel o explicație plauzibilă de ce sferele false și cele reale sunt atât de asemănătoare.
- Datorită direcționării acestor fascicule de lumină emisă, ar fi în esență imposibil să susținem că imaginile emanațiilor spirituale sunt evenimente întâmplătoare. Dacă ar fi întâmplătoare, probabilitatea ca un fascicul de lumină direcționat, asemănător unui laser, îndreptat exact asupra obiectivului camerei, la o distanță de câțiva metri, în timpul extrem de scurt în care obturatorul este deschis, ar fi într-adevăr foarte mică; de fapt, observarea unei sfere cu posibilități de coincidență atât de mici ar fi *extrem* de puțin probabilă. Prin urmare, ar trebui să presupunem că direcționarea este *intenționată*. Cu alte cuvinte, ființele spirituale trebuie să fi dorit să îndrepte fasciculele luminii

[62] *A se vedea secțiunea „Procesul fotografic" din Capitolul 9.*

lor asupra uneia dintre camere – trebuie *să fi dorit să le vedem*.[63]

- Îndreptarea unui fascicul puternic direcționat de lumină coerentă, succesiv, în obiectivele celor două camere, în intervalul scurt al luminii bliț-ului, cu o cantitate egală de lumină în fiecare cameră, încât să poată fi detectat de ambele camere – cum prevedeam că va fi rezultatul – s-ar putea să fie o sarcină prea dificilă chiar și pentru ființele spirituale puternice, din cauza condițiilor fizice experimentale limitate pe care le au la îndemână.

Mă așteptam, așadar, la ceva imposibil, iar spiritele au făcut tot posibilul, în aceste condiții, să apară într-una sau în cealaltă dintre camere (fără să conteze unde era activat bliț-ul), dar nu *simultan* în amândouă.

Concluzia că ființele spirituale *doresc* să fie vizualizate cu camerele digitale, în anumite circumstanțe alese de ele, este congruentă cu legile fizicii moderne. Noi știm acum că trăim într-un univers *participativ*. Presupunerea că un experiment fizic poate fi conceput astfel încât să avem un rezultat *definit, sigur,* nu mai este valabilă. Observatorul, persoana care conduce experimentul, devine un *participant* în experiment, iar participarea sa influențează rezultatul.

La fotografierea sferelor autentice, fotograful, prin *intenția* sa, are o *anumită* influență asupra apariției sferelor în fotografiile sale. Nu este doar o problemă de șansă dacă sferele apar sau nu în fotografii; dumneavoastră înșivă aveți

---

[63] *Un critic ar putea susține că bliț-ul poate induce o emisie secundară de lumină, care este mai degrabă îndreptată spre el (spre bliț), decât să fie izotropică. Experimentele infirmă acest argument, deoarece sferele sunt văzute și nevăzute întâmplător cu fiecare cameră, cea prevăzută cu bliț și cea care avea doar obturatorul deschis, dar bliț-ul dezactivat.*

o anumită influență asupra fenomenului. Nu este clar în ce ar putea consta această influență și cu siguranță nu e vorba de a fi „mai bun" decât oricine altcineva în orice privință – cu excepția faptului că, probabil, starea de deschidere față de apariția unor astfel de imagini poate juca un rol în alegerea de către spirit a camerei dumneavoastră și nu a altuia, pentru a-și înregistra emanația.

Energii întunecate: spirite mai puțin evoluate

Până acum, în această carte, ne-am concentrat asupra emanațiilor ființelor spirituale foarte evoluate. Cu toate acestea, s-ar putea ca nu toate spiritele să fie la fel de evoluate, ci să existe un spectru uriaș al conștiinței în realitatea spirituală. Acest spectru s-ar putea întinde de la Arhangheli la entități atât de puțin evoluate, încât să nu fie conștiente că nu mai „trăiesc" în realitatea fizică și se agață de existența pământească perenă (până când sunt, în cele din urmă, ajutate în călătoria lor către nivelurile mai înalte ale lumii spirituale). În această secțiune, vom face o foarte rapidă trecere în revistă a dovezilor fotografice privind existența ființelor spirituale mai puțin evoluate. O vom face în măsura în care se referă la și se compară cu fotografierea emanațiilor ființelor spirituale foarte evoluate.

Așa cum am menționat în introducere, un prieten mi-a dat o serie de fotografii care conțineau ceea ce a fost interpretat ca fiind „spirite întunecate". Una din aceste fotografii poate fi văzută în figura II-37. Prietenul meu și echipa lui au fost solicitați să curețe o bine-cunoscută clădire istorică din sudul Californiei de ceea ce se credea că sunt ființe spirituale legate de pământ. Fotografia prezintă trei zone întunecate care puteau fi văzute în locuri diferite în fotografiile următoare și ei au presupus că erau sfere ale unor spirite mai puțin evoluate.

Următoarele observații ne arată prin ce se deosebesc aceste sfere de cele pe care le-am prezentat până acum:

- Trăsăturile asemănătoare sferelor sunt mult mai *întunecate* decât zonele din jurul lor, spre deosebire de orice alte sfere pe care le-am observat anterior.
- Contrastul acestor trăsături în fotografiile originale era foarte slab.
- Nu există nicio reacție la întărirea culorilor, iar la întărirea electronică a contrastului, apare doar o ușoară îmbunătățire a vizibilității elementelor interioare.
- Există o anumită umă a unui inel de mare intensitate în jurul zonei întunecate, asemănător cu un inel optic (de difracție) Fresnel (a se vedea imaginea din dreapta jos, în figura II-37).
- Niciuna din fotografiile pe care le făcusem până atunci – deși toate fuseseră făcute în condiții socotite favorabile prezenței spiritelor *foarte evoluate* – nu avea asemenea trăsături.

Aceste descoperiri se încadrează în discuția noastră generală privind felul în care spiritele foarte evoluate aleg să fie văzute și care ar putea fi acest mecanism al vizibilității lor. În acest caz de vizualizare a spiritelor mai puțin evoluate, în loc să emită lumină albă vizibilă în camera digitală în care ele doreau să fie înregistrate, cum ar fi fost cazul cu spiritele luminate, spiritele întunecate s-ar părea că nu doresc în mod deliberat să fie văzute sau nu ar avea inteligența și nici mijloacele care le-ar permite să devină vizibile. Procesele fizice din spatele vizualizării petelor negre rotunde într-o cameră digitală ar sugera că aceste spirite întunecate au un câmp energetic localizat, concentrat, concentric, capabil să absoarbă și / sau să producă difracția luminii vizibile și, prin urmare, să *reducă* (mai degrabă decât să amplifice)

cantitatea de lumină preluată de cameră – explicând astfel apariţia petelor întunecate. Observaţia noastră privind inelul cu franjuri de difracţie din jurul zonei întunecate întăreşte această explicaţie.[64]

Merită să menţionăm că nu am găsit *nicio* dovadă despre asemenea sfere întunecate în niciuna din sutele de mii de fotografii care conţin emanaţii ale spiritelor evoluate („de lumină"), nici în miile de fotografii făcute în diferite ocazii generale, dar care nu conţin sfere.[65] Chiar dacă multe din aceste fotografii au un fundal întunecat, care ar îngreuna vizualizarea trăsăturilor întunecate, chiar folosind tehnici moderne de întărire a contrastului, sunt destul de multe fotografii în care vedem pereţi şi tavane având culori mai deschise decât ne-am aştepta pentru a vedea asemenea schimbări de contrast, dacă ar fi prezente. Am putea deci ajunge la concluzia că fiinţele întunecate nu se simt bine în vecinătatea fiinţelor de lumină şi pur şi simplu nu sunt prezente (ori apar doar în situaţii extrem de rare).

Ba mai mult, modul de vizualizare prin absorbţie / difracţie, în loc de emisie, nu permite luarea în considerare a direcţionării extreme pe care am observat-o în cazul emanaţilor spiritelor foarte evoluate, din moment ce lumina absorbită sau deviată prin difracţie de către spiritele întunecate este de obicei nedirecţionată. Ne-am aştepta aşadar să vedem fiinţe întunecate de acest fel în fotografii făcute cu orice cameră, de către orice fotograf şi fără influenţa conştientă a fiinţei întunecate sau a fotografului. Apariţia fotografiilor care conţin o fiinţă întunecată – deşi în general

[64] *De asemenea, observaţia susţine concluzia că, de fapt, câmpul energetic al spiritelor întunecate nu este suficient de puternic pentru a absorbi lumina fizică, ci doar pentru a-i produce o uşoară difracţie.*

[65] *Aşa cum am concluzionat în capitolul precedent, faptul că nu vedem emanaţii ale fiinţelor spirituale într-o fotografie digitală nu înseamnă că acestea nu sunt prezente.*

cu un grad de contrast foarte slab – ar trebui să fie deci *relativ* mult mai frecventă decât în cazul fotografierii ființelor inteligente de lumină. Pentru că, de fapt, acestea au fost foarte rar observate, putem trage concluzia că există *relativ* foarte puține astfel de ființe întunecate. „Norul de martori din jurul nostru" pare să fie alcătuit din ființe de lumină.

• • •

Astrofizicianul britanic Sir Fred Hoyle a prezis în anii 1950 că, după ce vom fi capabili să facem o fotografie a Pământului din spațiul cosmic, omenirea va cunoaște un salt profund în domeniul conștiinței. Această predicție a fost confirmată în mod elegant, în studiile recente de kinesiologie, de către psihiatrul dr. David R. Hawkins. Ar putea fi deci sugestia unei ipoteze similare că fotografierea sferelor de către oricine are o cameră digitală marchează începutul unui alt pas *cuantic* în evoluția conștiinței umane?

De această dată, am putea începe să ne privim nu doar ca participanți la o experiență *fizică*, ci și ca membri ai unei realități de ordin superior, care există dincolo de domeniul fizic clasic. Acest domeniu – eu îl numesc realitate spirituală – și realitatea noastră fizică sunt unul și același lucru. Dumneavoastră și eu, ca membri ai ambelor realități, suntem una cu aceste două realități.

Fotografiile cu sfere ne reamintesc în mod indiscutabil că viața înseamnă mai mult decât ar accepta un om tradițional „realist". Speranța mea este că aceste fotografii vor convinge din ce în ce mai mulți „realiști" că realitatea în care se văd ei înșiși este mult prea limitativă pentru a fi socotită „tot ce există". Norul invizibil de martori din jurul nostru a devenit vizibil și ne dezvăluie mesajul pe care îl poartă.

Postfață

Emanații spirituale și vindecare dirijată de spirite

De-a lungul acestor capitole, am prezentat multe fotografii pe care le-am făcut la evenimente de vindecare spirituală. Aș dori să adaug câteva cuvinte despre vindecarea dirijată de spirite, fiindcă studierea sferelor m-a făcut să mă întreb în mod firesc ce legătură există între vindecarea dirijată de spirite și sfere.

Noi înțelegem că arta vindecării suferințelor fizice a fost demonstrată în mod covârșitor de numeroși vindecători. Nu știm încă ce se întâmplă *în realitate* în cadrul unui eveniment de vindecare spirituală – modul în care *intenția, înțelepciunea și direcția* spirituală sunt transformate în energie fizică, aplicată asupra anumitor locuri de pe corpul pacientului, pentru ca vindecarea fizică să se manifeste.

Activitatea mea de fotografiere a emanațiilor spirituale mi-a permis să trag anumite concluzii privind mecanismele implicate în vindecarea dirijată de spirite. Aș vrea să prezint o ipoteză despre modul în care funcționează, pe baza caracteristicilor emanațiilor spirituale. Așa cum veți vedea, vindecătorii moderni care folosesc vindecarea dirijată de spirite sunt de acord cu această ipoteză.

Ce este vindecarea dirijată de spirite?

Formată din cuvinte folosite în mod obișnuit, expresia *vindecare dirijată de spirite* a fost făurită destul de recent de vindecătorul spiritual Ron Roth. În vindecarea dirijată de spirit, acțiunea de vindecare nu este dirijată de vindecător. Vindecătorul este un simplu canal prin care puterea de vindecare curge (adică este dirijată) către pacient. Sursa de

energie vindecătoare este atribuită puterii infinite intrinseci realității spirituale, iar „directorul" ultim al activității de vindecare este Sfântul Duh sau Sfintele Spirite.[66]

Există mai multe mecanisme pe baza cărora se pare că funcționează. Totuși, așa cum vom vedea, o distincție între aceste mecanisme s-ar putea dovedi arbitrară. Vindecările realizate de Ron Roth seamănă frecvent cu o „rafală" directă a puterii vindecătoare, ceea ce este în contrast cu vindecarea prin mediumitate, în care vindecătorul acționează ca un medium prin care lucrează spiritele. Această formă de vindecare dirijată de spirite este, de exemplu, practicată de vindecătorul brazilian Ioan al Domnului (João de Deus sau John of God). Acesta acționează ca medium între o ființă spirituală foarte evoluată și pacient. Ființa spirituală, oricare din cele circa treizeci de „entități" care lucrează prin Ioan al Domnului, efectuând „operații chirurgicale", pare să se încorporeze în trupul său și să răspundă efectiv de ceea ce se întâmplă. Învățăturile pe care le-am tras din studierea fotografiilor emanațiilor spirituale ne ajută să înțelegem cum ar putea aceste spirite sau entități evoluate să-și manifeste puterea de vindecare asupra corpului fizic al pacientului.

Operații chirurgicale efectuate la Casa de Dom Inácio

În Casa de Dom Inácio din Abadiânia, Brazilia, Ioan al Domnului face două feluri de operații chirurgicale dirijate de spirite: vizibile și invizibile. Operațiile invizibile au loc

[66] *Folosesc în mod deliberat forma de plural, care implică existența unei lumi a spiritelor, cu o mulțime „ierarhică" de ființe spirituale, mai degrabă decât un conglomerat cu putere imensă, dar oarecum vag, greu de descris, de energie nonfizică și conștiință cosmică, pe care o persoană crescută în tradiția culturală iudeo-creștină o asociază adesea cu „Sfântul Duh".*

mult mai frecvent decât cele vizibile, iar asistenții Casei susțin că operațiile invizibile sunt la fel de eficiente ca și cele vizibile. Ei afirmă că scopul principal al operațiilor *vizibile* este de a demonstra scepticilor că se întâmplă ceva „real". Să fii martor al unei operații vizibile, fără anestezie și cu „instrumente" din oțel care *își schimbă în mod miraculos forma fizică atunci când sunt introduse în corpul pacientului*, poate contribui mult la înlăturarea scepticismului, chiar și la cei care au cele mai mari îndoieli.

O persoană clarvăzătoare m-a încredințat că ea vede câmpul auric al pacientului supus operației, nu corpul fizic, și vede cum Ioan al Domnului lucrează asupra corpului energetic al persoanei mai degrabă decât asupra corpului fizic. Cum se manifestă operația asupra corpului non-fizic al pacientului în corpul său fizic? Cum se face că, în urma operațiilor chirurgicale vizibile și invizibile efectuate de entitățile Casei, celulele canceroase sunt înlăturate, tumorile își reduc volumul și / sau sunt încapsulate astfel încât vor intra în remisiune, diabetul se vindecă, oasele fracturate se refac rapid, erupțiile încetează, orbirea și surditatea cedează și altele asemănătoare. Ce se întâmplă de fapt aici? Rezultatele obținute de noi din studiul privind fotografierea emanațiilor spirituale poate aduce lumină asupra acestui mister.

Trăsături critice pentru vindecare ale emanațiilor spirituale

Din studiul nostru privind fotografierea sferelor, am ajuns, printre altele, la următoarele concluzii:

Spiritele au o mobilitate extrem de mare

Din figurile II-2 și II-10, am determinat că spiritul fotografiat trebuie să se fi mișcat cu o viteză de mai multe sute

de km pe oră. În timp ce s-ar putea să ni se pară mare, avem motive să presupunem că această viteză este de fapt la limita inferioară a ceea ce este posibil şi ce se întâmplă de obicei în realitatea spirituală. Vitezele *obişnuite, normale*, ale spiritelor ar putea fi de câteva ori mai mari. Motivul pentru care vedem relativ rar emanaţiile spirituale în fotografii ar putea fi *nu* că sunt rareori prezente, ci că se deplasează de obicei atât de repede, încât nu există absolut nicio cale de a le capta într-o fotografie – cu excepţia cazului în care ele *doresc* să fie fotografiate şi îşi reduc viteza.

Emanaţiile spirituale pot să-şi mărească şi să-şi micşoreze rapid dimensiunile

În figurile II-4 şi II-9, se pare că aceeaşi fiinţă spirituală şi-a mărit dimensiunile între două expuneri. Din nou, cred că acestea sunt exemple extraordinare – extraordinare prin viteza *lentă* a măririi dimensiunilor pe care le putem vedea în acele fotografii. Motivul pentru care vedem doar rareori aceeaşi fiinţă spirituală în două imagini consecutive s-ar putea să fie că aceasta de obicei îşi măreşte dimensiunile cu o viteză atât de mare, încât ar fi imposibil să fie surprinsă în fotografii consecutive.[67]

Ne putem gândi că mecanismul de mişcare al unei fiinţe spirituale se bazează de fapt pe expansiune şi pe contractare (mărire şi reducere a dimensiunilor): expansiunea la dimensiunile corespunzătoare noului loc în care intenţionează să se afle este acum inclusă în sfera sa de prezenţă, urmată de contractare, exact acel loc rămânând în sfera sa de prezenţă. Acest fenomen ar putea fi înţeles ca

[67] *De asemenea, fiindcă modul „normal" al prezenţei spiritelor este mişcarea, „oprirea" pe durata unei expuneri fotografice poate fi „de obicei" la fel de nerealistă ca situaţia unui copil în vârstă de patru ani care ar „sta cuminte" pe toată durata unei slujbe religioase dintr-o biserică.*

având loc pe distanțe vaste, chiar intergalactice – s-ar putea să nu existe limite.

Totuși, ipoteza unei explicații pentru vindecarea dirijată de spirite nu depinde de această presupunere privind *mecanismul* mobilității. Ea se bazează pe consecința logică a capacității de a extinde și de a contracta o sferă energetică: din moment ce putem presupune că energia *totală* a unei emanații spirituale rămâne aceeași în timpul unei succesiuni expansiune / contractare, indiferent de dimensiunile sau de volumul pe care se întâmplă să îl aibă, *densitatea* energiei sale se schimbă enorm prin expansiune și contractare. Cu cât dimensiunile sunt mai mici, cu atât densitatea energiei este mai mare.

Deci, este de conceput că emanațiile spirituale se pot contracta la diametre atât de mici, încât *densitatea* energiei ce poate fi atinsă, la volumul mic pe care urmează să îl ia, ar fi comparativ foarte mare. Dacă volumul se contractă la dimensiuni *extrem* de mici, cum ar cele ale celulelor sau chiar ale moleculelor sau atomilor, densitatea energiei pe care o pot atinge este enormă, plauzibil mai mare decât ar fi suficient pentru a influența profund stările obiectelor fizice – cum ar fi încetarea sau inducerea unor legături chimice, sau chiar vaporizarea unor celule întregi.

Spiritele sunt extrem de inteligente

Dacă faptul că suntem capabili să fotografiem emanațiile spirituale nu constituie o dovadă suficientă a inteligenței lor *în sine*, experiența noastră privind comunicarea cu sferele (a se vedea figura II-25) sau concluziile trase din fotografierea stereo a sferelor (figurile II-32 și II-33) ne oferă această dovadă.

Nu ar fi, de fapt, lipsit de rațiune să presupunem că inteligența spiritelor evoluate depășește cu mult inteligența

umană. Mulți învățători și conducători spirituali au susținut despre conștiință că se manifestă în realitatea spirituală, unde se deplasează cu viteze infinite și nu este supusă unui proces de degradare, ci rămâne disponibilă pentru ca, *în orice clipă*, orice ființă capabilă și dornică să se conecteze la ea să o poată face.[68]

Se presupune că spiritele evoluate au această capacitate. Am putea să o comparăm cu potențialul pe care îl avem noi, oamenii datorită Internetului, cu două diferențe foarte semnificative: accesul nostru la *informațiile* de pe Internet este limitat în funcție de viteza de acces și de capacitățile de procesare a datelor; pe Internet, putem găsi numai informații, nu și alte „produse" ale conștiinței umane, cum ar fi *sentimente, compasiune sau iubire.*[69] Din cadrul nostru fizic (uman) de referință, spiritele vor fi capabile să primească informații și cunoștințe foarte diverse, *cu viteză infinită în esență*, și vor fi capabile *să acționeze pe baza acestor informații infinit de rapid.*

Totuși, chiar în acele condiții de *capacitate* infinită, trebuie să presupunem că spiritele *nu* vor acționa *automat* și *nu* vor face, în numele nostru, ceea ce sunt capabile să facă. Trebuie să presupunem că o acțiune din partea lor trebuie să fie declanșată printr-un anumit fel de comunicare. Ele sunt enorm de inteligente și pot dobândi o mulțime de informații în fracțiuni minuscule de timp (fizic); dar nu-și vor folosi această inteligență în numele nostru *fără a fi motivate să o facă.*

---

[68] *Această învățătură este și un principiu important al Oneness University din Golden City, în sudul Indiei. De asemenea, este o învățătură-cheie a lucrărilor semnate Abraham-Hicks și Jacob-Gorman Groups.*

[69] *Acest lucru arată cât de „slabă" este comparația cu Internetul, într-adevăr, deoarece diferența dintre ceea ce este disponibil în realitatea spirituală și ceea ce putem găsi pe Internet (online) este și va rămâne imensă, în ciuda tuturor realizărilor tehnologice de vârf.*

Cu aceste trei caracteristici ale emanațiilor spirituale – mobilitatea extremă, capacitatea de a-și schimba rapid dimensiunile și inteligența – avem „temelia" pentru a formula o ipoteză privind mecanismul vindecării dirijate de spirit:

- Printr-o emanație în realitatea fizică, o ființă spirituală evoluată este capabilă să devină activă în corpul unei persoane și poate, printr-o serie de contracții până la o sferă minusculă, cu densitate energetică foarte înaltă, și apoi printr-o expansiune, să corecteze în mod selectiv o deficiență, întrerupând sau restabilind legături chimice sau chiar vaporizând celule sau grupuri întregi de celule.
- Spiritele evoluate au ori pot dobândi aproape imediat inteligența și informațiile necesare pentru a aplica această capacitate în vindecarea suferințelor fizice ale oamenilor. Această sarcină este înțeleasă ca o resursă de foarte lungă durată pentru simple intervenții energetice. Totuși, cum viteza cu care se întâmplă acest lucru este practic nelimitată, pot avea loc chiar și miliarde de asemenea evenimente „de vindecare" celulare, moleculare sau atomice, într-o fracțiune de „clipă".
- Prin urmare, doar o entitate spirituală evoluată este capabilă să realizeze mai multe vindecări asupra mai multor oameni, într-un timp foarte scurt.
- Capacitatea de vindecare este nelimitată. Cu toate acestea, ea are loc doar la cerere; nu va apărea în mod necesar fără „mobilizare".

Acum să aplicăm ipoteza în situația unei persoane diagnosticate cu cancer cu metastaze. Conform primei părți a

ipotezei, o ființă spirituală ar fi capabilă să-și reducă dimensiunile câmpului său energetic până la nivelul minuscul al celulelor din țesuturi și să dirijeze acel câmp energetic contractat / concentrat asupra unui punct în care este nevoie, cum ar fi un țesut cu celule canceroase, care trebuie dezactivate. Ar putea face exact ceea ce se poate obține prin radioterapie sau chimioterapie – cu avantajul suplimentar al preciziei la dimensiuni moleculare. În funcție de cantitatea de energie focalizată asupra celulei sau asupra unei anumite molecule din interiorul ei, ar putea să întrerupă o legătură activă care ar putea fi cauza comportamentului său patologic, ar putea să restabilească o legătură a cărei întrerupere ar fi putut produce funcționarea deficitară a celulei, să repare patologia genetică, să facă orice este necesar pentru vindecarea celulelor sau ADN-ului ori să „vaporizeze" complet sau să izoleze țesutul patologic.

Conform celei de-a doua părți a ipotezei, ființa spirituală ar dobândi instantaneu cunoștințele necesare despre cauza bolii, despre comportamentul patologic al celulelor, despre modul de rezolvare a acestor probleme. Ar fi capabilă să facă acest lucru extrem de rapid, celulă cu celulă, indiferent de numărul total al necesităților concrete. Analiza, contractarea într-un loc precis, expansiunea: acest proces este repetat de miliarde de ori, dacă este nevoie, într-o fracțiune de secundă!

Nefiind influențată de limitele fizice ale vitezei, dimensiunea tumorii nu este o preocupare de prim ordin. Odată realizată vindecarea la un pacient, într-o fracțiune de secundă, spiritul vindecător ar fi capabil să-și concentreze atenția asupra următoarei persoane și așa mai departe... „Limitarea" ultimă ar fi doar dorința sau pregătirea pacientului pentru ca „lucrarea" de vindecare să fie făcută. Fiindcă procesul de gândire al pacientului are loc în aceeași lume în care operează spiritele (realitatea spirituală), cele două se pot ciocni atunci

când pacientul, conştient sau chiar inconştient, comunică neîncrederea sa în capacitatea de vindecare a spiritelor.

Operaţii chirurgicale spirituale „invizibile"

Dovezile prezentate în această secţiune se referă într-adevăr la existenţa unui posibil mecanism al vindecării spirituale – fireşte nu singurul, ci poate unul dintr-o diversitate de mecanisme. Se pare că ceea ce se întâmplă în Brazilia acreditează ipoteza noastră.

Să privim operaţiile chirurgicale care se efectuează acolo. De două ori pe zi, atunci când Casa este deschisă, la şedinţele de dimineaţă şi de după-amiază, au loc operaţii chirurgicale invizibile. În fiecare caz, ele sunt administrate „simultan" unui grup întreg de oameni. Pacienţii respectivi, circa o sută de oameni, sunt aşezaţi în grup într-o încăpere. După o scurtă introducere şi o rugăciune de început, operaţiile au loc în timp ce pacienţii rămân aşezaţi, cu ochii închişi. Unii oameni pot să simtă că se întâmplă ceva în corpurile lor, alţii simt foarte puţin sau nu simt nimic. Nimeni nu ştie cu adevărat unde are loc operaţia în corp. După câteva minute, este anunţată încheierea şedinţei de operaţii, iar pacienţii trec într-o „zonă de recuperare". Aici li se reaminteşte că tocmai au fost supuşi unor operaţii chirurgicale, indiferent de ceea ce au simţit, şi au nevoie de o perioadă de odihnă. Majoritatea oamenilor, chiar şi cei care nu au simţit nimic, vor simţi că s-a întâmplat într-adevăr ceva în corpul lor şi vor urma instrucţiunile sugerate.

Ipoteza noastră concordă cu întreaga succesiune a evenimentelor. Procesul de preselecţie porneşte de la cerinţa ca pacientul să fie iniţiatorul procesului. Constituirea grupului şi timpul scurt necesar pentru operaţiile chirurgicale asupra tuturor oamenilor din grup sunt posibile, aşa cum am arătat,

datorită vitezelor înalte disponibile în realitatea spirituală. Observația că mulți pacienți nici măcar nu simt că a avut loc o operație pornește de la faptul că nu a fost nevoie de incizie pentru realizarea operației; nicio celulă nervoasă (sau doar un număr minim) nu a fost afectată; operația nu a compromis cantități inutile de țesuturi sănătoase, ci s-a limitat doar la organele, țesuturile și celulele bolnave. Necesitatea recuperării este ușor de înțeles, deoarece, în ultimă instanță, a avut loc o operație, iar slăbiciunea și sensibilitatea pe care le simt cei mai mulți dintre pacienți după operație întăresc această motivație.

S-a spus că anumite entități spirituale care au lucrat în domeniul medical în timpul celei mai recente întrupări sunt spiritele care efectuează în primul rând operațiile chirurgicale de la Casa de Dom Inácio. Faptul că multe entități nu au „pregătirea de bază" și au aceeași eficiență ca cele care au această pregătire, atestă că toate cunoștințele concrete necesare pentru realizarea operațiilor pot fi dobândite de *orice* entitate spirituală. S-ar putea totuși să fie adevărat că, în lumea spiritelor, ca și în lumea noastră fizică, entitățile fac ceea ce le place și sunt înclinate să facă. Asta explică de ce entitățile care au avut „cariere" medicale în timpul vieții în trup cel mai probabil își vor dedica talentul lor cauzei vindecării spirituale, mai degrabă decât cei care au desfășurat alte activități umane în cursul întrupării.

Operații chirurgicale spirituale „vizibile"

Ce putem spune despre operațiile chirurgicale *vizibile* efectuate la Casa de Dom Inácio și despre tipul de vindecare practicat de vindecătorii spirituali cum ar fi Ron Roth sau, cu decenii în urmă, Aimee Semple McPherson și Kathryn Kuhlman (a se vedea bibliografia)?

Activitatea acestora din urmă s-ar putea, de fapt, să fie mult mai puțin diferită de operațiile invizibile, despre care am discutat, decât pare la prima vedere. „Salturile" energetice pe care mulți oameni le resimt atunci când sunt atinși de un vindecător ca Ron Roth pot fi foarte bine înțelese drept acțiuni de vindecare conduse de o entitate spirituală în concordanță cu ipoteza. Senzația trăită de oameni în asemenea circumstanțe, o anumită slăbiciune timp de câteva ore sau chiar de câteva zile după un astfel de eveniment și vindecările miraculoase consemnate pe larg corespund tiparului descris în ipoteză.

Fenomenul operațiilor chirurgicale vizibile de la Casa de Dom Inácio și în diferite alte locații, cele mai multe în Brazilia și în Filipine, este extrem de interesant. Așa cum am menționat mai devreme, motivul principal al operațiilor vizibile se spune că ar fi spre beneficiul privitorilor (sau chiar al pacientului însuși), care vor fi mai ușor convinși de puterea vindecătoare a entităților spirituale, atunci când văd operația și sunt martori la ceea ce se întâmplă: nu există anestezie, nu există durere, aproape că nu există sângerare, nu rămân cicatrice după incizie, iar instrumentele formidabile nu fac rău pacientului.

Ipoteza poate explica foarte bine această vindecare dacă o privim ca un proces în două etape: *prima*, procedura vizibilă concretă (adică, incizia, răzuirea ochiului cu un simplu cuțit sau introducerea unui instrument metalic lung prin nări), *apoi* „lucrul" concret asupra țesutului bolnav.

Prima etapă ar fi un efort enorm – din nou prin succesiunea contractare / expansiune dirijată a câmpului energetic al emanațiilor spirituale – fără alt motiv decât să *demonstreze* că este posibil ca spiritele să facă toate acestea. Îngrijirea inciziei, lipsa sângerării și a durerii, fără anestezie, fenomenul straniu privind transformarea instrumentelor

de metal într-o altă substanță pliabilă – toate acestea s-ar întâmpla, conform ipotezei unei surse aproape infinite de evenimente la nivel molecular, datorită unei serii foarte rapide de contractări și de expansiuni dirijate de spirite ale sferelor energetice emanate de spirite. Toate acestea ar fi făcute pentru a „ascunde" și / sau pentru a „dezactiva" impactul fizic al inciziilor făcute de vindecător asupra pacientului, în această parte „vizibilă" a operației.

A doua etapă ar fi actul concret al vindecării, așa cum a fost descris mai devreme, la operațiile invizibile. Etapa a doua nu ar fi în realitate conectată în niciun mod rezonabil cu prima etapă. Prima etapă ar avea doar rostul de a satisface curiozitatea umană, iar a doua ar fi adevăratul act al vindecării pacientului de orice suferință.

De asemenea, acest lucru ar explica de ce, la Casa de Dom Inácio, sunt practicate doar câteva tipuri de operații vizibile pentru orice fel de suferință. Fie că e vorba de o incizie în abdomen, de răzuirea unui ochi sau de introducerea unui instrument de metal în nas și rotirea lui de mai multe ori, metoda pe care Ioan al Domnului o alege pare să fie complet întâmplătoare în funcție de suferința specifică fiecărui pacient.

• • •

Mulți dintre noi au fost martorii unor evenimente incredibile de vindecare spirituală petrecute în jurul unor persoane cum ar fi Ron Roth, Ioan al Domnului, Sri Bhagwan și mulți alții. În timp ce dovezile sunt greu de contestat în sine și prin sine, incapacitatea noastră de a înțelege un mecanism prin care au loc asemenea vindecări tinde să ne îndrepte către neîncredere, chiar în fața celor mai puternice dovezi. Studiul sferelor ne oferă un „mecanism" al vindecării spirituale simplist, însă practicabil.

Ar fi desigur o mare îndrăzneală să deducem că avem acum o explicație pentru vindecarea spirituală. Dar sferele arată că există o legătură între realitatea spirituală și starea noastră de sănătate. De fapt, ar fi o și mai mare îndrăzneală să credem că medicamentele convenționale sau chiar operațiile chirurgicale fizice în și prin ele însele asigură vindecarea suferințelor. Nu trăim într-o realitate care sfârșește acolo unde încetează capacitatea noastră de a vedea, auzi, atinge, gândi și comunica; suntem participanți într-un sistem care se întinde la infinit, dincolo de acele limite. Energia sa este nelimitată, iar capacitatea sa de vindecare este fără granițe. Problema este doar dacă o folosim sau nu. Soluția nu poate fi găsită într-una *sau* în cealaltă, ci într-una *și* în cealaltă.

Bibliografie

Azevedo, José Lacerda de *Spirit and Matter: New Horizons for Medicine.* (Spirit şi materie: noi orizonturi pentru medicină). Tempe, Arizona, New Falcon Publications, 1997.

Browne, Sylvia *Prophecy: What the Future Holds for You.* (Profeţie: ce vă rezervă viitorul). New York, New American Library, 2005.

Heinemann, Klaus *Consciousness of Entrophy?: A Guide Toward a Fresh Understanding of Man's Purpose and Required Response.* (Conştiinţă sau entropie? Ghid către o nouă înţelegere a rostului omului şi a răspunsului cuvenit). Sunnyvaley, California, Eloret Press, 1991. (Epuizată, exemplare disponibile doar de la autor).

Heinemann, Klaus *Expanding Perception* (Extinderea percepţiei). Tarentum, Pensylvania, Word Association Publishers, 2004.

Kuhlman, Kaththyn, accesaţi http://www.godswordtowomen.org/studies/articles/kuhlman.htm.

Laurentin, René and Joyeux, Henri *Scientific and Medical Studies on the Apparitions at Medjugorje.* (Studii ştiinţifice şi medicale privind apariţiile de la Medjugorje). Dublin, Veritas Publishing, 1987. (Ediţia originală în limba franceză: Paris, Oeil, 1985).

Martin III, Harvey J. *The Secret Teachings of the Espiritistas: A Hidden History of Spiritual Healing.* (Învăţăturile secrete ale spiritiştilor. Istorie ascunsă a vindecării spirituale). Avannah, Georgia, Metamind Publications, 1999.

McPherson, Aimee Semple, accesaţi http://en.wikipedia.org/wiki/Aimee_Semple_McPherson.

Rathbun, Harry *Creative Initiative: Guide to Fulfillment.* (Iniaţiativă creatoare. Ghid pentru împlinire). Palo Alto, California, Creative Initiative Foundation, 1976.

Roth, Ron, with Peter Occhiogrosso *The Healing Path of Prayer: A Modern Mystic's Guide to Spiritual Power.* (Calea vindecătoare a rugăciunii. Ghidul unui mistic modern către puterea spirituală). New York, Harmony Books, 1997.

Roth, Ron *Holy Spirit for Healing: Merging Ancient Wisdom with Modern Medicine.* (Sfântul Duh pentru vindecare. Contopirea înţelepciunii străvechi cu medicina modernă). Carlsbad, California, Hay House, 2001.

Roth, Ron Holy Spirit: *The Boundless Energy of God.* (Sfântul Duh. Energia nelimitată a lui Dumnezeu). Carlsbad, California, Hay House, 2000.

Roth, Ron *Prayer and the Five Stages of Healing.* (Rugăciunea şi cele cinci etape ale vindecării). Carlsbad, California, Hay House, 1999.

Sweet, Leonore *How to Photograph the Paranormal.* (Cum să fotografiem fenomenele paranormale). Charlottesville, Virginia, Hampton Roads publishing, 2005.

Tiller, William A. *„A Gas Descharge Device for Investigating Focused Human Attention"* (Un dispozitiv cu gaz pentru investigarea atenţiei umane focalizate), Journal of Scientific Exploration, 4, nr. 2 (1990), p. 255.

Tiller, William A., Dibble, Walter E. and Frandel, J. Gregory *Some Science Adventures with Real Magic.* (Câteva aventuri ştiinţifice cu magie reală). Walnut Creek, California, Pavior Publishing, 2005.

Xavier, André Luiz Francisco Candido *The Astral City.* (Cetatea astrală). Ediţie electronică la adresa http://www.sgny.org/main/Books/AstralCity.pdf.

Concluzia autorilor

La începutul aventurii legate de publicarea în comun, în această carte, a rezultatelor cercetărilor noastre individuale despre sfere, ne-am pus două întrebări: (1) dacă aceste elemente care au ajuns să fie captate de camerele noastre cu zecile de mii sunt reale şi (2) dacă ar putea fi conectate cu realităţile din afara percepţiei umane normale. Înmulţirea rapidă a numărului fotografiilor cu sfere în întreaga lume a făcut ca investigarea acestor chestiuni să devină deosebit de importantă.

Am simţit din tot sufletul că răspunsurile ar fi afirmative, chiar dacă era o diferenţă surprinzător de mică între cercetările noastre. De asemenea, aveam aşteptări mentale similare: dacă fenomenul sfera ar fi fost într-adevăr conectat cu lumea supranaturală, urmau să fie formulate multe alte întrebări importante. Avem de-a face cu entităţi din ceea ce este perceput în mod obişnuit drept lumea divină? Sunt aceste sfere legate de viaţa existentă altundeva în univers? Există o învăţătură sau un mesaj al apariţiei sferelor? Ce avem de învăţat din descoperirile noastre?

Rezultatele noastre au multe lucruri în comun şi diferenţe interesante. Probabil cele mai semnificative diferenţe dintre observaţiile noastre pornesc din şi sunt legate de abordările noastre experimentale. Míceál a folosit predominant situaţii din spaţii exterioare, majoritatea implicând foarte puţini oameni, în timp ce Klaus s-a concentrat pe ocazii interioare, în mod predominant în prezenţa unor grupuri mari de oameni în cadrul unor aşezăminte spirituale.

Dincolo de aceste condiţii experimentale aproape diametral opuse, descoperirile noastre concordă în multe aspecte, incluzând:

- Folosirea unui bliț este esențială în fotografierea sferelor.
- Acest lucru ar putea să se datoreze faptului că nu sunt înregistrate pe placa CCD a camerei prin reflexie sau difracție, ci prin fluorescență.
- Sferele sunt prezente din abundență și frecvența apariției lor a crescut în mod semnificativ de când a început cercetarea noastră.
- Argumentul scepticilor că fotografiile sferelor trebuie să fie toate datorate unor deficiențe experimentale nu poate fi susținut.
- Nu avem nicio indicație că sferele ar fi produsele efectelor de difracție ale obiectelor fizice.
- Nu există nicio dovadă că sferele sunt imagini ale unor obiecte fizice.
- Nu există o teorie convingătoare sau un argument convingător, în acest moment, care să explice energia sferelor ca fiind un tip de unde electromagnetice fizice „convenționale" sau plasmă.
- Sferele sunt totuși fenomene energetice.
- Sferele par să-și facă apariția în locuri diferite, alese la întâmplare, în serii de fotografii.
- Există o mare diversitate de sfere.
- Adeseori, apar sfere în mod predominant dintr-o anumită categorie, într-un anumit cadru.
- Sferele dau semne de inteligență.
- Nu am putut găsi niciun fel de intenție „adversă" a sferelor față de noi; de fapt, modul lor de a-și face simțită prezența sugerează o bunăvoință necondiționată.
- Dovada fluorescenței sferelor ridică întrebarea dacă aceste domenii de frecvență detectate prin acest proces pot fi într-adevăr realități la fel de solide în sine cum este realitatea noastră pentru noi.

- Dacă aceste ipoteze sunt adevărate, multe din noțiunile noastre convenționale legate de înțelegerea materiei, cum ar fi „spirit" și „lumea de dincolo" vor trebui redefinite.

Din aceste observații, noi tragem concluzia că trebuie să răspundem afirmativ la cele două întrebări principale: sferele sunt reale și sunt conectate cu lumile din afara percepției umane normale. Ele par să funcționeze în afara legilor convenționale ale fizicii, și totuși pot să comunice cu noi prin intermediul camerelor digitale, care sunt acum disponibile fiecăruia dintre noi.

Această comunicare pare să fie inițiată de ele și putem concluziona fără să greșim că are un scop și o intenție specifice. Fiecare dintre noi a avansat anumite ipoteze referitoare la ceea ce putem învăța din fenomenul sferelor în acest moment, dar suntem de acord că adevăratele răspunsuri la această întrebare importantă urmează încă să fie găsite.

Cu toate că cercetările prezentate în această carte se bazează pe cea mai mare bază de dovezi adunată vreodată despre fenomenul sferelor, noi simțim că am atins doar superficial semnificația sa. Cercetările trebuie continuate și vor apărea noi rezultate. Aproape că nu s-a răspuns încă deloc la întrebarea privind semnificația din spatele acestui fenomen, iar unele dintre ipotezele pe care le-am formulat „cu îndrăzneală", pentru a continua discuția, sunt doar atât – ipoteze.

Așteptăm o continuare palpitantă în cercetarea fenomenului sferelor și vă invităm să participați!

Míceál Ledwith, doctor în teologie și drept
Klaus Heinemann, doctor în fizică

Pentru a afla mai multe despre acest uimitor fenomen, comandaţi DVD-ul *ORBS: The Veil is Lifted (Sferele: vălul se ridică)*, care cuprinde comentariile autorilor Klaus Heinemann şi Míceál Ledwith, dar şi al altor experţi, privind subiectul sferelor.

$29.95 US/ $34.00 Canada (aproximativ 86 de minute)
Comandaţi direct de la Beyond Words Publishing Inc. sau de la librăria locală.

20827 N. W. Cornell Road, Suite 500
Hillsboro, OR 97124-98908
503-531-8700
www.beyondword.com
sau e-mail la info@beyondword.com

La *Editura* ADEVĂR DIVIN,

în colecţia **Vindecare spirituală**, au mai apărut:

- Atingerea cuantică, de Richard Gordon
- Călătoria, de Brandon Bays
- Calea purtătorului de lumină, de Doreen Virtue
- CÂMPUL, de Lynne McTaggart
- Iertarea, de Gerald G. Jampolsky
- Ioan al Domnului, de Heather Cumming şi Karen Leffler
- Iubirea înseamnă renunţarea la frică, de Gerald G. Jampolsky
- Medicina Sufletului, Minţii şi Trupului, de Dr. Zhi Gang Sha
- Pot face acest lucru, de Louise L. Hay
- Poţi să-ţi vindeci viaţa, de Louise L. Hay
- Puterea este în interiorul tău, de Louise L. Hay
- Puterea vindecătoare a bolii (Boala ca drum), de Thorwald Dethlefsen şi Ruediger Dahlke
- Răspunsul este simplu..., de Sonia CHOQUETTE
- Sentimentele îngropate de vii nu pier niciodată..., de Karol K. Truman
- Suflet şi Spirit, de Edgar Cayce
- Vindecare spirituală şi nemurire, de Patrick Drouot
- Vindecarea sentimentelor... din inima ta, de Karol K. Truman

Míceál Ledwith, doctor în teologie și drept, a fost profesor de teologie sistematică timp de șaisprezece ani la Colegiul Maynooth din Irlanda, iar apoi a fost președintele universității timp de zece ani. A fost membru al Comisiei Teologice Internaționale o perioadă de șaptesprezece ani. A ținut conferințe în multe țări din Europa, Africa de Sud, Japonia, Australia, Mexic, America de Nord și de Sud.

.....

Klaus Heinemann, doctor în fizică, s-a născut și a studiat în Germania, având un doctorat în fizică experimentală susținut la Universitatea din Tübingen. Dr. Heinemann a lucrat mulți ani în domeniul cercetării științifice a materialelor la NASA, UCLA și ca profesor cercetător la Universitatea Stanford. Este fondator și președinte al unei corporații care desfășoară cercetări științifice în dinamica computațională a fluidelor, în dezvoltarea materialelor și nanotehnologie, pe baza unor contracte cu NASA. Timp de mai multe decenii a lucrat pentru realizarea unei punți peste prăpastia dintre știință și [illegible] litate și a ținut conferințe privind [illegible] percepției.

ESOTERA
8 28.00

În ultimii ani, oamenii s-au întrebat dacă obiectele sferice care apar în fotografiile lor sunt particule de praf sau ceva mai mult. În *Proiectul Sfera*, Miceal Ledwith și Klaus Heinemann, doi experți de frunte în domeniul fenomenelor sferice, și-au alăturat cunoștințele dobândite de-a lungul anilor pentru a examina aceste apariții fantomatice. Analizând detaliile fotografiilor color ale diferitelor tipuri de sfere și rezultatele altor cercetări științifice, oferind sugestii practice pentru călăuzirea fotografilor amatori pasionați de fenomenul sferelor, precum și detalii cuprinzătoare ale tiparelor vizuale, ale caracteristicilor și comportamentelor sferelor, *Proiectul Sfera* demonstrează că realitatea noastră fizică convențională este doar o extensie a dimensiunii spirituale infinite și că sferele sunt legate de realități în afara percepției noastre umane normale.

„Sferele s-ar putea să fie pentru atmosferă ceea ce sunt cercurile din lanuri pentru pământ. Văzând sferele și fotografiile lor în timp ce vorbim, este minunat să știm că primim comunicări energetice din cosmos."

— C. Norman Shealy, doctor în medicină, doctor în fizică, președinte al seminarului universitar Holos, membru al Societății Internaționale pentru studiul energiei subtile și al medicinii energetice, autor al cărții *Life Beyond 100 – Secrets of the Fountain of Youth* (*Viața după 100 de ani – Secretele Fântânii tinereții*)

„*Proiectul Sfera* ne ajută pe noi să privim în interiorul unui fenomen extrem de ciudat cu sobrietate și discernământ. Chiar Einstein se referea la lumea incalculă a realității cuantice ca fiind o «acțiune supranaturală la distanță». Înainte de a fi mai bine înțeleasă. Progrese substanțiale în domeniul științei apar atunci când suntem pregătiți să explorăm anomaliile persistente. Sferele s-ar putea să fie dovada că fenomenele pot fi explicate doar în afara concepțiilor noastre actuale, limitate și reductioniste despre lume."

— James O'Dea, președintele Institutului de Științe Noetice

www.divin.ro
pentru **SUFLET, MINTE** *și* **TRUP**

ADEVĂR DIVIN